

ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ
ОЛИЙ ВА ЎРТА МАХСУС ТАЪЛИМ ВАЗИРЛИГИ

НАМАНГАН ДАВЛАТ УНИВЕРСИТЕТИ

Н.А.ВАЛИЕВА, Б.С. БОЛТАБОЕВ.

“ДИНШУНОСЛИК”

фанидан

ЎҚУВ-УСЛУБИЙ ҚЎЛЛАНМА

Наманган-2016

ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ
ОЛИЙ ВА ЎРТА МАХСУС ТАЪЛИМ ВАЗИРЛИГИ

НАМАНГАН ДАВЛАТ УНИВЕРСИТЕТИ

Н.А.ВАЛИЕВА, Б.С. БОЛТАБОЕВ.

ДИНШУНОСЛИК

фанидан
ўқув-услубий қўлланма

Наманган-2016

Муаллифлар: Н. Валиева, Б. Болтабоев
Масъул муҳаррир-Нам ДУ “Ўзбекистонда демократик жамият қуриш
назарияси ва амалиёти” кафедраси мудири т.ф.н
Н. Ғофуров

Тақризчилар: НамМПИ катта ўқ. Х. Мирзахолов
ф.ф.н.кат. ўқт.Н. Зайнобидинова

Техник ходим: Н. Мирзахолов

Наманган давлат университети “Ўзбекистонда демократик жамият қуриш назарияси ва амалиёти” кафедраси Илмий ўқув-услубий кенгашининг 2016 йил __ мартдаги қарорига асосан «Диншунослик» фанидан ўқув-услубий қўлланма олий ўқув муссасаси ҳамда академик лицей ва касб ҳунар коллежи талабалари учун тавсия этилган (_____ сонли Баённома).

Ушбу ўқув-услубий қўлланма Наманган давлат университети ўқув-услубий кенгашининг 2016 йил “11__” _____даги 8__ - сонли йигилишида муҳокама қилиниб, нашрга тавсия этилган.

Валиева Н., Болтабаев

Диншунослик. (ўқув-услубий қўлланма). – Наманган, 2016. – 124 б.

© Наманган давлат университети

22344

Диннинг халқимиз маънавиятига, руҳиятига ўтказаетган ҳаётбахш таъсирини кўриб турибмиз. Диннинг тарбиявий аҳамияти янада кўпроқ бўлиши лозим. Ҳар бир инсон ўз эътиқодига ва динига амал қилиш ёки ҳеч қайси динга эътиқод қилмаслик ҳуқуқига эга.

И.А.Каримов

К И Р И Ш

Ўзбекистон Республикасида виждон эркинлигининг конституцион таъминланиши фуқароларда дин ва диний қадриятларга нисбатан адолатли ва ҳолисона муносабатни белгилаш имкониятини яратди.

Янги таҳрирдага қонун Республикамиз Конституцияси тамойилларига асосланиб, виждон эркинлигини амалга оширишнинг оқилона демократик ечимини топди. Қонун фуқароларнинг ҳар қандай динга эътиқод қилиш ёки ҳеч қандай динга эътиқод қилмасликдан иборат кафолатланган конституциявий ҳуқуқ ва манфаатларини ҳимоя қилишни таъминламоқда.

Ватанимиз мустақиллигини мустаҳкамлашга қаратилган маънавий омиллар тобора биринчи ўринга чиқиб бораётган ҳозирги шароитда халқимизда, хусусан ёшларда дин ва ундаги реал қадриятларга маънавий маданиятнинг бир қисми сифатида қараш шаклланимоқда. Ёшларда миллий ва диний қадриятлар ҳамда динлар тарихини ўрганишга қизиқиш эҳтиёжи ортмоқда. Ҳозирги замон фани ва илғор қарашлари асосида тайёрланган ушбу «Диншунослик» ўқув қўланмаси талабаларга ибтидоий диндан тортиб жаҳон динларигача, уларнинг келиб чиқиши, моҳияти, тарихи, эволюцияси, ҳозирги ҳолати, инсоният ҳаётидаги тутган ўрни ҳақида умумий илмий маълумот беришдан иборат. Ўзбекистон Республикаси анъанавий ислом дини кенг тарқалган ҳудудлардан эканлигини ҳисобга олиб, бу минтақада VIII асрдан бошлаб ислом ягона ҳукмрон динга айланганлиги сабабли унинг шахс, оила, жамият ҳаётига кириб бориши, маданияти ва маънавиятни бойитишга қўшган ҳиссаси хусусида ёшларни илмий, фалсафий, бинобарин дунёвий билимлар билан кенгроқ, батафсил қуроллантириш кўзда тутилади. Талабаларга ислом маънавияти, миллий ва диний қадриятларни тарихан муштараклиги, уларнинг умуминсоний қадриятларга уйғунлашиши, ҳозирги мустақил Ўзбекистон шароитидаги аҳамиятини тушунтириш тавсия этилади. Шуниингдек, Миллий ғоя ва ахлоқий маданиятни шакллантиришнинг диний илдизлари изоҳланади.

Миллий ва исломий қадриятларнинг тарихан муштараклиги,

уларнинг умуминсоний кадриятлар билан уйғунлашиши каби муаммоларга кўпроқ эътибор қаратилган. Мазкур қўлланма талабаларда дин, унинг турли шакллари, таълимотлари, йўналишлари, мазҳаблари ҳақида илмий хулосалар чиқара оладиган, динийлик ва дунёвийлик¹⁰⁰ муносабатларини асосли таҳлил қила оладиган илмий дунёқарашни шакллантиришга қаратилган.

«Диншунослик» ўқув қўлланмаси тайёрлашда Президентимиз И.А.Каримовнинг асарларида дин ва виждон эркинлигига доир фикрлардан, А.С.Васильевнинг «История Религии Востока» (М.:1998), И.Н.Яблоковнинг «Основы религиоведения» (М.:1998), «Диншунослик» (А.Мўминов ва бошқалар - Т.: 2004); А.Абдусамедовнинг «Динлар тарихи» (Т.:2004) ва «Диншунослик» бўйича ўқув қўлланмаси Д.Тожибоева тайёрлаган маърузалар матни ва бошқа адабиётлардан фойдаланилди.

«Диншунослик» фанидан ўқув режа

№	Mavzu	Soat
1.	«Диншунослик» фанига кириш.	2
2.	Диннинг ибтидоий шакллари.	2
3.	Миллий динлар. Яхудийлик, хиндуйлик, конфуцийлик.	2
4.	Зардуштийлик.	2
5.	Жаҳон динлари. Буддавийлик.	2
6.	Жаҳон динлари. Христианлик дини.	2
7.	Жаҳон динлари. Ислом.	2
8.	Исломдаги оқимлар: хорижийлар, шиалар ва замонавий кўринишдаги оқимлар.	2
9.	Ўзбекистон Республикаси конституциясида виждон эркинлиги масаласи. «Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар» тўғрисида қонун.	2
10.	Миссионерлик ва прозелитизмнинг салбий оқибатлари.	2
	Жами	20

1-МАВЗУ. «ДИНШУНОСЛИК ФАНИГА КИРИШ.

Режа:

1. Диншунослик фанининг предмети
2. Диншунослик фанининг мақсади ва вазифалари
3. Диннинг функциялари
4. Фаннинг амалий аҳамияти

Диншунослик фанининг предмети. «Диншунослик» диннинг пайдо бўлиши ва ривожланиши тарихини, унинг ижтимоий, гносеологик, психологик илдизларини, турли хил динлар таълимотининг вужудга келиши ва шаклланишини ўргатувчи фан, таълимот ва ўқув предметиدير. У дастлабки диний тасаввурларнинг пайдо бўлишидан уруғ-қабилла, миллий ва жаҳон динлари пайдо бўлган даврда юз берган жараёни ҳамда жамият тараққиётида дин билан боғлиқ бўлган барча ижтимоий, ҳодисаларни, маънавий омилларни - мафкура ва ақидалар, урф-одат ва маросимлар, масжид ва диний ташкилотларнинг талаб ва тартибларини ўрганиш, таҳлил қилишни кўзда тутади.

Дин муаммоларига хос дастлабки ғоялар Марказий Осиёда -деизм, пантеизм ва бошқалар, бу ўлкада яшаган, ижод қилган улуг алломалар Муҳаммад Мусо Хоразмий, Ахмад Фарғоний, Форобий, Беруний, Ибн Сино, Умар Хайёмнинг ижтимоий-фалсафий қарашларида, Ибн Рушднинг "Икки ҳақиқат" таълимотида олға сурилган эди. XVII асрда Бобурнинг набираси Шоҳ Акбар, сўнгра XVIII асрда француз файласуфларининг динга, диний ташкилотларга муносабатлари XIX асрда илмий диншунослик доирасида янги оким, йўналиш ва назариялар юзага келишига катта туртки бўлган. Бинобарин, XIX асрда мифологик мактаб (ака-ука Я. ва В. Гримм, М.Мюллер); антропологик мактаб (Л.Фейербах) ва бошқа мактаблар пайдо бўлган. XX асрда диншунослик янада янги назариялар билан бойиган. Букда швейцариялик психолог К.Юнг ва айниқса, француз социологи Э.Дюркгеймнинг "коллектив онг" ҳақидаги таълимоти диққатга сазовордир.

Аммо ўша давр диншунослиги динга ўз ижтимоий-сиёсий қарашларини баён этар экан, бу қарашлари диний ташкилотлар манфаатлари билан боғланмаган, мафкуравий жиҳатдан бетараф қилиб кўрсатмоқчи бўлган. Бу уринишларни "асослаш" да турли фалсафий ҳамда ижтимоий назариялардан фойдаланган. Амалда эса илоҳиётга кўпроқ ёндашган.

Олимларнинг диншунослик соҳасидаги изланишлари муҳим хулосалар чиқаришга олиб келган: биринчидан, ҳар қандай дин ижтимоий ҳодиса феномен ҳисобланиб, диний онг ижтимоий онг шакллари билан биридик; иккинчидан, диний тасаввур ва эътиқодлар

жамият тараққийетининг муайян ижтимоий шароитлари таъсирида турли-туман шакл касб этган; учинчидан, ибтидоий диний тасаввурлардан тортиб жаҳон динларигача бўлган динлар эволюциясини эътироф этиш диншунослик ҳақида тўғри илмий хулоса чиқариш имкониятини беради.

Юқоридаги фикрларга асосланиб, "Диншунослик» предметини қуйидагича таърифлаш мумкин: *Диншунослик кишилик жамияти тарихий тараққийетининг муайян босқичида пайдо бўлган барча дин шаклларининг маънавий, ижтимоий, гносеологик ва психологик илмидизларини, уларнинг таълимоти ва маросимчилиги, ижтимоий ҳаётдаги мавқеи ва ижтимоий функцияларини илмий жиҳатдан ўрганувчи фандир.*

Диншунослик фанининг мақсад ва вазифалари. Диншунослик курсини ўқитишдан 1-мақсад талабаларни дин ва диний таълимотларнинг диний талқинидан ташқари илмий тушунча, таълимот, назария, фалсафий хулосалар билан қуроллантиришдан иборат. Бунинг учун ҳозирги замон фани ютуқлари асосида диннинг келиб чиқиши, эволюцияси, ҳозирги ҳолати, инсониятнинг ижтимоий-иқтисодий, сиёсий ва маънавий ҳаётида тутган ўрни ҳақида илмий-назарий таълимотлар билан қуроллантириш кўзда тутилади.

2-мақсад Ўрта Осиёда, шу жумладаи Ўзбекистонда VIII асрдан бошлаб ислом ягона ҳукмрон динга айланганлиги, халқимиз турмуш тарзига чуқур кириб борганлигини ҳисобга олиб, унинг шахс, оила, жамият ҳаётида тутган ўрни, маданият ва маънавият, санъат ва адабиётни бойитишга қўшган ҳиссаси хусусида талабаларни илмий-фалсафий билимлар асосида фикр юритишга ўргатилишдан иборат.

3-мақсад талабаларда ибтидоий динлардан тортиб то жаҳон динларигача бўлган динларнинг шакллари, таълимотлари, йўналиш ва оқимлари мазҳаб ва секталари ҳақида умумий илмий тасаввур ҳосил қилиш орқали ўзлари мустақил фалсафий хулосалар чиқара олиш малакасини ҳосил қилишдан иборат.

Юқоридага мақсадларга эришишда И.А.Каримовнинг асарлари, Ўзбекистон Республикаси Конституцияси, "Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида" ги янги тақрирдаги қонун, Жиноят, Фуқаршгак, Оила, Ёшлар кодексларидаги дин ва виждон эркинлиги ҳақидаги кўрсатмалар, қоидалар дастурул амал бўлиб хизмат қилади.

"Диншунослик» фанининг вазифалари қуйидагилардан иборат:

биринчидан, Олий ўқув юрти талабаларига шу соҳада чуқур билим бериш орқали курс доирасига кирган масалаларни таҳлил этишда илмийлик ва объективлик услубини қўлланиб, уларга диний қарашлар тараққийети, инсон камолотига хизмат қиладиган жиҳатларини

ажратиб олиш, мустакил фикр юритиш орқали илмий-фалсафий дунёқарашга асосланган дунёвий иймон ва эътиқодни шакллантириш;

иккинчидан, ибтидоий дин шаклларида тортиб то уруғ, қабила ва миллий динларгача, уларда жаҳон динларининг пайдо бўлиши ва ривожланишининг ижтимоий, гносеологик ва психологик илдиэларини тарихий далиллар асосида ҳар томонлама илмий таҳлил қилиш ва умумлаштириш;

учинчидан, курсни ўрганиш жараёнида диннинг таърифи, тавсифи, диний ва илмий категория (асосий тушунчалар), диннинг моҳияти ва унинг кишилиқ жамияти тараққиётидаги турли босқичларда тутган ўрни; жамиятни, шахсни маънавий камол топтиришда миллий ва диний қадриятларнинг аҳамияти; исломнинг Марказий Осиё, жумладан Ўзбекистон халқлари маданияти ва маънавиятига таъсири каби масалаларни фалсафий таҳлил қилиш;

тўртинчидан, талабаларга ислом манбалари - Қуръони қарим, ҳадис, шариат ҳақида умумий илмий тушунчалар бериш, уни ривожлантиришга улкан ҳисса қўшган ватандош бобоқалонларимиз ҳаёти ва ижоди билан таништириш; ҳадисларнинг тарбиявий аҳамиятини кенг ёритиш; тасаввуф таълимотини такомиллаштиришда ҳамюртларимиз ижодини баён этиш;

бешинчидан, ҳозирги даврда мустакил мамлакатимизда виждон эркинлигининг тўлиқ қафолатланганлиги исботлаб бериш, исломдаги реал қадриятларни тиклаш йўлида қилинаётган саъй-ҳаракатларни тавсифлаш, ниҳоят, миллий ва диний қадриятларнинг соғлом авлодни, жумладан талабаларни камол топтиришга бағишлаш, уларда илмий дунёқарашни шакллантиришдан иборат.

Диннинг функциялари. Умуман дин, хусусан ислом дини 5 асосий функцияни бошқаради. Булар қаторига компенсаторлик, тўлдирувчилик, интегратив (бираштирувчилик), регулятив (назрат қилувчилик), коммуникатив (алоқа боғловчилик), легитимловчилик (қонуллаштирувчилик) функциялар қиради.

Жамият шаклланишининг дастлабки даврларида пайдо бўлган дин халқлар ҳаёти билан боғлиқ ҳолда ривожланган, мослашган, секин-аста диний тизимни вужудга келтирган. Натижада муайян ижтимоий-иқтисодий, сиёсий, маданий, тарбиявий вазифаларни бажаришни ўз зиммасига олган. Бундай вазифалар жамият тараққиётининг юқори босқичларида айниқса яққол кўзга ташланиб муайян қолипга тушиб, ҳар бири махсус қоида, ғоя, мафкура, дастур системасига айланган.

Диннинг юқорида қайд қилинган беш функциясининг қтсқача таърифи ва тавсифлари қуйидагилардан иборат:

Биринчидан, ҳар қандай дин ўз динидагилар учун тўлдирувчи, оувутувчи (компенсаторлик) вазифасини бажаради. Масалан, инсонда

диний эҳтиёж ҳосил бўлишини олиб қарайлик. У ўз ҳаёти, турмуш тарзи, табиат ва жамият билан бўлган муносабатлари жараёнида шахсий ва ижтимоий эҳтиёж, мақсадларга етишиши қийин, иложсиз бўлиб кўринганда бундай маънавий эҳтиёж вужудга келган. Чунки инсон ҳаётида қувончли ёки ташвишли онларда, орзулар рўёбга чиқиши иложсиз бўлган пайтда инсониятнинг динга эҳтиёжи жамият бўлиб яшаш талабларида бошланган; дин бу ўринда маънавий эҳтиёжни кондирувчи, тасалли берувчилик вазифасини бажарган.

Иккинчидан, динлар ўз таълимот тизимини вужудга келтириб, унга эътиқод қилувчи шахс ва жамоани шу таълимот доирасида сақлашга ҳаракат қилади. Буни динларнинг бирлаштирувчилик (интегративлик) функцияси дейилади. Бунда дин муайян ижтимоий, этник ва маънавий ҳаётнинг ўз таъсири доирасида бўлишини кўзда тутди. Масалан, ислом ўтмишда Марказий Осиё халқларининг ижтимоий ҳаёти, ахлокий муносабатлари, ҳаттоки адабиёт ва санъатига ўз таъсирини кўрсатган. Булар орқали элат ва халқларда турли хил бирлаштирувчи муносабатлар қарор топган.

Учинчидан, дин диндорлар ҳаётини тартибга солиш, назорат қилиш (регулятивлик) функциясини ҳам бажаради. Ҳар қандай динларнинг муайян урф-одат, маросим ва байрамлари бўлиб, уларни ўз вақтида, диний таълим ва талаб асосида бажарилиши шарт қилиб қўйилади.

Тўртинчидан, дин диндорларнинг бирлигини, жамият билан шахснинг ўзаро алоқасини таъминловчи хусусият - алоқа боғлашлик вазифасига ҳам эгадир. Бунда конкрет бир динга эътиқод қилувчи киши шу диндаги бошқа кишилар билан боғлиқ бўлиши, урф-одат ва ибодатларни жамоа бўлиб адо этиш кўзда тутилади. Черков, масжид ва диний ташкилотлар диннинг бу функциясини амалга оширишга кўмаклашади, айни пайтда, бу ҳолатни назорат қилади.

Бешинчидан, ҳар қандай дин ижтимоий тизим сифатида муайян чекловларсиз бўла олмайди. Шунинг учун у қонун даражасига кўтарилган ахлоқ нормаларини ишлаб чиқади. Бу билан у легитимловчилик-қонунлаштирувчилик функциясини бажаради.

Ҳар қандай диннинг муайян тарихий шароитда бажарадиган функциялари йиғиндиси унинг ижтимоий ролини белгилайди. Диннинг ижтимоий ҳаётга таъсири ҳамма вақт ҳам бир хил бўлган эмас. У вақтга, ўринга, шароитга қараб сезиларли даражада ўзгариб боради.

Ўрта Осиё, жумладан Ўзбекистонда исломнинг ўзига хос хусусиятларини тушуниш учун муайян-тарихий шароит, халқнинг ўтмиши, турмуш тарзи, ишлаб чиқариш усуллари, этник хусусиятларини ҳисобга олиш зарур.

Ислом ва Қуръоннинг вужудга келиши тарихи билан боғлиқ

бўлган муаммолар ва уларнинг ечимлари XIX асрнинг ўрталаридан бошлаб аввало, Шарк сўнгра Европа исломшунослигида ўрганила бошланган. Европа, Америка исломшунослиги ва Куръоншунослигида олиб борилган тадқиқотларнинг кўпчилиги, аниқ далилларга бойлигидан қатъи назар, уларнинг барчаси услубий жиҳатдан чекланган.

Дин тарихида диншунослар диннинг пайдо бўлишини турлича изохлаб келганлар. Унинг пайдо бўлиш сабаблари қадимги дунё диншуносларини қизиқтирган, бинобарин, унга жавоб топишга ҳаракат қилишган. қадимги Хитой, Ҳиндистон ва хусусан, қадимги грек файласуфлари борлиқ тўғрисида фикр юритганларида дин, унинг келиб чиқиши ва моҳияти тўғрисида ҳам айрим ғояларни олға сурганлар.

Диннинг пайдо бўлиши ва ривожланишини илмий асосларда ўрганиш куйидаги: а) объективлик; б) муайян тарихий шароитни ҳисобга олиш; в) илмийлик; г) киёсийлик; д) умуминсоний қадриятлар билан боғлиқлик, е) дин мавжудлигини, умуман ғносеологик, ижтимоий-иқтисодий ва психологик сабабларни ҳисобга олишни тақозо этади.

Ҳозирги замон воқелигининг характерли хусусияти шундаки, жамиятнинг ҳамма томонларига илмий тафаккурнинг таъсири кескин кучаймоқда; унинг ижтимоий тараққиёт омили сифатидаги роли тобора ортмоқда. Фаннинг XX асрдаги муваффақиятлари чиндан ҳам ғоят буюқдир. Улар бевосита ишлаб чиқарувчи кучларга айланиб, инсонга табиат сирларини тобора чуқур англаш имконини бермоқда. Бу йўналишдаги энг муҳим босқич - инсон омили ва унинг маънавий қадриятларига бўлган ижобий муносабатлардир. Талабалар бу имкониятлардан тўла фойдаланиш учун ҳар хил уйдирмаларга, бузғунчилик ғояларига мутлақо ишонмай, илм-фангагина ишонишлари, уни чуқур эгаллаб, шахсий ва ижтимоий ҳаётга татбиқ этишлари лозим.

Ҳозирги вазиятда илмий диншуносликнинг назарий ютуқлари ва мамлакатимиздаги диний ташкилотларнинг ғоявий ва амалий иш фаолиятини ҳисобга олганда, дин ва диндорларга Ўзбекистон давлатининг адолатли муносабати ўрнатилди. Бу ҳол диний ташкилотларнинг ҳозирги ижтимоий тузумга бўлган ҳолисона, дўстона муносабатларига объектив баҳо беришни талаб этади.

Буларнинг ҳаммаси давр талабидан ва келажакдаги масъулиятни ҳис этган ҳолда республикаимизда аҳоли диндорлиги даражасини аниқлаш, диндорлар ва диний уюшмаларнинг жамиятда тутган ўрнини оширмай-тоширмай тўғри талқин этиш ҳамда дин билан давлат ўртасидаги муносабатларнинг умуминсонийлик тамойилларини тиклаш ва ҳоказолар дин ва диний муассасаларга доир муаммоларга бўлган ҳолисона ёндашишдир. Бу ёндашув кўпёклама хусусиятга эга бўлиб,

муस्ताкил республикамизнинг ички ва ташки сиёсатида ҳам ўз аксини топмоқда. Мамлакатимиз Шарқ ва ғарбдаги барча тинчликсевар давлатлар билан уларнинг ижтимоий тузуми, динга муносабатидан қатъи назар, иктисодий-ижтимоий, маданий алоқаларни кенг йўлга қўймоқда. Ижтимоий, сиёсий ҳаётда диний ташкилотлар фаоллигининг ортиб боришини демократик жараёнда улар ўрнининг мустаҳкамланиши деб қараш мумкин. Аввало диний ташкилотларни давлатдан ажратиш, уларнинг сиёсатдан узоқлашувига олиб келади; аммо бу ташкилотларнинг фаолияти муайян маънода сиёсий характерга эга бўлиб келган. Диний ташкилотларга хос ижтимоий, сиёсий фаолликнинг тобора ортаётганини эътиборга олиб, уни икки йўналишда - ижтимоий ҳаётда ва дунёқарашда шахснинг фаоллигини талабаларнинг ошириш талаб этилади. Диний ташкилотларнинг ижтимоий, сиёсий йўналишларда объектив воқеликка ошқора ва ижобий ёндашишлари кенгайиб бораётганлиги анъана тусига кириб бормоқда. Бунга республикамиз ҳаётига ҳозирги кунда диний ташкилот ва руҳонийларнинг ҳолисона муносабатлари, бераётган ижобий баҳолари жонли шохид бўла олади. Бунда айрим диний ташкилотларнинг ижтимоий-сиёсий фаолиятлари муайян аҳамиятга моликдир. Шунинг учун ҳозирги даврда уларга нисбатан бўлган муносабатларда умуминсонийлик, демократик ҳолислик тамойиллари тикланмоқда. Динга эътиқод килувчиларга шўролар давридагидек маъмурий-буйруқбозлик тазйики ўтказишдан воз кечилди.

Табиат ва жамиятдаги кузатилаётган ҳодисалар моҳиятига кўра ниҳоятда мураккабдир. Табиий ва ижтимоий-гуманитар фанларда буюк муваффақиятларга эришилган ҳозирги замонда ҳам ҳали билиб етилмаган сирли жараёнлар мавжуд. Табиат ва жамиятда ҳамма нарса ва ҳодисалар доим ўзгариб ва ривожланиб боради.

Фан ҳам доим ўзгариб ва ривожланиб борар экан, унда ҳали ечилмаган янги-янги жумбоқлар, муаммолар юзага келиб туради. Фаннинг ривожланиши йўли ҳам шундан иборатки, табиат ва жамият ҳақидаги билимлар тобора бойиб боради. Кузатилаётган ҳодисаларнинг моҳиятига янада чуқур кириб бораверади. Одамзод акли табиатда кўп ажойиб-ғаройиб нарсаларни кашф этган, шу билан табиат сирларини ўрганиб боради. Бу жараён ҳозир интенсив тарзда давом этмоқда.

«Диншунослик» фани диннинг гаосеологик ва ижтимоий илдишларини, унинг моҳиятини, келиб чиқиши ва ривожланиб боришини муфассал таҳлил этиб берган. Диннинг психологик илдизи инсон психикасининг хусусиятларига боғлиқ бўлиб, у оламнинг одам онгида инъикос этиши учун қулай имконият яратади.

Динга ишонувчининг рационал ва ҳиссий элементларини ўз ичига олувчи бу руҳий (психик) ҳолатлари диний ўз-ўзини англаш ва ўзини

Ўзи ҳис этиш вужудга келиши учун шарт-шароит ва имконият яратади. Бунда муайян ижтимоий, аввало салбий субъектив омилларнинг таъсирида рўёбга чиқиши, амалга ошиши мумкин. Бу омиллар турли хил салбий ҳислар пайдо бўлиши учун сабабдир. Диншуносликнинг вазифаси талабаларга ана шу сабабларнинг салбий оқибатлари олдини олиш, уларни бартараф этиш йўлларини ўргатишдан иборат.

Илмий фалсафанинг инсон ижтимоий муносабатлар мажмуидир, деган қоидасига асосланадиган бўлсак, жамиятдаги бирликларни, ҳамкорликларни шакллантиришда ижтимоий омиллар ҳал қилувчи рол ўйнаши, шаҳе бу омилларнинг қонуний маҳсули эканлиги аён бўлади.

Ижтимоий-гуманитар фанлар тадқиқотчини жамиятга хос бўлган асосий ҳодисалар хусусиятларини, уларнинг пайдо бўлиши, ўзгариши ва ривожланишини аниқлашга ундайди ва англашга ёрдам беради. Тарихий, ижтимоий усул деб аталмиш бундай ёндашув тарихий этнографик тадқиқотларни олиб боришда ва уларнинг натижаларидан талабаларни хабардор қилишда айниқса яхши самара беради. У ёш авлодда, жумладан талабаларда диний эътиқод ва анъаналарнинг сақланиши ва такрорланишига сабаб бўладиган ижтимоий-психологик омилларни тадқиқ этишда тўғри йўналишни белгилаб олиш имконини беради. Юқорида таъкидлаб ўтилганидек, ижтимоий-психологик ҳодисаларнинг хусусиятларини ҳисобга олмай туриб динни тушуниш, изохдаш, тавсифлаш мумкин эмас. Дин маънавий, аниқроғи, ғоявий-маданий омил бўлибгина қолмай, айтилган вақтда, кўпгина жиҳатлардан ижтимоий-руҳий ҳодиса ҳамдир.

Дин ижтимоий бирликлар ва гуруҳлар мафқураси ва психологиясининг таркибий қисми, байрам, урф-одат ва маросимларнинг манбаи бўлиб, жамоа ва гуруҳлар фикрини шакллантиради, шахс ва ижтимоий гуруҳларнинг дастурларини, кадрият йўналишларини белгилайди. Шу билан бирга, диннинг пайдо бўлиши ва эволюцияси, муайян жамиятдаги шарт-шароитни ва унинг дастлабки шакллари - тотемизм, фетишизм, анимизм, сеҳргарлик, зардуштийликларни ўрганиш, турли ижтимоий-иқтисодий тузумларда диннинг пайдо бўлиш, мавжуд бўлиб туриш сабаблари ва илдизларини ўрганишни ҳам тақозо этади.

Диншунослик фанининг амалий аҳамияти. "Диншунослик" курсининг амалий аҳамияти, олий мактаб талабаларининг шу соҳадаги билим доираларини кенгайтириш уларни қизиқтирган масалалар юзасидан эркин фикр юритиш ҳамда илмий ва диний таълимотларни ҳозирги фанлар ва талаблар нуқтаи назаридан туриб ўрганишдан иборат.

Фалсафанинг бошқа таркибий қисмлари каби "Диншунослик" ҳам дунёқараш билан боғлиқ масалаларни ечиб беришга қаратилган. Бунда у

фан-техника тараққийнинг улкан ютуқларига, олам ва унинг ривожланиш қонуниятларига суянади.

«Диншунослик» ўзининг ўрганиш ва илмий текшириш объектига эга. У диннинг пайдо бўлиши, ижтимоий моҳияти ва жамиятдаги ролини тадқиқ қилиш билан бирга диний эътиқодларнинг пайдо бўлиши ва яшаши, уларнинг жамият тараққийидаги эволюциясини илмий жиҳатдан ўрганади. "Диншунослик" курсининг вазифаси динни фалсафий, табиий-илмий, тарихий ва психологик нуқтаи назарлардан ҳар томонлама таҳлил қилишдан ва бу таҳлил берган далилларни умумлаштиришдан иборат. Илмий фалсафа диннинг моҳиятини, унинг ижтимоий, гносеологик ва психологик илдизларини очиб беради; диний қарашлар ва тасаввурларни тарихий нуқтаи назардан тавсифлайди, баҳолайди. "Диншунослик"нинг табиий-илмий, инсоншунослик ва ижтимоий-гуманитар фанлар билан ўзаро узвий боғлиқликда ривожланади. Унинг этика, эстетика, тарих, этнография, археология, психология, ҳурфикрлик ва бошқа ижтимоий-гуманитар фанлар билан мустаҳкам боғлиқлиги диншунослик назариясини бойитади.

«Диншунослик» курсининг Ўзбекистон халқлари тарихи билан узвий боғлиқлигини алоҳида таъкидлаш зарур. Зеро, Марказий Осиё халқларининг тарихи умуман дин, хусусан ислом тарихи билан узвий боғлиқ бўлиб, фан ва маданият тарихий тараққийида кейинги минг йилликда ислом таълимотининг таъсири кучли бўлган. Ўзбекистон халқлари тарихи предмети қадимги замонлардан ҳозирги давргача жамият тараққийидаги ижтимоий, иқтисодий, сиёсий ва маънавий ривожланиш босқичларини ўрганса, бу жараённинг барча жиҳатларида мавжуд динларнинг аралашуви, ёхуд кучли таъсири бўлган, хусусан, Марказий Осиё. Халқлари ҳаётида исломнинг кириб келиши ва ҳукмрон мафкурага айланиши бу халқлар тарихида катта из қолдирган.

Олий мактаб талабалари учун янги ўқув предмети сифатида ўқитилаётган Маданиятшунослик, маданият тарихи ва назарияси билан диншунослик асослари курси ўзаро узвий боғлиқдир. Чунки маданият тарихи билан дин тарихи бир-биридан ажралмаган, аксинча ўзаро таъсир ўтказиб келаётган жараёндир. Бу тарихий тараққийёт ҳодисаларнинг объективлигини, ривожланиш қонуниятларини ўрганиш ҳар иккала ўқув предмети учун ҳам аҳамиятлидир. Бир-бирини тўлдирувчи Ўзбекистон халқлари тарихи билан «Диншунослик» ўқув предметлари ёшларни бу соҳадаги зарур билимлар билан қуроллантиради.

«Диншунослик» курси ўқитишнинг яна бир амалий аҳамияти шундаки, мустақиллик туфайли мамлакатимизда бошланган ижобий ўзгаришлар дин тарихига, у билан боғлиқ бўлган маданий меросга ҳолисона объектив муносабатни ўрнатиш имкониятини яратди.

Жумладан, янги тахрирдаги "Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида"ги қонуннинг қабул қилиниши ҳозирги шароитда демократик ва инсонпарвар жамият кураётган Ўзбекистон халқлари ҳаётида катта аҳамиятга эга бўлиб, ўз натижасини кўрсатмоқда.

Динга, диний ташкилотларга ва диндорларга нисбатан тўғри муносабатнинг қайта тикланиши ҳақиқий виждон эркинлигини амалга оширишга хизмат қилмоқда. Мустақилликнинг ўтган йилларида урушдан кейинги даврга нисбатан бу соҳада кўп ишлар амалга оширилди. Чунончи, қонун доирасида диний ташкилотлар ва жамоалар учун тўлиқ эркинлик, янги диний жамоаларни, жумладан масжид ва мадрасаларни руйхатдан ўтказиш, диний ибодатларни бемалол адо этиш, диний адабиётлар нашр этиш, диний арбоблар ва ташкилотлар фаолиятига муносабатда жиддий ўзгаришлар содир бўлди. Диний ташкилотларнинг жамоат ташкилотлари, тинчлик ва хайрия ишларида фаол қатнашишдан иборат ҳуқуқ қафолатланди ва рўёбга чиқарилди.

Маданий ва маънавий маросимларни, диний кадрларимизни тиклаш, илм толибларига ўргатишга қаратилган чора-тадбирларни халқимиз кенг қувватлади. Мустақиллигимиз шарофати билан илм-фан, дин соҳасида катта из қолдирган олиму-фозиллар, уломалардан иборат ватандошларимиз Исмоил Бухорий, Аҳмад Яссавий, Ҳаким Термизий, Аҳмад Фарғоний, Навоий, Чўлпон, Фитрат, Усмон Носир, Абдулла Қодирий ва бошқаларнинг ўтказилган ва бўлажак юбилейларини тантанали нишонлаш ва меросларини ўрганишга кенг йўл очилди.

«Диншунослик» курсининг фалсафа, тарих, этика, психология фанлари билан боғлиқлигидан ташқари бу курс дин социологияси билан ҳам боғлиқ, бўлиб, унинг натижалари муҳим амалий аҳамиятга эга.

Дин ва социологияда муайян аҳоли ўртасида динга, унинг кдриятларига ҳамда ижтимоий ролини аниқлаш мақсадида социологик тадқиқотлар ўтказилади. Бу тадбир социологик тадқиқот методикаси, сўров варақалари ишлаб чиқилгандан сўнг ишга солинади. Олинган натижалар муайян ҳудудда диний вазиятни, диний онг даражасини, ижтимоий ҳаётдаги ролини аниқлашга ёрдам беради.

Булардан ташқари «Диншунослик» дин антрапологияси, дин феноменологияси, дин аксиологияси каби фан тармоқлари ютуқларидан ҳам фойдаланишнинг муайян амалий аҳамияти мавжуддир.

Такрорлаш учун саволлар:

1. "Диншунослик" фанининг предмети нимани ўргатади?
2. Курснинг назарий ва амалий аҳамияти нимада?
3. Бу курс билан бошқа ўқув предметлари ўзаро алоқалигининг қандай аҳамияти бор?

Адабиётлар:

1. Ўзбекистон Республикаси Конституцияси. - Т.: Ўзбекистон, 2003.
2. Каримов И.А. Ўзбекистоннинг ўз истиклол ва тараққиёт йули. - Т.: Ўзбекистон, 1992
3. Жўраев У., Саиджонов И. Дунё динлари тарихи. Ўқув кўлланмаси. - Т.: 1998.
4. А.Мўминов, Ҳ.Йўлдошхўжаев, Б.Раҳимжонов, М.Комилов, А.Абдусатторов, А.Орипов «Диншунослик» (дарслик). - Т.: Mehnat, 2004.
5. Мустақиллик изохли луғати. - Т.: «Фан» 1998 (тегишли мақолалар).

2-МАВЗУ: ДИННИНГ ИБТИДОЙ ШАКЛЛАРИ

Режа:

1. Диннинг дастлабки кўринишлари.
2. Дин ва этномаданият тарихи.
3. Дунёқарашнинг тарихий шакллари.

Диннинг дастлабки кўринишлари. Дин тушунчаси ўзбек тилига араб тилидан кириб келган бўлиб, ишонч, инонмоқ маъносини билдиради. Бизнинг фикримизча, дин реал воқеликдаги, ижтимоий ҳаётдаги нарса ва ҳодисаларни табиатдан, жамиятдан ташқарида мавжуд деб ҳисоблайдиган, уларни ўзига хос тарзда акс эттирадиган маънавий эътиқод ва амалнинг бир туридир. *Эътиқод* сўзи ҳам араб тилидан кириб келган бўлиб, чуқур, мустаҳкам ишонч маъносини англатади. Демак, диний эътиқод деганда мустаҳкам, чуқур ишонч, маслак, ишониш тушунилади. Илоҳиёт, яъни диний таълимот нуктаи назардан "дин", "диний эътиқод" тушунчалари жамият, инсон, унинг онги ҳаётнинг маъноси, мақсади ва тақдири уни бевосита қуршаб олган моддий оламдан ташқарида бўлган, уни гўё яратган, айни замонда инсонларга бирдан-бир "тўғри", "ҳақиқий", "одил" ҳаёт йўлларини кўрсатадиган ва ўргатадиган илоҳий кучга ишонч ва ишонишни ифода этадиган маслак, қарашлар, таълимотлар мажмуидан иборатдир.

Араб истилочилари Ўрта Осиёни эгаллаб олгандан сўнг исломни жорий қилиш билан ўз ёзувларини таълим-тарбия, одоб-ахлоқларини ва шу билан бирга араб маданиятини олиб келдилар. Исломигача бўлган динлар билан боғлиқ ёзувларни, тоат-ибодат буюмларини йўқ қилишган. Ибодатхоналар ўрнига масжидлар қурилган, араб алифбосига асосланган ёзув киритилган. Давлат тили, илмий тил асосан араб тили ҳисобланган. Бу ҳақда Беруний ўзининг "Қадимги халқлардан қолган ёдгорликлар" асарига ёзишига кўра, Хоразмда араб лашкарбошиси қутайба исломгача бўлган дин билан боғлиқ ёзувларни яхши биладиган ва ўз билимини бошқаларга ўргатадиган кишиларни ҳалок этиб, бу ёзувларни бутунлай йўқ қилиб юборган¹.

Исломигача "дин" сўзининг ўрнига "тангри йўли", "унга ишонч" иборалари қўлланилган бўлса керак. Туркий элатларнинг исломгача бўлган диний эътиқодларига биноан "тангри" бутун оламини, инсонни яратган, "юксаклик", "энг баланд", "баҳайбат" деган маъноларни ҳам англатган.

Муайян иқтисодий, ижтимоий, сиёсий ва ғоявий сабабларга кўра диний дунёқарашлар тўла ҳукмрон бўлган шароитларда қар қандай илғор табиий, илмий, жумладан, фалсафий қарашлар ҳам диний

¹ Паралсин: Беруний. "Қадимги халқлардан қолган ёдгорликлар". Танланган асарлар, Т. I – Б. 72.

қарашларни, уларнинг мавжудлик сабабларини, мохияти масалаларини четлаб ўта олмаган; лекин уларнинг дин ҳақидаги қарашлари руҳоний ва уламоларнинг расмий қарашларидан жиддий фарқ қилган. Биз бу вазиятни Форобий ва Берунийнинг динга бўлган муносабатларида кўришимиз мумкин.

Форобийнинг динга муносабати асосан унинг "Фозил шаҳар аҳолиси ҳақида китоб" рисоласида баён қилинган. Унинг фикрича, дин ҳам фалсафа каби воқеликни ўрганишга қаратилган, Бу фалсафа моддий оламни билиш, сабаб, оқибат боғланишларини аниқлаш орқали ўрганади. Дин эса воқеликка бу услуб билан эмас, балки тасвир (образли), рамзий, мажозий, киёсий тасаввурлардан фойдаланиш орқали эътиқод қилишга чақириш йўли билан ёндашади. Демак, дин воқеликни, сабаб ва оқибат боғланишларининг моддий асосини ўрганмасдан изохлашга киришади. Айни замонда воқеликни фалсафий билиш, ўз мохиятига кўра, диний билишдан устивордир.

Берунийнинг динга муносабати унинг "қадимги халқлардан қолган ёдгорликлар" ва "Ҳиндистон" асарларида баён қилинган. Унинг фикрича, дин ҳам билим бўлиб, бундай билим воқеликдаги нарса ва ҳодисаларни далиллар орқали исботлаш билан ўрганиш мумкин бўлмаган жойда қўлланилади. Диний билим исботсиз эътиқодга, илмий билим эса далиллашга, исботлашга асосланади. Берунийнинг ўзи эса буткул далилларга асосланган билимлар билан шугулланган. У моддий олам ҳақидаги илмий масалаларни ҳал қилишда диннинг таъсирини чеклашга интилган. Форобий ва Беруний динга бундай ёндашишлар орқали илмий билимни дин таъсиридан халос этишга ғоят ўринли ҳаракат қилганлар. Улар динга эмас, унга сингиб қолган мутаассибликка қарши чиққанлар.

Илмий билимларга асосланган дунёвий ишончли, ҳақиқий таълимот оламнинг мавжудлик сабаблари масаласида диний қарашлар билан келишмаси-да, аммо инсонни, унинг ижтимоий фаолияти, маънавий ва ахлоқий кадриятларини ўрганишда минглаб йиллар мобайнида унинг бағрида қўлга киритилган билим, тажриба, уларнинг ҳозирги кундаги ижобий аҳамиятини асло рад қилмайди. қолаверса, дин бағрида шаклланган маънавий, жумладан ахлоқий кадриятларнинг вужудга келиш сабаблари, уларнинг кишиларга ижобий таъсирчанлик масалалари илмий жиҳатдан ўрганиш ва бу маънавий-ахлоқий кадриятлардан фойдаланиш кўпроқ аҳамиятга эга бўлмоқда.

Ибтидоий одамлар ҳозирги даврдаги сингари тўла шаклланган диний системага эга бўлмаган. Уларда бошланғич диний тасаввурларга бўлган, холос. Диннинг ана шундай ибтидоий шакллари уруғчилик тузуми шаклланаётган даврда пайдо бўлган.

Ибтидоий одамларнинг диний эътиқодлари тотемизм, анимизм,

фетишизм, шомонлик, магия (сеҳргарлик) шаклларида тарқалган; уларнинг элементлари ҳозирги замон динларида ҳам учрайди.

Тотемизм - ҳиндлар тилидаги "О тотем" (унинг уруғи) деган сўздан келиб чиққан. Тотемизм ибтидоий ғоят содда диний эътиқоднинг бир тури бўлиб, қадимги замондаги урут-қабила аъзоларининг муайян бир ҳайвон, ўсимлик билан ғайритабиий алоқаси, яқинлиги, қон қариндошлиги бўлган деб, бу ҳайвон ва ўсимликларни муқаддаслаштиришдан иборатдир. Тотемизмнинг муайян кишилар гуруҳининг табиат, бинобарин, ташқи муҳит билан боғлиқлигини ифодаловчи дастлабки шаклларида эди. Ҳар бир қабила ёки уруғ ўз шароитини ҳамда имкониятларини кўзда тутиб, баъзи ҳайвонларни овлар ва улар ҳақида етарли маълумотларга эга эди. Бундай ҳайвонларни яқиндан билиш уларнинг уруғ билан яқинлиги ёки қон-қариндошлиги бўлса керак, деган тасаввурни келтириб чиқарган. Натижада баъзи ҳайвонлар, ксйинчалик эса ўсимликнинг баъзи навлари ҳам муайян уруғ аъзоларининг аجدоди -тотемидир, деган тасаввур шаклланишига олиб келган. Шу боисдан кейинчалик уруғ аъзолари тотемнинг "ёрдамига" кўз тикканлар, уни муқаддаслаштириб, ўз ҳомийлари деб ҳисобланганлар, сеҳр йўли билан унга таъсир қилишга уринганлар. Тотемга сажда қилинган, у ҳимоя қилинган, эъзозланган, уни отиб ўлдириш, истеъмол қилиш ман этилган. Фақат айрим ҳолларда, яъни тантанали кунгарда тотем ҳисобланган ҳайвон ёки ўсимликни махсус расм-русмга риоя қилинган ҳолда истеъмол қилиш мумкин бўлган. Урут аъзоларида шундагина тотемнинг куч-қуввати кишиларга ўтади ва у келгусида ҳам уруғнинг ҳомийси бўлиб қолади деган тасаввур бўлган.

Тотемизм эътиқодлари тиб австрияликларда кенг сақланганлигини уларнинг уруғлари номларидан пайқаш мумкин. Улар уруғларни конкрет ҳайвоилар (кенгру, оқ хўкиз, қора хўкиз каби еки айрим ўсимликлар) номи билан атаганлар.

Тотемизмнинг элементларини ҳозирги динларда ҳам кўриш мумкин. Масалан, ҳиндуизм динида фил, сигир, маймун, илон қабилар муқаддас ҳайвонлар ҳисобланган. Ўзбекларда қалдирғоч, мусича, лайлак, кўк қаргани муқаддас қушлар деб эъзозлаш ҳам тотемизмнинг кўринишларидан биридир. Марказий Осиё халқларида, шу жумладан ўзбекларда мучалга қараб вақт ҳисобини чиқариш тотем эътиқоди билан боғлиқдир. Масалан, ота-боболаримизда одамларнинг ёшини яъни туғилган кундан бошлаб қанча яшаганлигани мучал орқали, муайян ҳайвон номлари билан аталган йил ҳисобидан келтириб чиқариш одати бўлган.

Мучал мўғул, хитой ва бутун туркий халқларда кенг тарқалган йил ҳисоби бўлиб, унда йил ойлари 12 ҳайвон номи билан аталади: сичқон

(муш), мол (гав), йўлбарс (паланг), куён (харгўшт), балик (наханг), илон (мор), от (асп) кўй (гўсфанд), маймун (хамдуна), товук. (мурғ), ит (сак), тўнгаз (хўк) шулар жумласига киритилган.

Халқимшда, айникса мусулмонларда тотемнинг элементларидан бўлган мучалга эътиқод кдлиш ҳали ҳам. қисман давом этмоқда.

Анимизм - (лотинча - анимус - жон, рух демақдир) қадимги замон динларидан бири, киши руҳининг мавжудлигига ишонишдан иборат. Анимизм табиатдаги буюмларни илоҳийлаштиради, ҳар бир жисмда рух бор, танадан ташқарида ҳам жон бор, деб ҳисобланади.

Анимистик тасаввурлар барча халқлар тарихидаги динларда жон ва рух ҳақидаги тушунчаларнинг шаклланишида маълум рол ўйнаб келган. Анимизм ҳар бир кишида унинг ҳаёти ва онгининг манбаи бўлган жон бор, деб талқин қилган. Дастлабки анимистик тасаввур жонни соя ёки нафас билан айнан, деб билар эди. Масалан, Шимолий Америка халқларида соя билан жон, қадимги арабларда жон билан қон, Гренландияда эса нафас олиш билан жон битта ном билан аталади. Анимизм одамда олам ҳақидаги тасаввурларни шакллантириш, предмет ва ҳодисалар хусусиятларини чуқур ўрганиш, жон ва руҳларнинг тирик одамлар сингари қобилятга эга деган фикрлар пайдо бўлиши муносабати билан таркиб топган. Шу даврда жоннинг ўлмаслиги ҳақидаги тасаввур пайдо бўлган. Чунки қадимги одамлар ўз таналарининг тузилиши тўғрисида тўлиқ бир тушунчага эга бўлмай, ҳаттоки уйку ва туш кўришининг сабабларини ҳам изоҳлай олмаганлар. Шундан сўнг ибтидоий одамлар инсон танасини бошқарадиган қандайдир алоҳида бир куч бўлиб, одам ўлгандан сўнг у куч, яъни жон танадан чиқиб кетади деган тасаввур ҳосил бўлган. Натижада жоннинг танани тарқ этгандан кейинги фаолияти қандай кечиши ҳақида ўйлай бошлаганлар. Ибтидоий одамлар ўзларини табиатдан ажратиб қўймаганлар. Шунинг учун улар ўзлари билан бир қаторда ҳайвон, ўсимлик, ҳатто меҳнат қуролилари, кейинчалик, сув, ўрмон, момақалдиروق ва бошқаларда ҳам жон бор, деган тасаввурларни келтириб чиқарганлар. Буни фанда гилозоизм деб атайдилар.

Жон ва руҳларга ишониш барча динларга хосдир. Диндорларнинг фикрича, жон барча кишиларда бўлиб, худо энг олий рух ҳисобланади. Одам ўлгандан сўнг танадан чиқиб кетадиган жон бор, деган тасаввур чуқурлаша борган. Демак, одам ўлганда жон чиқиб кетиб, яшай берар экан, унинг ўзи абадий яшайди деган тушунча пайдо бўлган. Абадий рух тўғрисидаги . тасаввур ана шу йўсинда шаклланган. Руҳларга ишониш арвоқларга ишонишни келтириб чиқарган.

Жон ва руҳларнинг ўлмаслиги ҳақидаги қадимий анимистик тасаввурларнинг элементлари ҳозирги барча динларда сақланиб қолмоқда. Масалан, диндорлар тасаввурларида ўлган кишиларнинг

арвоҳини йўқлаш, уларни тирик одамлар сингари ҳамма нарсадан хабардор, деб тушуниш мавжуд. Шу туфайли жон ва рухларга атаб қурбонлик, хайр-худойи қилиш, садака бериш одатлари ҳамон учраб туради. Баъзан мурдани кийимлари билан дафн этиш, ёнига сув, овқатлар қўйиш одатлари ҳам анимизмнинг кўринишидир. Ўзбекларда арвоҳлар ҳақидаги тасаввурлар, уларни эслаб пайшанба оқшоми арафасида чироқ ёқиш, кабрстонларга бориб қуръон сураларидан ўқиш анимизмга бўлган эътиқоднинг шакллари.

Фетишизм - (фетиш - француз тилидаги "фетико" - ясалган тумор, бут, санам деган сўзлардан олинган) моддий буюмларда гайритабиий хусусиятлар борлигига ишониб, жонсиз нарсаларга сиғинишдир. Ибтидоий одам онгида ҳар хил моддий буюмлар - тоғ, қоя тош, дарахт, кейинчалик турли ҳайвонларнинг суяги, пати, тумор, санам ва ҳоказоларда гайритабиий кучлар бор, деган тасаввур пайдо бўлган. Ўзлари вужудга келтирган бундай кучларга ўзлари сиғина бошлаганлар. Ибтидоий дин шаклларида бири бўлган фетишизм барча халқларда диний тасаввурлар шаклланиши билан узвий боғлиқдир.

Фетишизм политеистик (кўп худолик), ҳатто монотеистик (якка худолик) динларида ҳозиргача сақланиб келмоқда. Масалан, христианларда крестга (бутга) сиғиниш, исломда эса турли ўсимлик турларини - седана, кўзтикан, қалампирмунчок, аччиқ қалампир, исирик, чилонжийда, дарахтлардан - ёнғоқ, чинор, арча ва бошқалар муқаддаслаштирилиб, бошқа буюмларга, шу жумладан одамларга таъсири ёки ёрдами бўлиши мумкин деган тасаввур пайдо бўлган. Бундай хусусиятни тоғ-тошларга, турли буюмларга ҳам хос деган гайритабиий фикрлар шаклланиган.

Фетишизм диний ибодатнинг ажралмас қисмидир. Ҳозирги вақтда баъзи соддадил, мутаассибларнинг турли тумор, кўзмунчок. ва ҳоказоларни тақиб юришлари, дарахтларга латта-путталарни осилиши, исчиқариши шундай жисмларни илоҳийлаштириш, уларнинг мўъжизавий кучига ишониш фетишизмнинг диний эътиқоддаги энг характерли кўриниши ва қолдигидир.

Шомонизм - ибтидоий жамоа тузуми емирилиши даврида пайдо бўлган анимистик эътиқод ва ибодатнинг кенг доирасига кирадиган қадимги диний эътиқодлардан бири. Унинг ўзига хос хусусияти - кишилар орасида турли рухлар билан муносабатда бўла оладиган шомонлар қобилиятига ишонишдир. Шомонларга, шунингдек, келажакни олдин айтиб бериш, касални даволаш, ўлганларни охиратга узатиш, табиатда хоҳлаганча ўзгартишлар қилиш каби хусусиятлар ҳам хосдир. Ўтмишда шомонларнинг руҳ билан алоқаси шомон дўмбираси ёки мўъжизавий мусиқа ижросида турли расм-русумларни бажариш жараёнида жазаваси тутиб, ҳолдан тойганча бажарилган. Шомонизм

Ўтмиш динлар саркити сифатида баъзи ҳолларда учраб туради.

Магия (сеҳргарлик) - инсонга, ҳайвонга ёки табиат ҳодисаларига ғайритабиий йўл билан таъсир кўрсатиш мақсадида бажариладиган хатти-ҳаракатдир.

Сеҳргарлик ҳаракатининг шакллари турлича бўлиб, улар турмушнинг ҳар хил соҳаларида қўлланилган. Муҳаббат магияси, даволаш магияси, ишлаб чиқариш магияси, душманни енгиш магияси каби сеҳргарлик ибодат ва ҳаракатлар анча кенг тарқалган. Меҳнат билан боғлиқ бўлган магик қаракатлар ибтидоий одамлар ҳаётида алоҳида ўрин эгаллаган, яъни улар тирикчиликка керак бўлган нарсаларни топишдан олдин шу буюм ёки ҳодисага боғлиқ бўлган магик ҳаракатларни бажарганлар.

Ишлаб чиқариш муваффақиятига бағашланган сеҳргарлик ҳаракатлари, ишлаб чиқариш характериға қараб, турли шаклларда ва ҳар хил мақсадларда ўтказилар эди. Бундай ҳаракатлар ибтидоий жамоа аъзоларининг умумий манфаати йўлида қилинар эди.

Ибтидоий жамоа ишлаб чиқарувчи кучлар ривожининг даражаси, пастлиги, кишилар ҳаётининг уруғ ва қабила муносабатлари тор доираси билан чекланганлиги, табиат кучлари олдидаги ожизлик диннинг илк шаклларида ўз инъикосини топган. Бу ожизлик ибтидоий одамнинг содда, юзаки тасаввурларига асосланган сохта, сеҳргарлик усулларни қўлланишга мажбур этган. Ожизлик, қадимги одамларнинг ҳар доим мўъжизага ишониш билан ҳаёлдагана мақсадга эришишига мадад берган.

Ибтидоий динлардаги ҳаёлий инъикос маҳсули бўлган тоғ, сув, бўрон қуёш, момақалдирок худоси каби тасаввурлар турли-туман бўлса-да, улар олий ва паст табақаларга ажратилган эмас. Бундай ажратиш жамият тараққиётининг кейинги босқичларига ўтилгандан сўнг юз бера бошлади.

Жамият тараққиётига мос равишда ишлаб чиқарувчи кучлар ҳам ўзгариб, ривожланиб борган. Ишлаб чиқаришни ташкил этувчи ва бошқарувчи кучлар - кишилар ҳам табақаланишда давом этган, дунёқарашлари кенгая борган.

Дин ва этномаданият тарихи.

Маълумки, диний онг ижтимоий онг шаклларидан бири бўлиб, унинг мавжудлиги ҳам ижтимоий борлиқ билан белгиланади. Кишиларнинг ижтимоий, маънавий ҳаёти моддий асосга (базисга) боғлиқ. Ижтимоий ҳаёт жамият билан табиат орасидаги бирликнинг муайян кўриниши бўлган ҳукмрон ишлаб чиқариш усулининг тараққист даражасига асосланади. Демак, ижтимоий борлиқ, бир томондан, жамият билан табиат орасидаги бирликни, иккинчи жиҳатдан, жамият аъзолари орасидаги ўзаро муносабатни камраб олади. Диний онг

ижтимоий онг шаклларида бири сифатида ана шу муносабатнинг муайян шаклларида инъикосидир.

Ижтимоий борлик кўп шакллarga эга бўлган мураккаб ижтимоий ҳодисадир. Шундай экан, унинг инъикоси ҳисобланган ижтимоий онг ҳам турли шакллarga, жумладан, диний онгга бўлинади. "Дин" атамаси қадимий сомит ва яҳудий тилларида келиб чиқиб, шу ҳолида араб тилига ўтган. Ҳозирги пайтда "дин" атамаси орқали муайян дунёқараш, ҳис-туйғу, тасаввур ва урф-одатлар асосида одамлар, уларнинг уюшмалари, ва маросимлар, халқлар ва миллатларнинг яқинлашуви, маънавий, жумладан ахлоқий қарашлардаги ҳамфикрлик англашилади. Ислом нуктаи назаридан дин "Аллоҳ йўли" дир. Диний иймон ва эътиқод эса шу йўлнинг тўғрилиги, ҳақлигига ишончдан иборат бўлган руҳий ҳолатдир.

Диндор ўз тасавурида ўзининг тоат-ибодатга оид ҳаракатлари орқали илоҳий куч билан бевосита алоқа боғланиш ўрнатади. Дин муайян таълимотлар, ҳис-туйғулар, тоат-ибодатлар ва диний ташкилотларнинг фаолиятлари орқали намоён бўлганлиги учун улар диннинг элементлари (қисмлари) деб аталади. Бу таркибий қисмлар бир-бирлари билан узвий боғлиқдир; диннинг мавжудлиги бу таркибий қисмларнинг ҳаммасини тақозо қилади. Диннинг таркибий қисмлари орасида диний онг, диний тасаввурлар етакчи ўрин эгаллайди. Бинобарин, диний маросимлар, диний психология, диний бирлашмалар эса диний тасаввурларни мустаҳкамлайди ва узоқ даврларда яшаши учун хизмат қилади.

Диний онг бир бири билан боғлиқ, ўзаро муайян даражада ижобий муносила бўлган диний мафкура ва диний психикадан иборат. Диний мафкуранинг вужудга келиши ва шаклланиши синфий жамиятда рўй берган ақлий меҳнатнинг жисмоний меҳнатдан ажралиши ва бунинг натижасида вужудга келган дастлабки қоҳинлар, кейинчалик руҳонийлар фаолиятлари билан боғлиқ. Улар ўз ғоявий фаолиятларида диний мафкурани яратдилар ва буни асослаш, тарғиб қилиш билан шуғулланидилар.

Диний психология - руҳий ҳолат булиб диний мафкурадан анча олдин вужудга келган. У оддий диндорларнинг ҳис туйғулари бштан боғлиқ одатлари, кайфиятларида ташкил топади. Диний мафкура диний психик ҳолатни ғоялар билан мустақкамласа, буниси диний мафкурани ҳис туйғулар, одатлар воситасида чуқурлаштиради. Диний мафкура ҳамма вақт ҳам диний психик ҳолатлар билан тўла мос келавермайди. Ҳозирги даврда оддий диндорларнинг хатти-ҳаракатларидаги исломга хос бўлган ибтидоий динларнинг қолдиқлари бунга мисол бўла олади. буларга пол очиритиш, кинна солдириш, иссиқ-совуқ қилдириш, ва ҳ. к. лар қиради.

Диннинг таърифи, унинг таркибий қисмлари, диний онг даражаларини билишнинг илмий, амалий аҳамияти шундаки, у кишилар ҳаётидаги диний ва диний бўлмаган ҳаракатларни бир-биридан фарқдаш, уларга алоҳида-алоҳида ёндашиш имконини беради.

Дин билан идеалистик фалсафа кўп жиҳатдан бир бирига яқин туради. Ҳар иккаласи моддий оламнинг мавжудлигини, унинг пайдо бўлиш сабабларини шу моддий оламдан ташқарида деб билади.

Динда оламини яратувчи худо ёки худолар ҳисобланса, идеализм "мутлак ғоя", "дунёвий рух", "дунёвий ақл" ва шу каби маънавий омилларни моддий оламдан устун қўяди. Айни вақтда, булар бир-бирларидан жиддий фаркланадилар. Динда олдин эътиқод, сўнг мантик бўлса, фалсафий идеализмда олдин мантик, сўнг ишонч илгари сурилади.

Жамият моддий ҳаёт шароитларининг таъсири остида вужудга келган дин тарихий ва ижтимоий ҳодисадир. У ижтимоий тараққиётнинг муайян босқичида, маълум бир сабабларга биноан вужудга келган.

Ғайритабиий кучларга ишониш шаклидаги дастлабки диний қарашлар уругчилик тузумининг илк даврларида, яъни бундан тахминан 50-70 минг йиллар илгари пайдо бўла бошлаган. Улар қаторига табиатдаги ўсимлик ва ҳайвонот дунеси, барча нарса ва ҳодисалар қудратли ва сеҳрли кароматга эга деган тасаввурлар билан боғлиқ. Бўлган тотемизм, анимизм, фетишизм, магия, яъни сеҳргарлик қабилар кирган. Диннинг мазкур ибтидоий шакллариининг элементлари ҳозирги замон жаҳон динларида ҳам ҳамон сақланиб келмоқда.

Диний онг, диний тасаввурлар жамиятнинг ижтимоий-иқтисодий тузумининг характериға мувофиқ равишда келиб чиққан ва ривожланган. Ибтидоий жамоа тузуми емирилиши даврида «политеистик, яъни кўп худоликка асосланган динлар пайдо бўлган. Ишлаб чиқариш қуроллари ва воситалариға хусусий мулкчилик келиб чиққач, бир неча уруғ, қабилла, элат, халқларни бирлаштирган йирик давлатлар вужудга келгач, яқка худолик тўғрисидаги диний тасаввур ва таълимотлардан иборат бўлган монотеистик динлар вужудга келган. Улар қаторига милоддан олдинги VI-V асрларда Марказий Осиёда шаклланган зардуштийлик, буддавийлик, яҳудийлик, кейинчалик вужудга келган христианлик, ислом қиради. Ҳозирги даврда жаҳон халқлари эътиқод қилаётган барча монотеистик динларда политеизмнинг тасаввурлари қисман бўлсада сақланиб келмоқда.

Барча жаҳон динлари қатори ислом руҳонийлари ҳам жамият аъзоларини маънавий жиҳатдан поклаш, ўзаро ҳурмат, меҳр -оқибат, мурувват сингари умуминсоний қадриятларнинг қайтадан тиклашга ёрдам бермоқда. Бу ёрдам ўз навбатида ҳозирги даврда диннинг

регулятив функциясининг аҳамияти тобора кучайиб бораётганлигидан, дин ижтимоий тараққиёт билан ҳамоҳанг бўлишга интибаётганлигидан далолат бермоқда.

Ислом шариати ва тариқати асосида шаклланган мусулмон ҳукукида инсон хулқ-атворининг барча томонлари камраб олинган; хусусан унда мусулмонлар бир-бирини кўрганларида самимий саломлашишлари, ҳар бир ишни яхши ният билан бошлашлари, катталарни ҳурмат қилишлари, кичикларга нисбатан иззатда бўлишлари уқтирилган. Бу этномаданиятни шаклланишига олиб келган.

Жамият ҳаётининг барча соҳаларида бўлгани сингари маънавий, жумладан ахлоқий нуқсонлар ҳукм сураётган ҳозирги даврда исломнинг меҳр-шафқат, муруват, саҳоват, одамийлик, ҳалоллик хусусидаги панд насихатларидан умуминсоний кадриятлар сифатида фойдаланиш ғоят ўринлидир. Зеро ҳаётимизнинг маънавий жабҳалари қайта қурилаётган ҳозирги даврда исломнинг регулятив функциясининг аҳамияти тобора ортиб бормоқда. Хусусан Ўзбекистон мусулмонлари идораси турли хилдаги хайри эҳсон, саҳоват жамғармаларини ташкил этиб, ҳожатмандларнинг дардига малҳам бўлмоқда. Шўролар даврида вайрона ҳолатига келган маданий ёдгорликларни ва тарихий обидаларимизни давлат маблағлари ва умумхалқ ҳашари йўли билан таъмирлаш ишларини олиб бормоқда.

Ислом, унинг дунёвий вазифаларини ҳам бажарадиган руҳонийлари асрлар мобайнида жамиятнинг ижтимоий ҳаёти, фан, маданият, маорифини ўз назорати остида ушлаб, тарихий анъаналар, инсонларнинг турмуш тарзига катта таъсир ўтказиб келган. Яна у исломга эътиқод қилувчи турли миллат ва элатларга хос ижтимоий табақалар вакиллариининг Аллоҳ олдидаги тенглигани тан олган ва уларни ягона худонинг бандалари сифатида тенглаштирган. Бу диний таълимотларнинг умумийлигини мустаҳкамлаган ҳолда ижтимоий муносабатларнинг мавжуд системасини сақлаш функциясидир.

Ҳокимиятни бошқаришда диндан восита сифатида фойдаланиш қадимда қам бўлган. Масалан, дастлабки халифаликларда ҳали сиёсий, ҳарбий ва диний ҳокимият халифаларнинг қўлларида бўлган; Бухоро амирлиги, Хива ва қўқон хонликларида ҳам ҳокимият араб халифалиги ёхуд Туркия султонининг гўёки ўринбосарлари бўлган амир ва хонлар қўлида эди. Ўрта Осиёлик амирлар ва хонлар сиёсий, ҳукуқий, диний ва иқтисодий ҳаётни ўзларича бошқариб борганлар. Халқ оммасига улар ўзларини худонинг ердаги сояси, деб ташвиқот қилиб, ҳокимиятни мукаддаслаштирганлар. "Амир сояи худо хасб" деган ибора шунда пайдо бўлган.

Исломнинг ҳаётга жорий этилишида унинг ихтиёрида бўлган маориф ва мусулмон ҳукуки шариат катта рол ўйнаган. У ўз

ихтиёридаги барча воситалар ёрдамида хукмрон тузумни мустахдамлашга уринган. Ягона тилда ёзилган муқаддас ёзувларда айтилган фикрлар асосида, ягона тилда тоат-ибодат ишларини олиб бориш барча мусулмонларни бирлаштирган. Барча динларнинг арбоблари ўз динларини бирдан-бир тўғри дин деб таъриф этганлар.

Марказий Осиё халқлари тарихий тараққиётида турли диний ғоловурлар, диний тизимлар бўлиши билан бирга, уларнинг ўзига хос миллий кадриятлари ҳам ривожланиб, диний кадриятлар билан уйғунлаша бориши халқларнинг этномаданиятини шаклланишига ҳам олиб келган.

Динларнинг пайдо бўлиши, қарор топиши ва қайта тикланишининг гносеологик, ижтимоий ва психологик илдилари мавжуддир. Унинг илдилари ўзаро алоқадорликда бўлиб, ижтимоий тараққиётнинг турли босқичларида уларнинг эгаллаган ўрни ҳам, одамларга таъсир даражаси ҳам гоҳ кучайиб, гоҳ пасайиб туради; бу илдилар туфайли дин тарқалиб, қарор топиб, амал қилиб, гоҳ авж олиб, гоҳ заифлашиб туради. Масалан, ҳозирги даврда умумбашарий (глобал) муаммолар, чунончи озиқ-овқат етишмаслиги, хом ашё камайиб бораётганлиги, энергия танқислиги, аҳолининг тез кўпайиб бораётганлиги, термо-ядро уруши хавфи кучаяётганлиги, атроф-муҳитнинг тобора ифлосланаётганлиги, экологик вазият, яъни ахлоқий бузилиш (сиёсий, диний экстремизм, террорчилик, коррупция, ўғарлик, талончилик, бузғунчилик ва ҳ. к., тобора кўпроқ таҳдид, хавф-хатар туғдирмокда.

Дин кишилар ўртасидаги муайян муносабатлар ва бу борада диний ташкилотларнинг фаолиятидан ҳам иборатдир. Диннинг ҳамма таркибий қисмлари сингари диний муносабатлар ва диний ташкилотлар фаолияти ҳам ижтимоий вазиятлар билан белгиланади. Буларнинг фаолияти нисбий мустақилликка эга бўлиб, кишиларнинг воқеликка бўлган муносабатига муайян даражада ижобий ёки салбий таъсир этиб туради.

Диний тушунчалар, тасаввур ва кайфиятларга мослашиб, буларнинг бевосита таъсири натижасида вужудга келадиган диндорлар ўртасидаги алоқадорлик ва диний жамоа, уюшма ва ташкилотларнинг фаолиятлари диний муносабатлар деб аталади. Бундай муносабатлар ижтимоий, гоъвий, мафкуравий муносабатларнинг турлари бўлиб, муайян дунёқарашни шакллантиради, пироварди-оқибатда ишлаб чиқариш муносабатларининг маҳсули ҳисобланади.

Жамиятда диний муносабатлар алоҳида мавжуд бўлмайди; ижтимоий муносабатларнинг бошқа турлари, чунончи сиёсий, ҳуқуқий, ахлоқий, маънавий муносабатлар, меҳнат жараёнлари билан узвий боғлиқдир; бир-бирини озиклаштириб туради.

Диний муносабатлар, биринчидан, ҳар бир диний жамоа, уюшма, ташкилотлар орасидаги, иккинчидан, диний ташкилотлар ўртасидаги ва учинчидан, ташқи муносабатлар доирасидаги алоқаларга бўлинади. Бу алоқаларнинг объекти ва субъекти диний жамоалардир, улар диний эътиқодга асосланган дунёқарашга эга бўлган кишилар бирлигининг муайян шакли ва диний уюшманинг бошланғич элементидир. Бу бирликнинг асосий белгилари куйидагича:

1) диний эътиқод, мақсад ва вазифалар бирлиги; 2) диний маросимлар ва ундан ташқаридаги фаолиятларнинг бирлиги; 3) этник бирлик туйғуеи; 4) жамоа аъзолари орасидаги ўзаро тақсимланган мавке ва вазифаларнинг бирлиги.

Диний жамоаларнинг тузилиши анъаналар ва урф-одатлар, кукук ёки умумий дастурлар, қоида, фатволар бидан белгиланади. Булар махсус мезонлар сосида расмий ва норасмий гуруҳларга: -"жамоа кенгаши", "руҳонийлар", "қавмлар" ва "ваъзхонлар" га, диний ва хўжалик, молия ишлари билан шуғулланувчи гуруҳларга бўлинади.

Муайян шароитларда диний жамоа кўшничилик, кишлоқ ва маҳаллачилик жамоасига мос келган. Бунда диндорлик даражаси юқори ва чуқур бўлади. Жамиятнинг тараккий этиши жараёнида ижтимоий муносабатлар тармокданади. Унда шаҳарнинг мавкеи ортиб борган сари турли ахлокий ва миллий гуруҳлардан ташкил топган ишлаб чиқариш жамоалари ҳосил бўлган ва кўпайиб борган сари диний жамоалар мустакил тус олган. Ҳозир ҳам шундай. Масалан, исломда дастлабки мусулмон жамоаси 622 йили Мадинада муҳожирлар ва ансорлардан иборат ҳолда ташкил топган. Кўп ҳолларда диний бирлик географик жойлашиш жиҳатидан этник бирликка мос келгани учун дин этник миллий бирлик маъносини ҳам англаган. Ислондаги мавжуд конунларга биноан 18 ёшга тўлган ҳар бир фуқаро диний жамоа аъзоси бўла олади. Бундай жамоа камида 100 мўминдан иборат бўлиши лозим, акс ҳолда диний гуруҳ деб ҳисобланмайди. Диний уюшмалар фаолияти ўз аъзоларининг яшаётган жойи билан чекланади. У ихтиерий ва мустакил ташкилот бўлиб, моддий жиҳатдан ҳам ўз-ўзини таъминлайди. Диний ишларни бошқариш, диний мол-мулк ва пул маблағлари билан боғлиқ вазифаларни бажариш, ташқи алоқаларни йўлга қўйиш учун диний уюшма аъзолари ўз орасидан ижроия органини сайлайди. Диний ташкилот бу динга ишонувчиларнинг ва диний жамоаларнинг уюшмасидир.

Ўрта Осиё халқлари исломгача эътиқод қилган зардуштийликда диний караш ва тасаввурлар дунёвий ишларга фаол муносабатда бўлишга чакирилган. Хусусан, бу динда чорва молларини боқиш, дехқончилик билан шуғулланиш диндорликнинг асосий белгиси, вазифаси даражасига кўтарилган. Тақводорликнинг асосий белгиси

чорвага, оилага эга бўлиш ва дон экишдир. Дон эккан киши такводорлик уруғини экади. Бунга ихлос кўйиш 10 минг марта ибодат қилиш билан баробар, қозлаб қурбонлик қилишга тенг деб ҳисобланган. Бу зардуштийликнинг ғоят муҳим ижобий томони эди.

Бу даврдаги кишиларнинг дунёқараши ўзига хослиги билан ажралиб туради. Зеро, улар фақат диний тасаввур ёки кўрсатмалар билан чекланмасдан табиатга, ижтимоий-иқтисодий муносабатларга ҳам ўз қарашларини йўналтирганлар.

Марказий Осиё² халқлари шаклланиш тарихининг мураккаб ва ўзига хос томонлари мавжуддир. Бу вазият уларнинг диний эътиқодларида ҳам дунёқарашларирда ҳам ўз аксини топган. Бу тарихий жараённинг мазмунини диннинг қадимги шакллари ва элементлари, зардуштийлик, монихейлик, буддизм, христианлик, яҳудийлик ва исломдан ташкил топган динларнинг тарихи ташкил қилади. қайд қилинган бу динлар Марказий Осиё халқлари тарихида олдинма-кетин ўрин олган.

Бу ҳудуд халқларининг дастлабки манзилгоҳдари Фарғона водийси тош даврида, яъни эрализгача бўлган 1 млн. - 500 мингинчи йилларда вужудга кела бошлаган. Куйи палеолит давридаёқ (эрализгача бўлган 10 минг йиллар) бу ерларда Тешиктош, Шеробод ва бошқа маконлар) маънавий маданиятини шаклланганлигини ифода этувчи қояларга ўйиб тасвирланган расмлар, ҳайкалтарошликнинг энг оддий турлари пайдо бўла бошлаганди. Ибтидоий одамлар ўсимлик ва ҳайвонларнинг рамзий ифодаларини ҳаёлий тарзда ўзаро бириктирган, уйғунлаштирган; бу илк бадий асарлар воқеликни инсоннинг реал ва ҳаёлий ўзлаштиришларини ўзида ифода этган; шу билан бирга булар диний қарашларнинг ҳам дастлабки дунёқарашларни ҳам вужудга кела бошлаганлигани билдирган. Кейинчалик, неолит даврида "муқаддас" ҳайвонларга, она-худого бағишланган ҳайкаллар, тоат-ибодатлар, диний урф-одатлар билан боғлиқ буюмлар пайдо бўла бошлаган.

Синкретизм³ фақатгана инсон томондан воқеликни ҳақиқий ва ҳаёлий тарзда ўзлаштиргашгининг мураккаб кўринишида ўзаро уйғунлашганлигини, бирикканлигини ифодаламайди. У қадимги одамларнинг тафаккурини ҳам узлуклилиқ ва узлуксизлик хусусиятини, уни аниқ буюм ва ҳодисалар орқали ифода этилишини ҳам билдиради. Ушбу нуқтаи назардан ёндоишлганда фетишизм -айрим нарса ва ҳодисаларда ғайритабiiй хислатлар, сифатлар бор деб билиш диний тасаввурларнинг энг қадимга шакли бўлиши мумкин деган фикрга

² Марказий Осиё атамаси орқали Ўзбекистон, Қозоқистон, Ўзбекистон, Туркменистон, Қирғизистон ва Тожикистон республикалари тушунилади.

³ Синкретизм – юнон тилида янги олинган сўз бўлиб, бирор нарса, ҳодисанинг дастлабки, бир-бирдан ажралмаган, ўриши ёки оқлатилиши билдиради.

борамиз. Ҳар қандай нарса ва ҳодисалар -тош, ёғоч, ғор, булок, дарахт хоҳ табиий бўлсин, хоҳ инсон меҳнати орқали яратилган сунъий бўлсин, барибир, фетиш сифатида кўриниши мумкин. Кўзмунчок, тумор ва бошқа шу қабиларни тақиб юриш одатлари Марказий Осиёнинг деярли ҳамма халқлари орасида ҳозир ҳам учраб туради. Бирок, шуни ҳам назарда тутиш керакки, айрим ҳолларда тумор, кўзмунчок, муқаддас ёзувлар диний хизматлар билан бир қаторда бадиий жиҳатдан ҳам муайян вазифаларни бажарганлар. Улар маҳаллий халқларнинг айрим тарихий маданий анъаналарини ҳам ифода этган. Ана шулардан бир тури аниматизм диний тасаввурларнинг ўзгариб бориши ва тараққиёти нуқтаи назаридан фетишизмга нисбатан юқорироқ босқичдир. Ҳозирга қадар бизнинг сўз бойликларимизда аниматизмга ҳос бўлган қарашлар билан боғлиқ бўлган сўз бирикмалари учрайди. Бунга "ёмғир келяпти", "қуёш чиқяпти", "тонг отяпти" қабилар мисол бўлади.

Шундан сўнг нарса, ҳодисаларни бутун мавжудотларни "иккилантириш", нъни уларнинг инсон кузига кўринмайдиган "жони", "руҳ" мавжудлиги ҳақида дуалистик тасаввур шакллана борган. Бундай тасаввурларни инглиз тарихчиси, элшуноси Э.Тайлор анимизм - табиатдаги нарса ва ҳодисаларни бошқариб борадиган жон ва руҳларнинг гўё мавжудлигига ишонч деб атаган.

Шарқ халқларининг қадимги диний қарашларида самовий жисмларга, ҳодисаларга итоат қилишлар ҳам кенг ўрин олган. Бу борада юлдузлар ҳаракатига кенг ўрин берилган. Марказий Осиё халқларининг «Тангри» га ишониши, самовий жисм ва ҳодисаларни муқаддаслаштиришлар билан боғлиқ қадимги бир қанча диний тасаввурларнинг ўзаро уйғулашувининг натижасидир. Кўпгана туркий халқларда Тангри худо сифатида осмонга, ерга, ойга нисбатан ҳам қўлланилган. Бу вазият осмон, ер, сув, тоғ худоларини у даврларда бири-биридан ажратилмаганлигидан далолат беради. Шарқ халқлари орасида аждодлар, руҳларига сиганишлар, улардан мададлар кутишлар, ер, инсон саломатлига учун фойдали бўлган чашма ва булоқларни муқаддаслаштиришлар, улар билан боғлиқ қурбонликлар қилишлар ҳанузгача учраб туради. Тоғ баландликлари, доvonлари, сўкмоқлари билан боғлиқ руҳдар энг кучли ва қудратли руҳдар ҳисобланган. Улар шарафига бағишланган тош буюмлари, муқаддас тепаликлар, сунъий тўсиклар, айрим ҳолларда эса хом ғиштлардан қурилган гумбаз том билан ёпилган махсус иншоотлар барпо қилинган. Одатда булар атрофига тоғ эчки ва қўйларининг шохлари териб қўйилган, узун таёқларга бир тутам жун, латта, пахта ва ёввойи қўтосларнинг думлари осиб қўйилган. Ҳозирда ҳам бундай "муқаддас жойлар"да, гарчи ҳеч ким дафн қилинмаган бўлса ҳам, мазорлар деб аталаверади. Булар исломга гарчи зид бўлади, ислом билан боғлиқ маросимчилик, тоат-

ибодатларнинг таркибий қисмига айланиб қолган. Диннинг қадимий шаклларига она худо (Онахит) билан боғлиқ тасаввурлар ҳам киради. Она худо ҳосилдорликнинг, мул-кўлчиликнинг рамзий ифодаси, оила ўчоғини, янги ёш авлоднинг ҳомийси ҳам ҳисобланган. Ўзбеклардаги Анбар она, қирғизлардаги Умой энелар шулар жумласига мансубдир. Деҳқонларда "Бобо деҳқон" ҳақидаги тасаввур ҳам шулар қаторига киради.

Ўрта Осиё халқларининг илк қарашлари тарихи тотемистикқарашлар билан ҳам боғлиқдир. Бу қарашлар асосан йиртқичларни муқаддаслаштириш орқали намоён бўлган. Муайян инсонлар гуруҳлари ҳайвон туридан келиб чиққан деб фараз қилиш тотемистик қарашларнинг асосий мазмунидир. Масалан, ит, бўри, кийик ёки бугу, бургутлар туркий халқларнинг бош тотемлари ҳисобланган. Улар муайян уруғларнинг асосчиси ва ҳомийси деб билинган. Энеолит даврига келганда эса (эрамыздан 3-5 минг йил илгари) сопол идишларда ўсимликлар, буюмлар, геометрик шакллари эмас, тоғ эчкиси ва кўйлар аждаҳоларнинг тасвирлари ҳам учрайди. Шунга кўра қадимги одамлар ёввойи ҳайвонларни будунёда эмас, балки ўзга дунёда - ғайритабиий мавжудотлар, худолар, руҳдар дунёсида яшайдилар ва одамлар билан худолар орасидаги боғланишларда воситачилик вазифасини бажардилар, деб тахмин қилганлар. Чунончи, туркман халқларининг афсоналарига кўра бургут одамлар учун эмас, балки эчкилар ва уларнинг болалари учун ёмғирни ёғдиради. Қозокларда туғиши яқинлашган ва янги туққан аёлни ёвуз руҳ ҳисобланган "алвасти" дан асрашда бургутдан фойдаланиш ҳақидаги тасаввурлар сақланиб-қолган. Ўзбек ва тожик халқларининг миллий бош кийими - дўппиларда кушларнинг, жумладан, мусичанинг тасвири учрайди, деярли ҳамма ерларда болаларни кўз тегишлардан, бало-қазолардан сақлаш мақсадида уккининг пати ва панжаларидан, кўзмунчоклардан фойдаланилган. Бу ҳол чорвадорларда ҳам учрайди. Дунё халқларида кенг тарқалган кушларни, айниқса сувда сузадиганларини эъзозлаш, инсон вафотидан сўнг унинг жони, руҳи куш шаклида инсон танасини тарқ этади деб ҳисоблаш; хоразмликларда ва тоғли туманларда яшовчи тожикларда ҳам учрайди. Тожикистоннинг узок тоғли вилоятларидан бирида яшовчи элатлар кабутарларни ҳанузгача инсон руҳи деб қараб, уларга озор бермайдилар, истеъмол қилмайдилар, эъзозлайдилар. Марказий Осиё халқларининг илк диний қарашларида туя ва отларни муқаддаслаштириш кенг ўрин олган. Бу жараён эрамыздан олдинги даврларда кўчманчилик турмуш тарзи ва у билан боғлиқ хўжалик ишларининг шаклланиши туфайли янада ривожланган. Эрамызнинг III-IV асрларидан бошлаб 300 йилдан кўпроқ давр мобайнида қадимги Бухорода зарб этилган тангаларда, гарчи турли-туман кўринишларди

бўлса ҳам, туянинг тасвирлари чоп этилган. Марказий Осиё халқларининг диний қарашларида бундай хайвон шаклларидаги муқаддаслаштиришларнинг қолдиқлари узок даврлар мобайнида сақланиб қолган. Чунончи, бу вазият Сиёвуш (бу "қора айғир от, тойча" маъносини англатади) билан боғлиқ қарашларда ҳам ўз ифодасини топади. Бу ўша давр кишиларида муайян дунёқарашни акс эттирган.

Фетишизм, анимизм ва бошқа шу қабиладан иборат бўлган қадимги халқларнинг илк диний қарашлари уруғчилик тузумининг емирилиши ва унинг ўрнида синфий табақавий жамият ташкил топиши жараёнида ўзгариб борган. Овчилик билан боғлиқ, сеҳргарлик, афсунгарлик ва тотемистик ҳислатларга эга бўлган қараш ва ҳаракатлар, кейинчалик руҳлар ёки шайтонлар ҳақидаги тасаввурларга, ҳамма нарса ва ҳодисаларни, одамларни иккилантиришга, яъни бир-бирига нисбатан мустакил моддий ва руҳий томонлари бор деган қарашларни вужудга келтирган. Шайтонлар ҳақидаги қарашларнинг вужудга келиши, дин тарихидаги муҳим ҳисобланган босқич, кўп худоликнинг (политеизм) мавжудлиги билан ўзаро туташиб кетган. Марказий Осиё халқларининг пари, жин, шайтон, аждаҳо, дев, алвастилар ҳақидаги тасаввурлари озми-кўпми бир-биларига анча ўхшашдир. Бу ғайритабиий қучлар ўзларининг ҳислатлари, одамларга бўлган муносабатларига кўра, шартли тарзда уч гуруҳга бўлинади: биринчи гуруҳга одамларга ҳомийлик қилувчи, айни вақтда уларга зарар ва хасталик ҳам келтирувчи бўлиб, уларни зарар-захматидан қутулиш ва раҳм-шафқатига эга бўлиш учун ис чиқариш, қурбонлик орқали халос бўлиши мумкин деб ҳисобланган руҳлар қиради. Буларга мазорларда яшайдиган арвоҳлар, руҳлар, ўт-ўчоқлар билан боғлиқ диний тасаввурлар ва маросимлар мисол бўла олади. Иккинчи гуруҳга, инсонларга зиён келтирувчи ҳисобланмиш алвасти, ажина, дев, аламон, сарқиз, олмоз қабиладан иборат бўлган руҳий, ғайритабиий қучлар қиради. Учинчи гуруҳга эса, инсон билан ўзига хос тарзда жинсий муносабатда бўла олади деб тушунилган парилар қиради. Ҳозирда ҳам баъзи туманларда буларга бағишланган махсус маросимлар ўтказилади. Чунончи, жониворлар сўйилади, холвайтар, қатлама ва ҳоказоларга ўхшаш маросимчилик таомлари тайёрланади.

Юқоридаги тасаввурлар пайдо бўлган даврлардан бошлаб сеҳргарлик вужудга кела бошланган. Бунинг асосий белгиси айрим одамлар сеҳргарлар инсонлар билан руҳлар ўртасидаги муносабатларда воситачилик вазифасини бажара оладиган ҳислатларга эга деб ишонишдир. Махсус кийим кийган, чилдирма ушлаган ва бошқа турли нарсалар такқан сеҳргарларнинг халқ ўртасида рақс тушиб ва жазавага кириб руҳлар билан "алоқа боғлаши" ва улардан маълум йўл-йўриқ олиши сеҳргарликнинг асосий маросими ҳисобланган. Сеҳргарлар

асосан руҳий, асаб касалликлари билан оғриган кишиларни "даволашган", каромат кўрсатиш билан шуғулланишган. Каромат мўъжиза кўрсатишни ва сеҳргарларларнинг айрим вазифаларини яна бир алоҳида тоифадаги кишилар азайимхон, шомон, дуохонлар ҳам бажаришган. Сеҳргарлик бир канча диний тартиб ва усулларни ўзига хос равишда "пайвандлаган".

Касалликларни сеҳргарлик усули билан даволашга уринишлар ханузгача Марказий Осиё халқлари орасида учрайдиган ибтидоий турмуш тарзининг энг турғун бўлагидир.

Диний тасаввурларнинг дастлабки шакллари мавжудлик давриданок диний ишонч, тоат-ибодат, афсунгарлик, сеҳргарлик, жодугарлик ўз мақсадларига, йўналишларига кўра яхши ва ёмонларга ажратилган; кишиларни ё овчилик, ё алоҳида малака, билимни талаб қиладиган бошқа ҳунар билан, боғлиқ бўлган турларга бўлинган. Сеҳргарликнинг асосини хавф-хатардан сақлашга қаратилган махсус ҳаракатлар (дуо ўқишлар, ҳар хил ирим-сирим билан боғияқ ишлар) ташкил қилган.

Кишилиқ жамиятининг илк босқичларида; тоат-ибодатлар билан боғлиқ ижтимоий ҳаётда жамоанинг, уруғнинг ҳамма аъзолари бир хил шаклларда қатнашганлар. Чунки бу босқичларда уруғдош ва қабиладошлар орасида ижтимоий тенглик ҳукм сурган. Кейинчалиқ уруғчилик-қабилачилик тузумининг емирилиш даврида, масъул кишилар учун махсус жойлар, руҳонийликни касб-ҳунар қилиб олган кишилар тоифаси (қоҳинлар, сеҳргарлар ва бошқалар) вужудга келган.

Диний тасаввурларнинг илк шакллари Марказий Осиё халқларининг дунёқарашида ўзига хос даражада шаклланиб кейинги диний қарашларининг таркибий қисмларида тарихий шароитлар таъсирида ўзгарган ҳолда сақланган: уларнинг санъати, маданияти ва турмушига ҳам муайян даражада таъсир кўрсатган. Жамият тараққиётининг кейинги босқичларида миллий ва жаҳон динлари вужудга келиши билан диний эътиқодга эга бўлган кишиларнинг дунёқарашида қадимий тасаввурлар ўрнини янги диний таълимотларга асосланган қарашлар секин-аста эгаллай бошлаган.

Такрорлаш учун саволлар:

1. Дин, унинг элементлари хусусида қандай тушунчаларга эгасиз?
2. Диннинг ибтидоий шакллари ҳақида нима биласиз?
3. Миллий ва диний кадриятларнинг халқлар этномаданият шаклланишига қандай таъсири бўлган?
4. Мустақиллик шароитида диний муносабатларнинг ўзига хос томонлари нимада?

Адабиётлар:

1. Каримов И.А. Инсон, унинг ҳуқуқ ва эркинликлари ҳамда манфаатлари – энг олий кадрият. – Т.: Ўзбекистон, 2005, 48 б.
2. Ислom энциклопедияси. – Т.: Ислom университети, 2004.
3. Токарев С.А. Ранние формы религии. – М.: Политиздат, 1990.

3-МАВЗУ: МИЛЛИЙ ДИНЛАР. ЯХУДИЙЛИК, ҲИНДУИЙЛИК, КОНФУЦИЙЧИЛИК, ДАОСИЗМ.

Режа:

1. Қабила ва миллий динлар
2. Яҳудийлик, ҳиндуийлик, конфуцийчилик, даосизм.
3. Дин ижтимоий онг шаклларида бири эканлиги.

Кишилик жамияти тарихида дин шакллари турли-туман бўлган. Аммо ҳар қандай дин муайян, конкрет тарихий шароит ва ижтимоий муносабатларга мувофиқ ҳолда пайдо бўлган, ўзгарган ҳамда ривожланган. Дин шакллари шартли равишда учта асосий гуруҳга бўлиш мумкин: уруғ-қабила динлари, миллий динлар ва жаҳон динлари.

Уруғ-қабила динларида кишиларнинг табиат билан бўлган муносабатлари, ишлаб чиқаришга оид фаолиятлари (овлаш, овқат излаш ва тўплаш) билан бир вақтда уларнинг ибтидоий ташкилотчилик хусусиятлари ҳам акс этган. Уруғчиликнинг илк даврларида табиат диний эътиқоднинг асосий объекти ҳисобланган. Ҳақиқатдан ҳам табиат қайси географик минтақада яшаншари ва қандай турдаги меҳнат билан шуғулланишларига боғлиқ ҳолда буюм ва ҳодисаларнинг турли жиҳатларини илоҳийлаштирганлар. Масалан, ов билан шугулланувчи қабилалар учун ҳайвонларнинг турли зотларига сиғиниш, деҳқончиликнинг ғоят содда шакллари билан шуғулланувчилар учун эса ўсимликлар ва самовий жисмларга сиғинганлар.

Ишлаб чиқарувчи кучлар тараккий қилиб, ижтимоий муносабатлар такомиллаша борган сари кишилар онги ҳам ўса борган. Даврлар ўтиши билан кишиларнинг табиат ҳодисаларига муносабатлари ҳам ўзгара борган. Инсоннинг табиатдаги тайёр маҳсулотларни йиғиб-териб ва ов қилиб тирикчилик ўтказишдан деҳқончилик ҳамда чорвачилик билан шуғулланишга ўтиши жамиятда эркаклар роли оша боришига олиб келган.

Матриархат (она уруғи ҳукмронлиги) дан патриархат (ота уруғи ҳукмронлиги) га ўтиши ва бу асосда вужудга келган янги ижтимоий муносабатлар диний тасаввурларда ҳам ўз аксини топган. Натижада эркак худолар ҳақидаги тасаввурлар биринчи ўринга чиққан. Урф-одат ва маросимларни уюштириш ва бажариш ҳам эркакларнинг иши бўлиб қолган. Шу тариқа аждодларга, уруғ, қабила бошлиқларига сиғиниш кучая борган. Диний мифологиядаги ота худо қабилга ҳаёти ва фаолиятида энг қудратли ҳомий ҳисобланган.

Ибтидоий жамоа тузумининг емирилган ва синфий табақаланиш бошланган даврда худолар ҳақидаги тасаввурларнинг шаклланиши улар билан боғлиқ бўлган урф-одат ва маросимларда ҳам муайян ўзгаришлар бўлишига олиб келган. Деҳқончилик билан шугулланадиган қадимий

халкларда халок бўлиб, қайта жонланадиган мавжудот худоларига сиғиниш, ер, сув, самовий жисмларни илоҳийлаштириш, шулар билан боғлиқ бўлган қурбонлик қилиш маросимлари пайдо бўлган.

Аммо ибтидоий жамоа тузуми даврида дин жиддий ўзгаришларга учраган бўлса ҳам, муайян бир тизимга айлана олмаган. Уруғ-қабил динларига хос диний ибодат-маросимлар Осиё, Африка, Жанубий Америка ва Океанияда яшовчи бир қднча халкларда ҳозиргача мавжудцир. Шунингдек бу дин шакллариининг элементлари ҳозирги замон миллий ва жаҳон динларида ҳам учрайди.

Миллий динлар деб, одатда, бир миллатга мансуб халкдар эътиқод қиладиган динлар тушунилади. Бундай динлар шаклланишининг дастлабки ва энг сўнгги даврларини бир-биридан фарқлаш лозим. Дастлабки миллий динлар қулдорлик жамиятида вужудга келган бўлиб, одатда, политеистик, яъни кўп худолик динлари бўлган. Масалан, қадимги грек дини кўп худоликнинг ўзгинасидир. Зевс-пантион (қадимги грек тилида - бош худо) ҳисобланиб, бир укаси денгаз худоси, иккинчи укаси - ер ости подшолиганинг худоси ҳисобланар эди. Шунингдек, муҳаббат ва гўзаллик маъбудаси, уруш худоси, қуёш худоси ва санъат ҳомийси ва бошқа яна бир қанча худолар бўлган. Худди шунга ўхшаш қадимги яҳудийлар диннинг худоси - Яхве ҳам кўп худолиқнинг яққол намунасидир.

Қулдорлик жамиятидаги дастлабки миллий динларнинг ўзига хос яна бир хусусияти охират тўғрисидаги тасаввурнинг пайдо бўлиши ва унга ишонишдир. Аммо бу даврда бундай тасаввурлар ҳали тўла шаклланмаган эди. Улар кейинги даврларда ривожланган. Бу даврда қурбонлик қилиш кенг расм бўлиб ҳатто мажбурий маросимлардан бири ҳисобланар эди. Худолар йўлида мева-чева, ноз-неъматлардан тортиб, уй ҳайвонларининг барча турларигача, қадим замонларда эса ҳатто одамлар ҳам қурбон қилинар эди. Миллий динлар ривожланишининг сўнгги даврларига келиб одамлар ўрнига ҳайвонлар қурбон қилина бошланган. Шу билан бирга охират ҳақидаги тасаввурлар кенг тарғиб қилинарди.

Миллий динлар элат-миллат динлари деб ҳам юритилади. Чунки улар уруғ-қабил динларидан фарқли равишда синфий жамият қарор топиши ва шаклланиши даврида вужудга келган ва ривожланган. Бинобарин, улар аввало элатнинг сўнгра, миллатнинг шаклланишини ўзларида акс эттирган.

Миллий динларда тасаввур қилинган худолар миллий худолар ҳисобланиб, ибодат-маросимлар асосан муайян элат еки миллатникигагина мос тушар эди. Бинобарин, бу хилдаги қадимга динлар миллий давлат характерида бўлиши билан бошқа дин шаклларида ажралиб тураган.

Энг сўнги даврнинг миллий динларига куйидагилар киради: хиндуизм, жайнизм, сикхизм, даосизм, конфуцийлик, синтоизм ва иудаизм (яхудийлик).

Хиндуизм - ҳозирги Ҳиндистонда тарқалган дин шаклидир. У эрампдан олдинги динлар - брахманизм ва ведизмнинг эволюцияси натижасида эрампнинг биринчи минг йиллиги ўрталарига келиб шаклланган. Шу даврдан бошлаб хиндуизм ҳукмрон динга айланган. Ҳозирги вақтда Ҳиндистон аҳолисининг ўрта ҳисобда 80 дан ортиқроқ фоизи хиндуизмга эътиқод қилади. Хиндуизм синкретик дин бўлиб, турли эътиқодлар, урф-одат ва маросимлар, маҳаллий диний эътиқод ва қарашларнинг мураккаб комплекси сифатида воқе бўлиб, уруғ-қабилалар динлари элементларини, брахманизм, буддизм ва жайнизмнинг асосий ғояларини қамраб олган. Хиндуизм ўзининг ягона ташкилотига эга эмас.

Хиндуизм инсоннинг туғилганандан то вафот этишигача бўлган ҳуқуқ ва вазифаларини белгалаб ва чеклаб қўяди. Шунинг учун унда маросимчиликка кенг ўрин берилган. Хиндуизм кишиларнинг ижтимоий тенгсизлигани оқлайди ва абадийлаштиради, руҳнинг бўлмаслиги ва кўчиб айланиб юриши (сансара таълимоти), қайта туғилиши (карма таълимоти), гуноҳ ишлар учун жавоб бериши, жаннат ва дўзах каби ақидаларни ўз ичига олади.

Хиндуизм политеистик дин бўлиб, унда кўп худолилик элементлари сақланган. Диндорлар тасавурида бош худо Брахман Коинотнинг ижодкори ва яратувчисидир. Бундан ташқари хиндлар Вишну ва Шива худоларига ҳам эътиқод қиладилар. Хиндуизм таълимотида худонинг уч хил кўринишда тасаввур этилиши (тримурти) энг олий, илоҳий, яққа худонинг уч хусусияти, деб талқин қилинади. Бу христианликдаги уч юзли худога ўхшайди.

Хиндуизм таълимотича, олам пайдо бўлиб, емирилиб, йўқ бўлиб туради, яъни оламнинг яшаши прогрессив эмас, аксинча, регрессив характерга эга; ҳар бир давр оламнинг юксак ривожланган чўққисидан бошланиб, унинг инкирозга учраши билан тугайди, инсонлар гуноҳга ботиб кетгач, олам йўқолади.

Хиндуизм жамиятнинг табақаларга бўлинишини акс эттирувчи савоб ва жазо (карма) ғоясига асосан, инсон ҳаётида 4 та асосий мақсад бор, деб даъво қилинади: 1) дхарма - оила ва жамиятда диний талабларни бажариш; 2) ар்தха - фойдали ишлар қилиш, зарур материалларга эга бўлиш; 3) кама - муҳаббат туйғуларига эришиш, ҳис-туйғуларни кондириш; 4) мокша - ўзгариш занжиридан бутунлай халос бўлиш.

Вишнуизм ва шиваизм оқимларининг вакиллари ўз худоларига бағишлаб минглаб катта-кичик ибодатхоналар қурганлар. Бу динга эътиқод қилувчилар "муқаддас жойлар", дарёлар ва бошқа ҳар хил

нарсаларга сиғинадилар. Ҳинд халқи орасида ёвуз рухларга эътиқод қилиш кенг тарқалган. Улар турли ҳайвонлар - ҳўкиз, сигар, маймун ва илон кабиларга ҳам сиғинадилар, уларни муқаддаслаштирадилар. Масалан, ҳиндуизм тарафдорлари сигирни саҳийлик манбаи ва гўзал аёл тимсолн деб ҳисоблайдилар. Рухонийлар сигирларни сўймаслик ва гўштини емасликни тарғиб қиладилар. Аммо ҳиндуизм сигар сутини ичишни ва ундан ҳўжаликда иш ҳайвони сифатида фойдаланишни тақиқламайди.

Ҳинд халқи учун Ганг дарёси муқаддас ҳисобланади. Ҳиндуизм динига эътиқод қилувчилар Банорас шаҳрини ҳам муқаддаслаштиришган. Ривоятларга кўра, гўё Ганг дарёси киргоғида киши ҳаётдан кўз юмса, нариги дунёдаги ҳаёти анча енгиллашар, жаннатга йўл олар деган диний фикр бор.

Ҳиндуизмнинг характерли хусусиятлари, юқорида қайд қилингандек, жамиятдаги кишиларни табақаларга - касталарга⁴ ажратишдир. Ҳозирги пайтда кишиларни табақаларга бўлиш тақиқланган. Аммо табақаларга бўлиниш минглаб йиллар давом этганлиги ва кишиларнинг онгига чуқур сингаб кетганлиги учун бу масалада муайян кийинчиликлар юз бермоқда. Ҳиндуизмнинг "муқаддас" ёзувларига Веда⁵, Упанишадлар⁶ киради. Кейинчалик "Махабхарата" ва "Рамаёна" дostonига ўхшаш, диний маросимлар ва урф-одатлар сингдирилган ҳар хил афсона, ривоят, ҳикматли сўзлар, эпик дostonлар пайдо бўла бошлади.

XIX асрнинг бошларида ҳиндуизм миллий-озодлик ҳаракати гояларига катта ижобий таъсир кўрсатди. Шу билан ҳиндуизмда шовинистик диний эътиқодларни тарғиб қилган бир қатор ўнг тесқаричи оқимлар ҳам пайдо бўлган.

Ҳозирги вақтда ҳиндуизм Ҳиндистондан ташқари Непал, Шри Ланка, Бангладеш, Гавана ва ҳиндлар яшайдиган бошқа ҳудудларда тарқалган.

Жайнизм - диннинг асосчиси сифатида эътиқод қилинадиган ярим афсонавий пайғамбар - Жина номи билан аталган бўлиб, эрамиздан олдинги VI асрда пайдо бўлган. Жайнизм брахманизмдаги кишиларни табақаларга ажратиш системасига қарши пайдо бўлган.

¹ Ҳиндистонда кишиларни бир-бирига аралашмайдиган табақаларга; брахман (қошин)лар, кшатрий (қарбий)лар, вайший (савдогар), шуарманда, қрта табақалар), шудрийларга, яъни бошқа табақаларга хизмат қилувчи энг паст табақа қисобланган хизматкорга бўлишдан иборат қатъий диний таълимотга асосланган.

² Ведаар эрамиздан илгариги 11 минг йиллик қрталаридан бошлаб пайдо бўлган. "Веда" - қадимги қинд тили - санскритда "билим" демақдир. Улар 4 тўпламдан иборат: 1) гимнлар ва дуолар; 2) маросимчиликда ижро этиладиган гимнлар; 3) қурбонликка онд қондалар ва дуолар; 4) ёвуз кучларга қарши дуо ва афсоналар

³ Упанишадлар эрамиздан олдинги минг йилликлар бошларида пайдо бўлган. Упанишадлар - санскритча, "сири таълимот" деган маънони англатувчи, ведаларни шарҳлаш жараёнида юзага келган ахлоқни ва бошқа характердаги рисоалар бўлиб 250 га қиндир.

Унинг таълимотида 24 пайғамбарга, айниқса охирги пайғамбар - Вардхамана Махавирага сизганиш талаб этилади. Жайнизмда жоннинг ўлмаслигига, унинг бир моддий шаклдан иккинчисига кўчиб юришига ишониш марказий ўринни эгаллайди.

Инсон ер юзида қиладиган ҳар қандай ҳаракат ва иш ана шу жон билан тан бирлигида содир бўлади деб қараш. Жонни гуноҳдан сақлаш учун ҳаётда тўғри йўлни тутмоқ, яъни дин тарғиб қиладиган барча таълимотларга, талабларга сўзсиз итоат этиш ва эътиқод қилиш зарур. Жайнизмда дигамбарлар ва шветамбарлар номли йўналиши ҳам мавжуд.

Синкхизм - (сикх - ўқувчи демақдир) XV асрнинг охири ва XVI асрнинг бошларида Шимолий-Ғарбий Хиндистонда ҳиндуизмга қарши йўналиш сифатида пайдо бўлган. У майда хунарманд ва савдогарларнинг феодал зулм ва жамиятнинг табақаланишига қаршилигини ўзида акс эттирган.

XVI асрга келиб сикхлар жамоасига дехқонлар ҳам қўшила бошлаганлар ва бу антифеодал ҳаракатни қувватлаганлар. Сикхизм монотеистик дин ҳисобланиб, жамоа бўлиб биргаликда ибодат қилишни инкор этади, руҳонийликни тан олмайди. Моддий оламдаги барча ҳодисалар сикхизм таълимотича, ягона худо - олий кучнинг ижоди, инсонлар эса худо олдида тенг, деб ҳисобланади. Бу дин таълимоти "Грантх Соҳиб" (Жаноб китоб) номли китобда изоҳланган. Сикхизм таълимотига эътиқод қиладиганлар ҳозирги кунда кам учрайди.

Даосизм - Эрамиздан олдинги IV-III асрларда Хитойда пайдо бўлган ярим фалсафий, ярим диний, синкретик таълимот. Унинг туб гоёси моддий оламдаги буюм ва ҳодисалар турли-туманлигининг моҳиятини таъминловчи, уларнинг мавжудлик сабаби ва манбаини ташкил этувчи "дао" тўғрисидаги тасаввурлардан иборат. Эрамизнинг II асрига келиб бу таълимот асосида диний қарашлар ҳам шаклланган ва у даосизм номинан олган. Бу дин қадимги дуне файласуфи Лао Цзи номи билан боғлиқ, "Дао дэ цзин" китобидаги таълимотга асосланган.

Даосизмда моддий олам ҳақида содда диалектика элементлари ҳам мавжуд. У дунёдаги барча буюм ва ҳодисалар ўзгаришда, ҳаракатда, баъзи нарсалар тикланса, бошқалари сўнади, деб ғоят тўғри таълим беради.

Аммо қохинлар бу таълимот асосига диний ғояларни қўйиб, ғоят кўп руҳ ва худоларга ибодат қилишдан иборат диний тизимни яратдилар. Бу дин қохинлари "даос" номи билан юритилган. Улар учун роҳиблик, дарвешлик қилишдан ташқари, оила қуриш ҳам ман этилмаган.

Шу тариқа даосизмда оламни бошқарувчи уч худодикдан иборат худолар пантиони - қароргоҳи (Шан ди, Дао цзи, Пан гу) пайдо бўлган.

Даосизм дастлаб мулкдорлар хокимиятига қарши бўлиб, камбағаллар манфаатини ифодалаган. Кейинчалик эса у хукмрон синфларнинг ғоявий қуролига айланган. Манъчжурлар сулоласи Цин хукмронлиги даврида (1644-1911) даосизм диний таълимоти инкирозга учраган. Ҳозирги вақтда даосизм динига эътиқод қилувчилар жуда камчиликни ташкил этади.

Конфуцийчилик. Бу оқим қадимга Хитойда эрамиздан аввалга VI-V асрларда пайдо бўлган. Кейинчалик диний мазмун касб этган бу таълимотга маърифатпарвар Конфуций (Кун-Цзи, 551-479 йиллар) асос солган.

Конфуцийчилик таълимотида дунёқараш масалаларига эмас, балки ижтимоий ахлоқ муаммоларига кўпроқ ўрин берилган. Унда "ахлоқли киши" бўлиш, донишмандлардан таълим олиш ҳақидаги ғоялар илгари сурилади. Бу таълимотга кўра жамиятда ҳукм сурган "жень" инсонпарварликка риоя қилмоғи лозим. Бу эса камтарлик, онглилик, вазминлик, меҳрибонлик, одиллик, саҳийликдан иборат. Инсон "жень" қонунини ўзлаштириш учун жамиятда тутган ўрнига қараб "ли" меъёрларини бажариши талаб этилади. Анъаналар, урф-одатлар шунга мувофиқ белгиланади. Паст табақа халқнинг "ахлокий, улуғ" бошлиқларга итоат қилиши зарурлиги шу билан оқланган.

Конфуцийчиликда кишиларни юқори ва қуйи табақаларга ажратишда уларнинг бойлиги ёки ижтимоий келиб чиқиши асосий рол ўйнамаган; бунда юксак ахлокий фазилатнинг хизмати катта деб ҳисобланган. Бирок бу хукмрон ва қарам табақаларга ажратиб бутунлай инкор этилади, деган гап эмас. Конфуцийнинг фикрича, табақаларга ажратиш тартиби эски анъаналарга асосланиши ва уни давлат бошқариши лозим. Номларнинг тўғриланиши, Чжен-мин сиёсати бу тартибларни амалга ошириш қуроли қилиб белгиланган. Чжен-мин сиёсати бўйича ҳамма нарса ва ҳодисалар ўз исмига мос келиши керак. Ана шунда ҳамма ўз ҳуқуқи ва мажбуриятини билади.

Эрамизнинг бошида конфуцийчиликка диний ғоялар киритилган ва у диний таълимот сифатида талқин қилина бошланган. Конфуцийнинг қабри ёнига кўплаб ибодатхоналар қурилган, унга қурбонликлар қилина бошланган. Шу тарика Конфуций худо даражасига кўтарила бошланган. XX аср бошларига келиб, Конфуций шарафига қурилган ибодатхоналар сони тобора кўпая борди.

Конфуцийчиликда олий илоҳий куч осмон ҳисобланиб, Хитой хукмрони эса худолар билан инсонлар ўртасидаги воситачи, "осмон ўғли", деб талқин қилина бошлаган. Хитой императорларини ҳатто худо даражасига кўтаришгача бориб етилган.

Конфуцийчиликда аждодларга ва руҳдарга сиғиниш муҳим ўрин эгаллайди. Шу боисдан қурбонлик қилиш, туғилиш, оила қуриш, дафн

ва бошқа маросимлар тантанали бажарилади. Буларни давлат ҳокимлари, оила ёки уруғ бошликлари бошқарадилар.

Конфуцийчиликда кохинлар бўлмаган, дастлабки даврларда ҳеч қандай системали таълимот ҳам бўлмаган. Кейинчалик бу таълимотлар яратилиб, у ҳамма классик конунлари 13 китобда, шарҳи эса 40 жилдда баён қилинган. Буларнинг энг аҳамиятли қисми 9 та китобдан иборат. Булар: "Сншу" (Тўрт китоб) ва "Уцзин" (Беш китоб)дир. Бу конунлар ҳам диний "муқаддас", ҳам дунёвий донишмандлик манбаи қисобланади.

Конфуцийчилик тарафдорлари диний китоблардаги таълимотга катъий риоя қиладилар; бу таълимот мавжуд тузумнинг энгилмаслигани тарғиб қилганлиги учун Хитой феодализмининг асосий мафқураси бўлиб қолган.

Синтоизм (синто - худолар йўли демакдир). Японияда кенг тарқалган, анъанавий миллий характердаги динлардан бири. Бу дин илк феодализм даврида (VI-VII асрлар) ривожланган ва уруғчилик, кабилачиликка хос анимистик ва шомонлик маросимлари йиғиндисидан иборат ҳолда вужудга келган. Синтоизм таълимотида Японияда жорий этилган ижтимоий-сиёсий тартибнинг мустаҳкамлиги ва ўзгармаслигига, куёш тангриси - Амаэрасунинг наслдан деб ҳисобланган япон императори - Микадо ҳокимиятининг илохийлигига ишониш, император аждодларини муқаддас деб тан олиш, аждодлар шарафига тайинланган оила-уруғ маросимларини бажариш кабилар асосий ўрин эгаллайди. Синтоизмнинг пухта ишланган ақидалари йўқ. Диний маросимларни каннушлар деб аталадиган алоҳида кохинлар ижро этади. Каннушлик вазифаси наслдан наслга ўтади. Ҳозирги вақтда японларнинг ярмидан кўпи синтоизм билан буддизмни тенг кўриб, ҳар иккаласига эътиқод қиладилар; ҳаётий маросимлар - туғилиш, никоҳ кабилар синтоизм ибодатхоналарида бажарилса, дафн этиш ва марҳумни хотирлаш маросимлари буддавийлик ибодатхоналарида ўтказилади.

Синтоизм билан буддавийликнинг бир-бирига таъсири кучли. Синтоистлар буддавийлик дини учун ибодатхоналар қуриш билан чекланмадилар, балки ўрта асрларга келиб синто-будда қўшма ибодатхоналари вужудга кела бошлаган. Синтоизмнинг ўзига хос хусусияти ўзи тарғиб қилган худога сиғиниш, бошқа миллат кишиларининг бу динга сиғинишини ман этишдан иборат. Синтоистларнинг муқаддас китоби бўлмаган, аммо ибодатхоналарда ёзилган диний афсоналар учраб туради. VIII асрга келиб оғзаки диний афсоналар асосида "Кодзики" (кадимги ишлар тўғрисида ёзувлар) номли диний китоб пайдо бўлди. Унда асосан императорлар сулоласининг келиб чиқиши илоҳийлаштирилган. VIII-X асрларда

синийиш қондилари ишлаб чиқилган ва худолар номи рўйхатга олинган эди.

1886 йилдан то XX асрнинг 40 йилларигача синтоизм Япониянинг давлат дини ҳисобланар эди. Натижада диннинг структураси ҳам ўзгара бошлади, илоҳий руҳдар ўрнига император шахси улуғланди. Синтоизмда миллий ибодатхоналар кўплаб қурилди. XIX асрнинг охирига келиб моҳиятини йўқота бошлаган синтоизм 1945 йилда давлатдан ажратилди. Хозирга пайтда синтоизм тарафдорлари унчалик кўп эмас, аммо уни замонга мослаштиришга уринишлар давом этмоқда.

Иудаизм - энг қадимги динлардан бўлиб, эраиздан олдинги XIII асрда яҳудийларнинг миллий дини сифатида вужудга келган. Бу дин ўзининг асосий ақидаларини бевосита ўша даврда мавжуд бўлган политеистик динлардан олган. Унинг пайдо бўлиши ва мустақил монотеистик дин сифатида майдонга чиқиши марказлашган яҳудий давлатининг ташкил топиши билан узвий боғлиқдир.

Хозирги Фаластин ҳудудига қадимги замонларда деҳқончилик ва чорваччилик билан шуғулланган кўчманчи яҳудий қабилалари яшаган. Бу қабилаларда дин сифатида аимизм, магия, фетишизм, сеҳргарлик ва турли ўсимлик ҳамда ҳайвонларга сиғиниш ҳукмронлик қилган. Яҳудий қабилалари ўзларини муайян ҳайвонларнинг номлари билан атаганлар. Иудаизмнинг "муқаддас" китоблар тўпламида ҳайвонларни ва ўсимликларни, табиатдаги даҳшатли, стихияли кучларни, арвоқларни ва бошқаларни эъзозлаш излари бор.

Рухонийлар иудаизмнинг обрўсини кўтариш мақсадида яҳудийлар "мумтоз халқ", унга динни худонинг ўзи ато этган, деган фикрни илгари сурадилар; ҳозир ҳам қисман шундай. Бунинг исботи сифатида улар асрлар давомида жамиятда содир бўлган улкан ижтимоий ўзгаришлар иудаизм таълимотига ҳеч қандай таъсир кўрсатмади, у ягона миллий динлигача қолди, шунинг учун унинг ижтимоий ва гносеологик илдизлари ҳам йўқ, деб жар солмоқдалар. Аслида эса яҳудий халқининг ижтимоий-иктисодий шароитига мувофиқ иудаизм, бошқа динлар каби, шакл ва мазмунини бир неча бор ўзгартирган.

Иудаизм политеизмдан монотеизмга ўтгунча бир қанча тарихий жараённи бошдан кечирган. Бу жараён ибтидоий жамоа тузумидан қулдорлик жамиятига ўтгунча бўлган даврни ўз ичига олади. Мана шу тарихий даврда яҳудий қабилаларни кўп худоларга эътикод қилганлар. Ҳар бир қабиланинг, ҳар бир уруғ, ҳатто шаҳарнинг ўз худоси бўлган; молдин олам ҳодисаларининг ҳар бир гуруҳи алоҳида худонинг номи билан боғланган. "Сенинг шаҳарларинг қанча бўлса, худоларнинг шайхри ҳам шуичадир", дейилади Таврот ёзувларида. Иудаизмда муҳимлиги шункилар ҳисобланмиш Исо (Иисус), Навин, Иброҳим (Авраҳам), Исҳоқ (Исхак) Ёқуб (Иаков), Юсуф (Иосиф) ва бошқалар.

Булар бошқа динларда ҳам пайғамбар деб тан олинган.

Эрамиздан аввалги X асрда иудаизм яхудий қабилалари ўртасида синфий табақаланиш рўй бериши ва қулдорлик муносабатларининг вужудга келиши жараёнида мавжуд қабилавий динлар асосида шаклланган.

Аммо тарихий феномен сифатида иудаизмнинг ривожланиши қабилалар ўртасидаги муносабатлар тараққиёти билан бевосита боғлиқ эди. Чунки қабилавий худолар эволюцияси натижасида ягона худо юзага кела бошлаган эди. Бу жараён ўша даврдаги ижтимоий-иқтисодий ривожланишга асосланиши муқаррар эди. Ривожланишнинг муайян даврида энг кучли қабилалар худоси бошқа қабилалардан юқори турувчи бош худо ҳисоблана бошлаганди. Фаластиндаги Рувим, Симон, Левин ва Иуда сингари энг машхур қабилалар обрўси кўтарила бошлаган. Буларнинг орасида Иуда қабиласи кучли ҳисобланиб, обрўси жуда ошиб кетган, унинг худоси Яхве эса барча худолардан юқори турувчи яқка ҳукмрон худо сифатида қабул қилинган. Бунга қадар политеизмда Яхве тоғ-тош, чакмоқ, момақалдирак ва сув худоси сифатида тасвирланган. қулдорлик давлатининг барпо этилиши ва ривожланиши яхудий қабилаларини яқинлашиш ва бирлашишга олиб келган. Яхудий давлати вужудга келиши билан яхудий қабилалари ўзларини ерда ҳукмдор дейиш билан чекланмасдан, ягона худони ҳам осмон ҳукмдори сифатида ҳам тасвирлай бошлаганлар.

Шу тариқа Яхведан бошқа худоларга эътиқод қилишга барҳам берилган. Илгариги қабилалар худоларидан бири бўлган Яхве яқка деб эътироф этилган. Қуддус (Иерусалим) шаҳрида марказий ибодатхона қурилган ва яхудий миллий-давлат дини вужудга келган. Яхудийлик монотеизм синфий муносабатлар билан бевосита боғлиқ равишда юзага келганлиги учун жамият ҳаётидаги тенгсизликни оқлаган.

Иудаизм миллий-давлат дини сифатида подшо ҳимоясидаги руҳонийлар мавқеини мустақкамлаган; улар эса подшонинг ғоявий ҳимоячисига айланганлар. Яхудий руҳонийлари, қоҳинлар политеистик динлардаги ақида, ривоят, мифологик қарашларни ҳамда урф-одат, маросимларни ҳукмрон синф манфаатларини кўзлаб, янги монотеистик дин талабларига мослаб қайта ишлаш орқали иудаизмнинг асосий ақидавий таълимотларини ўзида акс эттирувчи муқаддас китобларни яратдилар.

Шундай қилиб, иудаизмнинг ривожланиши ва бу дин таълимотининг вужудга келиши узок даврларни ўз ичига олган. Шулардан дастлабки Библия даври, дейилади. Библия текстлари бир неча юз йиллар давомида юзага келган. У икки қисмдан - Қадимий ахднома (Ветхий завет) ва Янги ахднома (Новый завет) дан иборат. Иудаизм руҳонийлари Янги ахднома таннаҳ деб атайдилар. Иудаизм

тарафдорларининг фикрича, таннахни худо - Яхве "муқаддас ёзувлар" сифатида яҳудийларга юборган. Аслида эса Янги аҳднинг муаллифлари уни ёзишда қадимги Шарқ халқларининг турли диний эътиқод ва тасаввурлари, тарихий ҳикоялар ва афсоналар, миф ва диний-фалсафий қарашлар, муҳаббат қиссалари ва бошқа шунга ўхшаш манбалардан фойдаланганлар.

Қулдорлик тузуми даврида иудаистлар давлати Ассирия, Вавилония ва юнонлар томонидан бир неча бор босиб олинишн туфайли яҳудийлар Фаластинни ташлаб кетишга мажбур бўлдилар. Эрамининг 70-йилларида римликлар яҳудийларнинг диний маркази Қуддус шариф ибодатхонасини бузиб ташладилар. Ўз ибодатхонасидан маҳрум бўлган яҳудийлар турли жойларда маҳаллий йиғилишлар - синагоглар⁷ ташкил этдилар.

Яҳудий диний ёзувлари асосан 2 қисмдан: Таврот ва Талмуддан иборат. Яҳудий динида муқаддас ҳисобланган Таврот эраминдан илгариги минг йиллик ичида шаклланган 5 та китобдан иборат. Тавротни шарҳлаш натижасида аввало Мишна, сўнг Ғемара пайдо бўлган. Уларни қўшишдан вужудга келган рисолалар тўплами Талмуд деб аталган. У яҳудий жамоаларида диний урф-одат, маросим меъёрлари, ижозатлар, тақиқлар, фуқаролик муносабатлари, оилавий ҳаёт ва бошқаларга оид кўрсатмаларни ўз ичига олган.

Яҳудий динидага асосий ақида якка худо - Яхвега эътиқод қилишдир. Диний ақидалардан бирида замона охир бўлгач, Яхве ўз элчиси Маҳдий (Мессия) ни юбориб, "мумтоз халқ" ни дунёга ҳукмрон қилармиш. Иудаизмда маҳдийлик ғояларига кенг ўрин берилган. Мусо худонинг амрини ерга етказиб турувчи пайғамбар тариқасидагина эмас, балки инсонларни ёвузликдан, гуноҳдан саклаш мақсадида худо ерга юборган вакил сифатида ҳам тасвирланган.

Иудаизмда мураккаб урф-одат ва маросимлар бўлиб, уни таълимотининг муҳим ақидаларидан бири кишиларни азоб-укубатлардан қутқариш билан юртда адолат ўрнатиб, оламни янгиловчи Маҳдийнинг келишини кутишдир. Иудаизм таълимоти инсон ҳаётини 600 турдан зиед тоат-ибодат, урф-одат билан боғлайди.

Иудаизм тарихи давомида унинг бир қанча мазҳаб ва йўналишлари пайдо бўлган. Иудаизмда XX асрда вужудга келиб, фаолиятини ҳозиргача давом эттираётган ислохотчилар динни замонавийлаштиришга интилнишлари содир бўлмоқда. Турли тангликлар иудаизмни ўз системасига баъзи тузатишлар киритишга мажбур этмоқда.

Иуданизмнинг асосий ақидалари орасидаги энг муҳимлари -

⁷ Кейинчалик синагога (грекча *синагога*) яҳудийлар ибодатхонаси ролини қийновчи диний ташкилот ва ибодат уйини аниқлатган.

монотеизм - ягона худо бўлмиш Яхвега эътикод; халоскорлик - худо томонидан юбориладиган халоскор Махдига ишонч; бу халаскор дунёни қайта қурар ва бутун яҳудийларни фаластиндан Синион (Қуддус яқинидаги тепалик) атрофига тўплаши ва уларнинг душманларини жазолаши, нариги дунёга ишонч, охирабда ҳар кимнинг ўз қилмишига яраша ажрини топиши, жаннат ва дўзахларнинг мавжудлигига, дунёнинг охири борлигига, муқаддас китобларнинг бенуксонлиги қабиларга ишонишдир.

Илоҳиётчилар фикрига биноан, Библия⁸нинг биринчи беш китоби бўлмиш Таврот (айнан таржимаси қонун, Мусонинг беш китоби) яҳудийларга етказиш учун Мусо пайғамбарга худо Яхвенинг шахсан ўзи Синион тепалигида берган. Библиянинг бошқа қисмлари эса (Қадимги аҳдга тааллуқлиси) худонинг бевосита панд-иасиҳатлари таъсири натижасида яҳудийларнинг бошқа турли пайғамбарларига юборилган деб тушунилади. Шундай қилиб Библияни шаклланиши узок даврни ўз ичига олади.

Одатда иудаизм шартли равишда икки даврга бўлинади. Биринчиси, қадимий (қулдорлик даври бўлиб, у милондинг II асригача бўлган бу даврда Библиянинг қадимий аҳд қисми юзага келган. Иккинчиси, XIX асригача давом этган Ўрта аср феодал, раввин, талмуд., анъанавий даврларга бўлинади. Шу даврларда диаспораларда (юн. тарқок, фаластиндан ташқаридаги яҳудий масканларининг номи) Тавротни талқин этиш натижасида иудаизмнинг янги бир муқаддас китоби Талмуд (қадимги яҳудий тилида ўрганиш) шаклланган. Унда иудаизмнинг ақида ва маросимлари батафсил ёритилган. XVIII асрнинг охири ва XIX асрнинг бошларда иудаизмда янги босқич- ислоҳ қилинган иудаизм вужудга келган. Бу даврларда янги буржуа шароитига мослашиш мақсадида ақидаларни янгилаш ва Талмудда белгиланган бир қатор йўл-йўриқлардан, ибодатлардан воз кечишлар рўй берган.

Ҳозирги замон иудаизмида ислоҳ қилинган иудаизм билан бир қаторда ортодоксал (соф) фундаментал иудаизм ҳам мавжуддир. Ортодоксал иудаизм Исроилда алоҳида мавкега эга бўлиб, расмий давлат дини ҳисобланади. Бунга XX асрда вужудга келган мухофазакор йўналишдаги иудаизм, унинг мафкурачилари иудаизм ва сионизм иттифоқининг тарафдорларидир. Ўтган асрнинг 20-30-йилларида ғарбда реконструкционизм деб ном олган, гўёки шахсий миллий мансублигини белгилайдиган иудаизм "яҳудийлар революциясидир" деб эълон қилган янги йўналишлар ҳам қиради.

Марказий Осиёда яшаётган яҳудий диндорлари орасида асосан

⁸ Библия (юнонча – китоблар демақдир). Иудаизм ва христианликлар муқаддас ёзувлар тўплами бўлмиш бу китоб II беш аср мобайнида (милондан аввалги XIII аср ва милондинг II асрлари) вужудга келган.

ортодоксал шаклдаги иудаизм мавжуд ва улар шартли равишда этник кўринишлар тартибига мувофик тўрт хил; европалик, бухоро, грузин, тоғли ёки тат яхудийларига бўлинади.

Бу жойлардаги яхудийларнинг асосий қисми, кейинчалик улар Бухоро яхудийлари номини олган, чамаси, сосонийлар даврида Мавр ва Эрон орқали кириб келган бўлсалар керак. Бунга уларнинг қадимги Форс лаҳжаларининг тожик шеvasидан бири бўлмиш тили, шуниингдек айрим эроний одатлари ва ҳозирги жунгача сакланиб қолган элатларнинг маданиятининг биргина обидаси - яхудийларнинг луғати 1327 йил Урганчда ёзиб тугатилгани бундан далолат беради. Бухоро яхудийлари ўзларининг этник хислатларини ҳаммадан кўпроқ аниқ саклаб қолган яхудийлардир. Буларга Библия иудаизмининг асослари оилавий-маиший тартибдаги патриархал одатлар бўлмиш "халицо"- "тўрт тирсак", "кетуба", "қадис" ўн кишидан кам бўлмаган диндошлар иштирокида вафот этган ота-онага бағишланган хотира ибодатлари киради. Эҳтимол, кўп асрлар мобайнида улар йўқотган асосий нарса, фақатгина диний ибодатларда сакланиб қолган ва жуда оз, тор даражадаги кишилар -раввинларгина биладиган, қадимги яхудий тили бўлса керак. Тат яхудийлари ёки улар, илгари айтилганвдек, Доғистон, Шимолий Кавказда яшовчи "тоғлик яхудийлар" Эрон лаҳжалари шеvasидан бири бўлган тат тилида сўзлашганликлари учун ҳам эроний тилида сўзлашувчи халқ ҳисобланади. Чамаси, улар У-У1 асрларда Дарбантга Эрондан кўчиб келган бўлиб, аввал зардуштийликни, кейин эса (VIII асрлардан бошлаб) икки асрлик Ҳазар қогонларининг ҳукмронлик даврида иудаизм таъсирига ўтганлар. Иудаизмда марказий диний ташкилот йўқ, Москвадаги хорал синагоги ва шибатда (ўқув юрти) руҳоний ходимлар; раввинлар, канторлар ва бошқалар тайёрланади.

1. Зардуштийлик: таълимоти ва ахлоқи.

2. "АВЕСТО"-зардуштийлик дининг муқаддас китоби.

Зардуштийлик энг қадимги динлардан бўлиб, бу дин эрамиздан аввалги VII-VI асрларда даставвал Ўрта Осиёда-Хоразм воҳасида пайдо бўлган. Унинг пайгамбари Зардушт тарихий шахс эди. У маздаийлик динини ислоҳ қилиб, унинг асосида янги яқкахудолик динини ижод этган.

Зардуштийлик - илгариги диний тасаввурлар ва кўп худочиликка асосланган диний эътиқодларни такрор Зардушт ислоҳ қилиши оқибатда юзага келган диндир. Бу қадимий дин ҳақида бир-бирини истисно этувчи фикрлар ҳануз давом этиб келади. Кўп тадқиқотчилар Зардушт тарихий шахс бўлиб, милодгача 589-512 йилларда яшаб ижод этган биринчи илоҳиётчи, файласуф, табиётшунос ва шоир эканини эътироф этадилар. Бу ҳақиқатга яқиндир.

Зардуштийлик пайдо бўлган вақт кулдорлик тузуми эндигина пайдо бўлаётган давр эди. У уруғ-қабилачилик тузуми емирилиб аҳоли куллар ва кулдорларга бўлинаётган давр бўлган. Бу дин энг аввал Ўрта Осиё, сўнгра Эрон, Озарбайжонда қарор топган эди.

И.А.Каримов "Ўз келажакимизни ўз қўлимиз билан қурмоқдамиз" деган асарида биз ўзбек халқи мансуб бўлган халқнинг тарихи ғоят узун, бекиёс, бетакрор эканини таъкидлаб, бундай деган эдилар; "Биз жаҳон майдонида куни кеча пайдо бўлган халқ эмасмиз. Бизнинг миллатимиз халқимиз кўҳна Хоразм заминидан "Авесто" пайдо бўлган замонлардан буён ўз ҳаёти, ўз маданияти, ўз тарихи билан яшаб келади".⁹

И.А. Каримов ўзининг "Тарихий хотирасиз келажак йўқ" деган асарида бу фикрни янада кенгайтирган ва тасвирлаштириб яна бундай деган эди: "Энг муътабар, қадимги қўлёзмамиз "Авесто" нинг яратилганига 3000 йил бўляпти. Бу нодир китоб бундан 30 аср муқаддам икки дарё оралигида, мана шу заминда умргузаронлик қилган аждодларимизнинг биз авлодларига қолдирган маънавий, тарихий меросидир"¹⁰. Бу, таъбир жоиз бўлса шаклан диний, мазмунан бошдан оёқ дунёвий ёзувнинг кадр-қимматини теран англаб, унинг ўзбек ёзма маданиятининг илк сарчашмаларидан бири сифатида Хоразмда яратилган дурдонага юксак баҳо бериб, яна бундай деб еъзан эди муаллиф: "Авесто" айни замонда бу қадим ўлкада буюк давлат, буюк маънавият, буюк маданият бўлганидан гувоҳлик берувчи тарихий

⁹ Каримов И.А. Ўз келажакимизни ўз қўлимиз билан қурмоқдамиз. – Т.: Ўзбекистон, 1999

¹⁰ Каримов И.А. Тарихий хотирасиз келажак йўқ. Т., "Шарқ." Нашриёт матбаа концерни, 1998, Б. 10.

хужжатдирки, уни ҳеч ким инкор этолмайди"¹¹.

И.А.Каримов юқорида қайд этилган асариди жуда ўринли қайд қилганидек, Хоразм давлати тарихини биз 2700 йиллик тарих деб билишимиз. Бу ўринда биринчи давлат ташкил топгандан кейинги "Ўзма тарих" назарда тутилган. Юнон, Хитой тарихчи сайёҳлари ўз хотираларка ёзиб қолдирган, кейин Зардуштийлик ёзувларида берилган тарихий далиллар ғоят ўринли тарзда назарда тутилган.

Хоразмда ўтроқ ҳаёт ундан ҳам бирмунча олдин юзага келган; давлат эса унинг махсули тарзида ташкил топган. Бу ҳақда бундан тақминан 3 минг йил аввал яратилган "Авесто"нинг қўлёзмаси, бинобарин, Ўзма тарихнинг илк дебочаси ишончли далолат берган. Юқорида қайд қилганимиздек, юртбошимиз "Авесто" Хоразмдек қадимий ўлкада буюк давлат, бой маънавият, қимматли маданият ёдгорлиги эканлиги ҳеч ким инкор эта олмаслиги ҳам таъкидлаган.

Зардуштнинг диний ислохотини тушуниш учун ўша давр Туроннинг ижтимоий-иқтисодий аҳволи ва сиёсий вазиятни эътиборга олиш керак. Гап шундаки, Турон иқлимнинг континентал, яъни нисбатан муътадиллиги, географик жиҳатдан икки катта қитъа ўртасида, Аму ва Сир дарёлари оралиғида жойлашгани сабабли савдо-сотикнинг кучайиши бу минтақада сунъий суғоришга асосланган деҳқончилик эртароқ вужудга келишига сабаб бўлган. Худди шу тарихий даврда хунармандчилик ва овчилик ҳам анчагина ривожланган. Бу ҳудудда йилкичиликнинг ривожланиши, айниқса Фарғона водийсида қорабайир зотига ўхшаш отлар боқиш кенг қўлам олгани ҳам ижтимоий ҳаётда катта рол ўйнаган. Бунинг устига мис ва кўргошин конларига бой бўлган

Олтойнинг яқинлиги бу ерда темирчилик, мисгарлик ривожига асос бўлган.

Зардушт яшаган даврда ўтроқлик ҳаёти афзаллиги яққол намоён бўлган. Аммо унга қабилалар ўртасидаги қирганбарот урушлар раҳна солаётган эди. Урушлар кўпинча ҳар бир қabila ва элатнинг ўз худоларига қўплаб қурбонликлар қилиш одатлари заминиди ҳам юзага келарди. Ўз даврининг қоҳинлари, сеҳргарлари ва муътабар қариялари билан кенг мунозаралар олиб борган Зардушт юқоридаги одатларни бартараф этиш ва ҳалқдарга тинч меҳнат билан шуғулланиш имконини яратиш учун кўп худолик эътиқодларига ва оташпарастликка барҳам бериб, яққахудоликка сиғинишни тарғиб этиш деб билган ва шу вазифани бажарган.

Шундай қилиб, Зардуштийлик эрадан аввалги VII-VI асрларга хос бўлган дин сифатида ундан олдинги уруғ-қабилачилик динлари

¹¹ □ша жойда.

негизда пайдо бўлган якка худолик дини бўлган. У эрамизнинг то VII-IX асрларгача турли шаклда давом этиб, сўнгра унинг ўрнини ислом эгаллаган. У даставвал Хоразм воҳасида шаклланиб, Яқин ва Ўрта Шарқгача таркалиб, айрим асоратлари ҳалигача сақданиб келмоқда.

Авестонинг муқаддас ёзуви. Авесто фақат диний манбагина эмас, балки дунёвий билимлар, тарихий воқеалар, ўзи тарқалган ўлкалар, элатларнинг ижтимоий-иқтисодий ҳаёти, маданий ва маънавий қарашлари, диний эътиқодлари, урф-одатлари ҳақидаги манба ҳамдир. Унда баён этилган асосий гоёлар диний эътиқоднинг илк содда билимлари Зардушт деган пайғамбар номи билан боғланган. У "Авесто" нинг энг қадимий қисми "Гат" (хат номи) ни ижод этган. "Авесто" таркибига кирган билим, маълумотлар қарийб миллоддан аввал 3000-йиллик охири ва 2000-йиллик бошларидан то миллоднинг бошларигача ўтган даврда юзага келган; авлоддан-авлодга оғзаки ўтиб олинган, унинг буқа терисига ёзилган кўп қисми йўқолган, еттидан бир қисми сақланган. У миллоддан аввалги 3 асрда Ашракийлар сулоласи даврида тўпланган.

Зардуштийлик дини таълимотини куйидаги уч тарихий қисмга бўлиш мумкин; 1. Энг қадимий қисми миллоддан аввалги 3-минг йилликда вужудга келган Яштлардир; уларда уруғчилик тузумидаги эътиқодлар, кўп худолик тасаввурлари тасвирланган; 2. Гатлар деб аталган қисмқдир. Бунда Ахурамазда номли худо ҳақида фикрлар ёзилган; 3. Қадимий кўп худолилик ва кейинги якка худолик гоёлари орасидаги кураш шароитларида эрамиздан аввалги V асрда ҳар иккисини келиштирган маздакийлик дини шаклланган. "Авесто" бу диннинг охири ва асосий қисмини баён этган.

Шоҳ Виштаса фармонида биноан "Зардушт 1200 бобдан иборат пандномаси "Авесто"ни олтин тахтачаларга ёзиб, шоҳнинг оташкадасига топширган" деб ёзганди Фирдавсий. Кейинчалик бу "Китоб" 12 минг буқа терисига битилган, македониялик Искандар Зулқарнайн Шарқ ўлкаларининг бир қисмини забт этганда унинг нодир нусхасини Элладага элтиб, керакли жойларини таржима килдирган, колганини ендирган". "Авесто" юқорида айтилганидек, энг қадимий якка худочиликка асосланган диннинг биринчи муқаддас китобигана бўлиб колмай ҳозиргача, эътиборли тарихий манба ва маданият ёдгорлиги ҳисобланади. Унда дастлабки оддий ижтимоий-фалсафий қарашлар билан диний-мифологик тасаввурлар уйғунлашиб кетган; шу заминда маънавий, жумладан ахлоқий баркамол одам эзгуликни барқарор қила оладиган курашчан, адолатпарвар инсонни шакллантириш ғояси марказий ўринни эгаллаган. "Авесто"да табиий билимлар- агрономия, метеорология, зоотехника, медицина, фалакиёт, астрономия, географияга доир билимлар ҳам мавжуд.

Зардуштнинг диний ислохоти буш жойда юзага келган эмас. ғарбий Европа ва рус тадқиқотчиларнинг фикрича, милодгача бўлган 3-2 минг йилликларда Марказий Осиёда орий деб аталган қабила яшаган. А.П.Примақнинг айтишича, орийлар кўчманчи чорвадорлар бўлишган. Уларда ёзув бўлмаган, аммо ҳайратомуз оғзаки ижод истеъдодига эга бўлиб, улар яратган ўзига хос ашула, гимн, панд-насихат шаклидаги кўшиқлар авлоддан авлодга ўтиб борган. Умуман Шарқда қадимдан инсон ички оламини мунаввар этиш, ният билан амал муштараклигига жиддий аҳамият бериш диний ва фалсафий фикрларнинг марказида турган. Англиядаги Оксфорд университетининг профессори Макс Мюллер Помир атрофида яшаган Орий қабилаларининг бир қисми бундан 3,5 минг йил муқаддам Ҳиндистонга, бир қисми Европа ва Эронга кўчиб кетганини таъкидлаган. Улар албатта ўзлари билан бирга шу ердаги осори атиқаларни (мифология) ни ҳам олиб кетишган, деб ҳисоблаган. Демак, Европа ва Ҳиндистонга ҳамда Яқин ва Ўрта Шарққа тарқалган кўп худодлик асослари аввало Марказий Осиёда вужудга келган Шу билан бирга Зардушт асос солган яққа худодлик дини ҳам бошқа жойда яшаётган халқлар эътиборини ўзига жалб этган. Зардуштийликнинг муқаддас ёзувлар тўплами "Авесто" минтақада Исқақдар асос солган ҳокимият тугагач, эрамизгача бўлган 250-йилларда аршоҳийлар сулоласи ҳукмронлиги даврида яна тиклана бошлаган; у янги матнлар билан тўлдирилган. Сосонийлар сулоласи ҳокимияти даврида (милоднинг III-VII асрлари) зардуштийлик давлат дини мақомини олгач, бу иш ниҳоясига етказилган. Яъни «Кичик Авесто» ҳам ёзам тус олган. "Авесто"нинг учта китоби (боби) қадимги турон тилида ва биттаси пахлавий тилида тиклаingan. Хозирги маълумотларга кўра «Авесто» Ясна, Яшт, Виспарад, Кичик Авесто қисмлариан иборатдир.¹² Унинг биринчи китоби "Вадавдот", яъни девларга қарши қонун, деб аталган. "Ёсин" ва "Виспарад"ни қўшган ҳолда "Вадавдот-Садэ" номи билан юритилган. "Вадавдот"ни покланиш қонун-қоидалари мажмуаси дейиш ҳам мумкин. "Авесто"нинг иккинчи "Ёсин" китоби бўлиб, Зардушт Хат (нома)лари унинг асосий мазмунини ташкил этган. У 72 "ха"- башоратдан иборат бўлиб, биринчи башоратда табиат ва ҳалолликлар ҳукмдори, ҳамма нарсани биладиган ва ҳамма нарсага кодир Охурамазданинг ваҳийлари ҳақлигига имон келтиришга доир дуолар бор. 19- башоратда олам юзага келмасдан илгари мавжуд бўлган худодлар шаънига шукроналар баён этилган.

Иймон калимаси, покланиш (ювиниш гагаенаси), ёвузликни лаънатлаётган пайтда танани қандай маромда тутишлик, дев, иблисларни ҳайдашга қаратилган ҳаракатлар, гуноҳдан фориғ бўлиш,

¹² Қаралсин: "Авесто". Тарихий адабий ёдгорлик. Асқар Махкам таржимаси – Шарқ, 2001. – Т.: 369 б.

кечирим сўрашга доир дуолар мавжуд. гунохдан фориг бўлиш, иймонни сақлаб қолиш учун масалан, мана бундай дуолар ўқиш тавсия этилган; "Эй оламнинг хукмдори Охурамазда! Мен барча гунохларимга икрорман, уларни такрорламаслик. учун сенга сўз бераман; мен ҳар қандай ёмон ният (фикр)лардан, ҳар қандай ёмон амаллардан воз кечаман; сўзларим ва амалий ишларим орқали бундан бўён ишончингни оклайман; гунохларимни кенг караминг ила кечирган, у дунёю бу дунёйимни мунаввар эттил, эй парвардигорим!"

Ёсинларнинг 7-бобида Зардушт орқали хабар берилган башоратлар ўз ифодасини топган. Зардушт Охурамаздан ўз ахлокий қонун-қоидаларини маълум этишни сўраган. У бунга жавобан бутун мавжудликининг икки олий ибтидоси- эзгулик ва ёвузлик ҳақида ваҳий қилган. Бир-бирига қарама-қарши бўлган бу бошланғич кучлар ҳар доим биргаликда мавжуд бўлиб, улар ҳаёт ва ўлим, осмон ва жаҳаннам маъноларини англатган. Жаҳаннам Охурамазда ваҳийсида "ҳаётнинг энг ёмон онлари", осмон эса руҳ энг нжсак ҳолати сифатида гавдалантирилган. Оламдаги ёвузлик ва нотақомиллик нарса, ҳодисалар ва уларнинг моҳиятидан келтириб чиқарилган. Уларни бартараф этиш эса истикболдаги иш бўлиб, иймонли кишилар бу жараёнда энг катта фаоллик кўрсатишга даъват этилганлар. Улар Охурамазда юборган қонунлар, ўғит-насихатларга амал қилсалар, эзгулик ёвузлик устидан тантана қилиб бораверади деб қисоблаганлар.

Олам қарама-қаршилиқлар кураши асосига қурилган; тирик табиатда ҳаёт ва ўлим, маънавий оламда эзгулик ва ёвузлик, ижтимоий ҳаётда адолатли қонунлар билан қонунсизлиқлар ўртасидаги курашларда у ўз ифодасини топган. Диний соҳа эса эзгуликни қарор топтириш руҳи билан ёвузлик руҳига, эзгулик руҳи ўртасидаги курашга асосланган. Охурамазда эзгуликни вужудга келтираверади, ёвузлик руҳи бўлган Аҳриман унга қарши тарзда одамларни ёмон ишларга бошлайверади деб ҳисобланган. 30-башоратда эзгулик ва ёвузлик ўртасидаги абадий курашда оралик йўл йўқ, бинобарин, ҳар бир одам бу жараённинг ёки бу томонида иштирок этишга мажбур, дейилган. Шунинг учун диндорликда иймон-этиқод барқамоллик нишонаси сифатида муҳим бўлиб, у одамларга эзгуликни ёвузликдан фарқлаш имконини берган деб фараз қилганлар. Иймон-этиқодли одам албатта эзгулик тарафида туради деб таъкидланган, ёвуз руҳлар - дев, пари, иблис ва бошқалар эса гунохлар, адашишлар, ёлғонлар, касалликлар тимсоли сифатида тасвирланиб, Охурамазданинг улардан сақланишга қаратилган даъватлари ёзилган. Ёсиннинг биринчи башоратида худо- "Мен эзгу фикр (ният)ларни, эзгу сўзларни ва эзгу амалларни ёқтираман. Мен маздаёсин қонунларига асосланган тарғиботларни улуғлайман, деб ёзган. Демак, зардуштийлик иймони қуйидаги 3

таянчга асосланган: фикрлар софлиги, сўзнинг собитлиги, амалларнинг инсонийлиги Охурамазда одамларни ўз истакларида холис бўлиб, бир-бирлари билан муроса қилиб яшашни одат қилишлари, ғаразўйлик, калондимоғ, димоғдорлик, шухратпарастлик, қонунбузарлик каби иллатлардан ўзларини тийиб юришга чакирган.

Охурамазда берган панд-насихатга биноан, "Берган сўзининг устидан чиқиш, унга содик қолиш, савдо-сотикда шартномага қатъий амал қилиш, қарзни вақтида тўлаш, алдамчилик ва хиёнатдан холи бўлиш иймонлилик аломатларидир". Унинг фикрича, иймонли одам ўғрилик ва талончиликдан, бегоналарнинг мол-дунёсига кўз олайтиришдан, ўз-ўзига хиёнат қилишдан, яъни имонига хилоф иш қилишдан ўзини сақлай биладиган комил инсондир. "Таналарингизга нисбатан, деган у, қалбингиз ҳақида кўпроқ қайғуринг", яъни аввал маънавий дунёингиз мусаффо бўлса, моддий гурмушингиз ҳам мукамал бўлиб бораверади.

Бащоратлардаги Одам Ато ҳақидаги ривоятлар ўзига хослиги билан ажралиб туради. Буларда ийим номи билан биринчи одам ва унинг фаолияти ҳақидаги гаплар ёзилган. Масалан у, Охурамазда иродасига мувофиқ, одамларни, ҳайвонларни ва қушларни парваришлаган. ер юзида қизил шуълали оловни кўпайтиради ва шу тарзда 300 йил яшаган. Охурамазда унга олтин найза билан олтин қамчи ҳадя этган. Ер одамлар яшаши учун торлик қилиб қолганда, Ийим найзани ерга суқиб, худодан уни кенгайтиришни илтижо қилган ва бунга эришган. Охурамазда Одам Атога музламачилик офати келаётганидан хабар берган, бу офатнинг олдини олиб қолиш кераклигини айтган. Ийим маҳсус уй қуриб, мавжуд ҳамма ҳдйвон ва ўсимликларнинг энг яхши зоти ва навидан бир жуфтдан сақлаган; натижада дунёда тирик табиатни офатлардан сақлаб қолинган. Бирок Ийим ўз ишига ортиқча баҳо бериб, мағрурланиб кетган ва худо тақиклаган неъмат-йирик шоҳди ҳайвон гўшtidан тановул қилиб қўйган. Окибатда у худонинг қаҳрига учраб, абадийликдан маҳрум бўлиб қолган. Одамзод ҳаётининг бу биринчи босқичидан сўнг, иккинчиси бошланар экан. Бу давр Зардушт фаолияти ва унинг диний ислоҳоти билан боғлиқ бўлиб, у дин ва иймон учун беомон курашлардан иборатдир. 3000 йиллик курашлардан сўнг Зардуштнинг фарзавди бошчилигида дунёда осойишталик ва фаровонлик даври юзага келар экан; евузлик кучлари тимсоли бўлган дев - Ахриман енгилар экан. 3-даврдa қиёмат-қойим бошланар ва ўликлар тирилиб, худо хузурига ўз қилмишлари ҳақида ҳисоб бергани боришар экан. Ҳамма ишлардан воқиф бўлган ва ҳисоб-китоб қилиб борган худони алдаб бўлмас экан. Зардуштийлик эътиқодича, одам ўлгандан сўнг унинг жони уч кун давомида танада турар экан; тўртинчи кунда ўз маҳрами -

фариштаси йўлбошчилигида нариги дунёдаги "Чинвот" деган кўприкдан ўтиши керак. Эзгу ишлар қилган одамлар учун бу кўприк кенгайган ҳолда туради. Улар ундан бемалол ўтиб, умрлари абадий роҳат-фароғатда ўтади; охиратда ўликлар тириладиган кунда ўз таналарига кириб ётади. Ёвуз ишлар билан шуғулланганлар учун "Чинвот" қилдай тораяр ва улар жаҳаннам азобларига маҳкум бўлар эканлар.

Ёшлар ва ёсинлар 3 қатламдан иборат: Биринчиси халқ дostonларининг Зардуштгача бўлган қўшиклари (шеърлари); иккинчиси Зардушт Хат (нома) лари ва учинчиси Зардушт ҳалок бўлгандан кейин китоб ҳолига келтирилган ва Кичик Авесто номи билан юритиладиган қисмидир. Демак, "Авесто" нинг илк ва кичик (кейинги) қисмларидан унинг асосий қисми Зардушт Номаларини фарқлаш лозим. Бу Номалар кўп худоликни, ўтга ва табиатнинг стихияли кучларига сизгинишни қоралаб, якка худоликка эътикод қилишни талаб этган. Ҳозиргача бўлган илмий адабиётлардаги фарқлар кўпроқ "Кичик Авесто" га асосланиб билдирилган. Бунда якка худолик ғоялари кўп худолилик эътиқодлари билан қоришиб кетгани учун тадқиқотчилар зардуштийлик кўп худолик ёки икки худо дини сифатида талқин этадилар. Бундай қарашлар зардуштийликнинг учинчи йўналиши – кўп худолилик билан якка худолилик қоришмасидан иборат маздаизм билан аралаштириш оқибатидир.

Зардуштгача бўлган Охура, Митра, Мазда, Онахит ва бошқа худолар ҳақида ҳар хил фикрлар бўлган. Аммо улар одамлардек ҳаёт кечирган бўлсалар, Зардушт талқинида Охурамазда Олий ибтидо бўлиб, унинг на хотини, на болалари бор. У ҳамма мавжудотларни яратувчи ва бошқарувчи сифатида, эзгуликни барқарор қилувчи, одамлар қалбини мунаввар этувчи Олий руҳ сифатида намоён бўлади.

Эрон шохдари ўз империяларини барқарор қилишда зардуштийликнинг ўрни ва ролига тўғри баҳо берганлар. Бирок, бу диндаги ўртаҳол деҳқончилик, муътадил, камтарона ҳаётдан иборат турмуш тарзини илоҳийлаштириб, қулдорлик муносабатларини қоралаш уларга ёқмайди. Шунинг учун Эрон шохлари зардуштийликни Зардушт пайғамбаргача бўлган ва Яқин Шарқда ҳам кенг тарқалган кўп худолилик ғоялари билан аралаштирадилар. Зардушт ўрнига ўзларини худо ваҳийларини одамларга етказиб турувчи пайғамбар ўрнига қўядилар. "Кичик Авесто"да Охурамазда оламни яратувчи ва тартиб ўрнатувчиликдан кўра кўпроқ қабилавий худоларни бошқарувчи Бош худога айлантириб қўйган. Аҳамонийлар Грецияни босиб олиш учун олиб борган урушлари (бунда Марказий Осиёдаги турк жангчилари қатта рол ўйнагани учун Искандар Зулқарнайн улардан қасос олади) ҳамда грекларнинг Эрон ва Туронни ишғол этиши оқибатида

Охурамазда қадимги Грецияда бош худо Зевс, Афлотун (Платон) сифатида талқин этила бошлаганига тадқиқотчилар эътиборни қаратадилар. Аҳамонийлар зардуштийликни ўз эътиқодларига бўйсундирган бўлсалар, Искандар бу динни бутунлай йўқ қилиш учун унга оид ёзувларни ёқтириб юборган.

Зардуштийликнинг асосий ғоялари оламдаги барча тартиблар, эзгулик (яхшилик) ва ёмонликдаги, зиё ва зулмат, ҳаёт ва ўлим ўртасидага курашга боғлиқ; дунёдаги барча эзгуликларни Ахурамазда, ёмонликларни Аҳриман ифодалайди; бу курашда одам асосий куч ва ролини ўйнайди, у танлаш эркинлигага эга, у ўз ғайрати билан бу дунёда адолат топишига таъсир эта оладиган кишидир. Демак, ҳозир ҳам кимки, ўзининг иродаси, ақл-заковатига ишониб, уни ишга солса, ўзига бирор касбни танлаб олса, ғайратли бўлса, адолатсизликка дуч келса, унга қарши курашса асло кам бўлмайди, адолатнинг тантанасига эришади.

Зардуштийликнинг ҳозирги давр кишилари, жумладан талабалар учун аҳамияти шундаки, унда одамлар доим покиза юришга, баданни тоза тутишга, ёмон кирдикорлар қилмасликка; ҳар қандай ёвуз ниёт ва ҳақоратли, асаббузар сўзларни айтмасликка, оила тузиш ва уни сақлашга, ота-она ва фарзандларга ғамхўр бўлишга, шахсий ҳаётда муътадил бўлишга, яъни ҳар бир хатти-ҳаракатларни бузмасликка даъват этувчи қоида, насиҳат, ўғитлар баён этилган.

"Авесто" нинг муқаддас китобларида қадимги дунё фалсафасининг 4 асослари (субстанцияси) - тупрок, сув, ҳаво, олов муқаддаслаштирилган. Тупрок, сув, ҳавони булғаш, ифлослантириш энг оғир гуноҳлар қаторига қўшилган. Ҳатто марҳумларнинг мурдалари ерни, сувни, ҳавони заҳарлаб қўймасликлари учун уларнинг жасадларини махсус сопол идишларда қўмиш расм бўлган. Охурамазда "ерга яхши, мустаҳкам уруғлар сепишдан ортиқ савоб иш йўқ", деган. Худонинг бу айтганига амал қилиш, 10 минг марта ибодат этиш ёки юзлаб жониворни қурбонликка сўйишдан афзал қисобланган. Экин экиш ердаги ёвузликка барҳам бериш, ҳисобланган. "Одам гўзаллиги деҳқондан, деҳқончиликдан, - дейилган башоратларда, - кимки ерга уруғ қадабди, у одамийликка иймон келтиради, шу йулгина ягона ҳақиқат бўлиб, қолгани саробдир. Зардуштийликнинг вазмин, мусиқа билан уйғунлашиб кетган доно ўғитлари она заминга, деҳқончилик, чорвачилик, хунармандчиликка ва Ватанга, халққа улуг муҳаббат руҳи билан уйғунлашиб кетган. Бу ҳол унда диний мазмунга қараганда дунёвий элементлар кўп бўлганидан далолат беради.

Зардуштийликнинг барча маросимлари, жумладан, Наврўз, Мехржон байрамлари тантаналарида бу руҳ айникса улкан қудрат билан намоён бўлган. Бойчечакнинг чиқиши, лолақизғалдоқнинг очилиши,

бодомнинг гуллаши, умуман баҳор билан бирга табиатнинг гўзаллашиб бориши эзгулик руҳининг тантанаси бўлиб, уларнинг ҳар бири катта шодиёналикка сабаб бўлган. Одамлар табиатнинг бу гўзалликларини муқаддас билиб, уларни халқ байрамлари ва сайилларига айлантириб юборганлар.

"Авесто" нинг Гат қисмида одамлар ҳалол меҳнат қилишга ўз кўли ҳунари билан моддий неъматни яратишга, боқиманда, текинхўр бўлмасликка, буларга йўл қўймай виждонан яшашга даъват этилган. Бу даъватларнинг ҳозир барча кишилар, айниқса талабалар учун ҳам фойдаси катта.

Зардуштийликда диний дастурлар ҳақидага ғоялар билан бирга реал, дунёвий, ҳозир ҳам фойдали насихат, тавсия, чеклаш, таъкидлаш, рағбатлантиришга доир уғит ва даъватлар кўп бўлган. Улардан ҳозирги мустақиллигимиз даврида ҳам фойдаланиш мумкин.

Такрорлаш учун саволлар:

1. Диннинг келиб чиқии, мавжудлиги сабаблари, функциялари ҳақида қандай қарашлар мавжуд?
2. Қандай миллий динларни биласиз?
3. Зардуштийлик қаерда шаклланган ва унинг асосий ғоялари нима?
4. Зардуштийликнинг маънавий-ахлоқий таълимоти ҳақида нима биласиз?

Адабиётлар:

1. Каримов И.А. Оллоҳ қалбимизда, юрагамизда.-Т.: Ўзбекистон, 1999.
2. Кармов И.А. Тарихий хотирасиз келажак йўқ. – Т.: Ўзбекистон, 1998.
3. Мустақиллик изохли луғати.-Т.: «Фан», 1998, 53-54, 74-75, 155-157 бетлар.
4. Токарев С.А. Ранние формы религии.-М.: Политиздат, 1990.
5. Тайлор Э.Б. Первобытная культура.-М.: Политиздат, 1989.
6. "Авесто" тарихий-адабий ёдгорлик. Аскар Маҳкам таржимаси. – Т.: Шарк, 2001.
7. Бойс М., Зароастрий: верования и обычай. Издание 2-е Санкт-Петербург, 1998.

Режа:

1. Буддавийликнинг таълимоти, унинг Марказий Осиёга тарқалиши.
2. Буддавийликнинг Моҳаяна ва Ҳинойна йўналиши.

Буддавийликнинг таълимоти, унинг Марказий Осиёга тарқалиши. Буддавийликнинг асосчиси милоддан аввалги 1-минг йилликда яшаган Будда ҳисобланган. У тарихий шахс бўлиб, 80 йил яшаган. Унинг хусусида турли ривоятлар мавжуд. Унинг номи ҳинд тилида нурланган, олий ҳақиқатга эришган деган маънони англатади. Ривоятларга қараганда, кенг маънода кўп марта илоҳий туғилишлар туфайли мутлоқ баркамолликка эришган; бошқаларга ҳам диний нажот йўлини кўрсата оладиган одам бўлган.

Тарихий манбаларнинг далолат беришича буддавийликнинг асосчиси шахзода Сидхартхадир. У вафот этгандан сўнг Будда - "ҳақиқатга эришган" деб аталган; у ушбу олий мақсадга эришиш учун Гаутама уруғидан бўлган энг обрўли Шакъя қабиласини танлаган; ана шундан бу диний ривоятда Будда-Гаутама номи кенг тарқалган. Диний ривоятларга кўра Гаутама ҳинд қабиласи ҳукмдорларидан бирининг ўгли бўлиб, у бефарзанд бўлган; аммо унинг хотини ғойибдан хомиладор бўлиб, 45 ёшида ўғил тукқан; бола туғилганда мўъжиза юз берган: табиий ҳодисалар - ер кимирлаб, чакмоқ чакиб, момақалдирик гумбирлаб турган; унинг овозини Коинотдаги илоҳий кучлардан ташқари барча тирик мавжудодлар ҳам эшитиб тургангар; чақалокка Сидхартха (топширикни бажарувчи) деб ном қўйганлар; У 7 кундан кейин юриб кетган ва гапира бошлаган.

Сидхартханинг отаси ўғлини дин йўлига бағишлашга рози бўлмай, унга яхши маълумот берган ҳамда яхши шароитларда тарбиялаган ва у ҳеч қандай кийинчилик кўрмай ўсган; ўспиридлигидаёқ ўзининг донолиги, кучлилиги ва эпчиллиги билан хаммани ҳайратга солар экан. У бир чолга дуч келган, касал ётган кишини, ўликни кўргандан сўнг ҳаётнинг моҳияти, мақсади, оғирликлари, касаллик ва ўлим ҳақида ўйлай бошлаган. Бинобарин, ҳаётнинг беҳудалигани англаб, тарки дунё килган, дарвеш йўлига кирган; бу билан у кишилар бошига тушадиган кулфатлар, азоб-укубатлар сабабларининг моҳиятига тезроқ етиб, улардан кутулиш йўлини топмоқчи бўлган. Ниҳоят, 36 ёшида "ҳақиқий билим" ни топганлигани эълон қилган. Шундан сўнг у Будда деб ном олган ("будда" сўзи илоҳий ҳақиқатга эришган, деган маънони англатади). Шу тарика унда улуғвор ҳақиқат сири очилган, улар буддавийлик таълимотига асос қилиб олинган.

Ҳар қандай динлар каби буддавийликнинг ҳам келиб чиқиши сабабини халқларнинг яшаш шароити ва ҳаётидан, муайян даврдаги ижтимоий муносабатлардан излаш ва топиш лозим.

Қадимги Ҳиндистонда буддавийлик шаклланганга қадар мураккаб синфий муносабатлар мавжуд эди. Кишилар олий, ўрта ва қуйи табақаларга ажратилиб, олийга брахманлар, харбийлар, ўрта табақага - деҳқонлар, энг қуйи табақага оддий халқ, хизматкор, чўрилар киритилар эди.

Буддавийлик қулдорлик жамиятида брахманлик мазҳабларидан бири сифатида пайдо бўлган. У брахманликни жоннинг кўчиб юриши, жаннат ва дўзах қақидаги ақидаларни сақлаб қолган. Брахманликнинг жамиятнинг табақаларга бўлиниши тўғрисидаги таълимотига қарши чиқиб, барча кишилар эътиқодда тенг ҳуқуқли деб эътироф этилган. Буддавийликнинг диний тенглик ҳақидаги гоёси одамларнинг касбларга бўлиниб кетишига қарши курашда ижобий рол ўйнаган. Айна пайтда буддавийлик кишилар "азоб-укубат" чекишда ва ундан халос бўлишда ҳам тенгдирлар деб ҳисобланган.

Буддавийлик диний таълимотининг асосий манбаи муқаддас китоб - "Трипитака" (Уч сават донолик) деб аталган. Бу таълимотда Будда учта саватда таълимот қолдирган дейилади: биринчи сават -Винояпитана (панд - насиҳатлар, ахлоқий меъёрлар); иккинчи сават Сутгапитака (дуолар, дostonлар); учинчи сават Абхидхаммапитака (диний-фалсафий масалалар баёни) лардан иборат.

Марказий Осиё халқларининг қадимги тарихи ва маданиятида буддавийлик муайян ўрин эгаллаган. У зардуштийлик дини таъсирида ва у билан ёнма-ён шаклланган динлардан бири бўлган буддавийлик миллоддан аввалги VI-V асрларда Ҳиндистоннинг шимолида вужудга келган; кейинчалик Жануби-Шарқий ва Марказий Осиё ҳамда Узоқ Шарқ мамлакатларида кенг тарқалган. Унинг вужудга келиши ҳинд жамоаларида рўй берган муҳим ижтимоий-иқтисодий ўзгаришлар - уруғ-қабилачилик алоқалари ва тартибларининг емирилиши, синфий жамиятнинг вужудга келиши ва йирик қулдорлик давлатларининг пайдо бўлиши билан боғлиқ эди. III-асрга келиб дунёвий жамият (император Ашока) нинг фаол кўллаб-қувватлаши натижасида мулкчилик даражасида ягона бўлган будда ташкилоти (монахлик жамоаси - сингха) ва диний ақидачилик шаклланган.

Буддавийликнинг Марказий Осиё ва Шарқий Туркистонда тарқалиши миллоддан аввалги II асрларда бу ерлардаги қабилаларнинг авлодлари тугатган грек-бактрия подшоҳлигининг ўрнида қарор топган Кушон империясининг ривожланган даврига тўғри келади.

Кушон империяси ўзининг энг гуллаган даврида (миллоднинг I-III асрларида) ҳозирги Марказий Осиёнинг бир қисмини, Афғонистон,

Покистон, Шимолий Ҳиндистон, эхтимол Уйғуристонни ҳам ўз ичига олган. Кушон подшолиги даврида буддавийлик Ҳиндистондан Марказий Осиёга, ундан эса Буюк ипак йўли орқали Хитой ва Узоқ Шарққа тарқалган.

Кейинга ўн йилликлар мобайнида олиб борилган археологик изланишларнинг натижалари ва тарихий маълумотларни умумлаштирган ҳолда тахмин кидиш мумкинки, ясломгача бўлган даврда буддавийлик Марказий Осиё ғоявий ҳаётининг муҳим таркибий қисмларидан бирини ташкил этган. Буддавийлик фақат махсус ибодатхоналаргагина эмас, балки подшо саройларидан бошлаб, оддий камбағал деккон ва ҳунармандларининг кулбасигача кириб борган диндир. Буддавийликни қабул қилган Марказий Осиё халқлари диний ибодатлар учун ҳар хил махсус иншоотлар курганлар.

Будаавийлик билан боғлиқ обидалар, ибодатхоналар, ҳайкаллар, деворларга солинган расмлар Марказий Осиёда топилган қадимги тарихий обидалар орасида муҳим ўрин эгаллайди. Буддавийлик билан боғлиқ иморатлар, қурилишлар ҳозирда ҳам Шимолий қирғизистон, Ўзбекистон ва Туркменистоннинг Жанубий туманларида, Тожикистонда ва козоғистон жанубида маълумдир. Булар орасида энг йирик иншоот эски Термиздаги қоратепа номли ғор ибодатхонасидир. Бу очик сарик рангли катта тепалик бўлиб, унга кумтошли ғор бинолар ўйиб солинган; ер устида бинолар барпо этилган; буларнинг ҳаммаси бир бутун уйғун бўлган будданинг 20-25 ибодатхонасини ташкил қилиб, Кушон подшоҳлигида буддавийликнинг муҳим аҳамиятга эғалигидан далолат беради. Деворларга солинган расмларни, ҳайкалларни, тоат-ибодат буюмларини, тангаларга, совға қилинган сопол идишларга битилган ҳар хил ёзувларни ўрганишлар қоратепанинг милонинг I аср охири ва II асрнинг бошларида бунёд қилинганлигидан, араблар Ўрта Осиёга кириб келганларидан кейин улар тугатилган ва кейинчалик вайронага айланганлигидан далолат беради.

Буддавийлик таълимоти ва унинг мазмуни. Буддавийлик таълимотида ҳар қандай борлик (моддийлик) барча кўриниш ва шакллардаги ҳар қандай ҳаёт - ҳамма мавжудотларга азоб берувчи ёмонликдир. Ёмонлик ва азоб-уқубатларнинг сабаби - инсоннинг ва барча тирик мавжудотларнинг бу дунёга қайта туғилиб келиш дунёси (сансара) га боғланганлиги, унга кўнгил кўйганлигидир. Унингча ҳар қандай инсоний туйғу, хиссиёт, эҳтирос ва истак азоб-уқубатни чуқурлаштиради; "борлик гирдоби" дан чиқиб олиш учун ғафлатдан уйғониш, дунё моҳиятини англаш, ҳаётга чанқокдикдан кўнгилхушликларга, лаззатларга, ҳокимиятга, бойликка интидишишардан воз кечиш лозим; фақат шундагина "нажот топиш йўли"га кириш мумкин. Илк буддавийликда бундай нажотдан фақат зоҳид. ёки

монахгина умид килиши мумкин эди. Факат яхшироқ кайта туғилишни умид килиши, бунинг учун эса у монахларга мўл-кўл хайр-садақа беришн ҳамда қуйидаги 5 ахлоқий талаб (панча-шила) га амал қилиши керак:

1. Ҳар бир киши ёмонлик қилишдан ўзини тийиши, тирик мавжудотни ўлдирмаслик;
2. Ўғрялик қилмаслик, яъни бировнинг мулкани олмаслик;
3. Ҳис-туйғуларга ортикча берилмаслик, бегона аёлларга кўзолайтирмаслик;
4. Ёлғон гапирмаслик, ростгўй бўлишлик;
5. Ичкилик ичмаслик.

Буддавийликда ҳамма нарса билиб бўлмайдиган руҳ - нирванага асосланади, дунё реал мавжуд эмас, у фақат кишиларнинг хаёлида, билиб бўлмайдиган руҳнинг намоён бўлишида, деб нотўғри таълим берган. Бу билан у субъектив идеализм ботқоғига ботган. Буддавийликдаги руҳ - нирванинг таълимоти "муқаддас ҳақиқат" деб аталган. Унга кўра, ижтимоий ҳаёт ва шахсий турмуш азоб-уқубатларининг сабаби - кишиларнинг истаклари ва нафсларида. Азоб-уқубатдан кутулиш учун кишилар ўзларининг истак ва нафсларини тийишлари, Будда кашф этган ақидаларга амал қилишлари зарур. Буддавийлик азоб-уқубат тушунчасини мутлақлаштирган, борлиқнинг барча шакллари, унинг мазмунини, ҳар қандай турмуш тарзини азоб-уқубат деб нотўғри ҳисоблаган. Шунинг учун буддавийлик нирванани борлиқнинг интиҳоси, деб асоссиз тушунган. Буддавийлик таълимоти, жонли мавжудотларнинг ўлиши уни ташкил этган дхарма (элемент, заррача) ларнинг ажралиб кетиш жараёнидир. Буларнинг янгидан бирикиши илгари қилинган "савоб ва гуноҳ" лар билан боғлиқ дейилади. Дхарма нирвана даражасига етгандагина кайта туғилишларга барҳам берилиб, азоб-уқубатдан бутунлай халос этилар экан.

Буддавийлик таълимоти, кўра, азоб-уқубатлардан халос бўлишнинг энг макбул йўли роҳиблик (монахлик) жамияти (сангха) га ўтиш ҳисобланади. Роҳиблик бошқа динларга караганда буддавийликда барвақт вужудга келган бўлиб, ҳозирги кунда буддавийлик маҳзабларидан бўлмиш ҳинойна тарқалган мамлакатлар халқларининг ижтимоий ҳаётида ғоят салбий рол ўйнамоқда. Роҳиблар буддавийликка эътикод қилувчилар орасида ноўрин тарзда жуда катта обрў ва ҳурматга сазовар бўлиб, уларга итоат этиш ва айтганини бажариш зарур, деб ҳисобланади.

Буддавийлик таълимотида олам уч босқичли деб тавсифланган. Биринчиси энг юқори олам бўлиб, унда мутлақ осойишталик ҳукмрон. Унда фақат соф руҳгина мавжуд. Бу олам руҳнинг маконидир. Буддавийликнинг таълим беришича, мутлақ илоқий куч - руҳни мутлақо

билиб бўлмади. Биринчи оламда рух моддий оламдан ташқарида, у ҳеч ҳаракатсиз мутлак, осойишта ҳолатда яшайди. Иккинчи олам, ривоятларга кўра, рухий мавжудотлар билан тўла жаннат - бодисатвадир. Бу оламнинг ҳокими Амитабадир. Унинг оламида рух ўз гуноҳидан ҳалос бўлган, лекин энг олий оламга, нирванага, мутлак бўшлиқ ва осойишталик оламига кўтарилмаган авлиёлар яшар экан. Буддалар кишиларга будда таълимотини ўрганиш, яхши йўлдан бошлаб бориш учун ерга юборилар экан. Учинчи олам, энг қуйи олам бўлиб, унда одамлар ва ҳайвонлар яшар экан. Бу оламдаги рух, қафасда яшар экан, у ҳаёт давомида озод бўлиш ҳамда юқори оламга кўтарилишига ҳаракат қилади; рухнинг юқори оламга кўтарилиши одамлар қиладиган савобли ишларга боғлиқ; агар одам буддавийлик таълимотига эътиқод қилса, яхшилиқка интилса, унинг жони қайта туғилишлардан сўнг жаннатга ва ундан нирванага кўтарилар экан. Ёмонликка мансуб гуноҳкор кишиларнинг руҳи эса қуйи дунёда азобланиб, қафас ичида юра берар, юқори оламга ҳеч кўтарила олмас экан. Агар инсоннинг дин таълимотига зид ишлари кўпайиб кетса, ҳирс ёки товламачилиққа берилиб, ундан қутила олмаса, бундай одамнинг руҳи бир неча қайта туғилишлардан кейин дўзахга тушар ва унда абадий азобланар экан.

Буддавийликда қайта туғилиш дегақца янгидан пайдо бўлиш тушунилмайди, балки илгари ўлган одамларнинг жисмидан тарқалган дхармаларнинг янги асосда бирлашиб, келажақ авлодга ўтиши тушунилади. Шунинг учун буддавийлик инсон ўз қилмишлари учунгана жавобгар бўлиб қолмайди, балки келажақ авлод учун ҳам жавобгар деб ҳисобланган. Агар одам яхши бўлса, будда таълимотига тўлиқ риоя қилса, бой ва эътиборли бўлса, унинг дхармалари асосида қайта туғилган одам ҳам бой ва бадавлат, софдил бўлади. Аксинча, одам ёмон бўлса, камбағал, қашшоқ, бўлса, будда таълимотига риоя қилмаса, унинг дхармаларидан пайдо бўлган одам ҳам камбағал, қашшоқ бўлар экан. Бунинг сабаби аввалги авлодлар ёмон ҳаёт кечиргани учун берилган жазодир, деб ҳисобланган. Буддавийлик ўзининг бу таълимоти билан жамиятдаги ижтимоий тенгсизликни туб моҳиятини яширишга ҳаракат қилади. Бошқа динлар каби буддавийлик ҳам ҳаётда пассив бўлишни, тақдирга тан беришни тарғиб қилади, зоҳидликни ёқлаб, эксплуатацияни окдайди.

Буддавийликнинг парчаланиб кетиши. Барча жаҳон динлари каби буддавийлик ҳам ижтимоий тараққиёт натижасида ва турли мамлакатлардаги ижтимоий гуруҳлар тузумларнинг хусусиятларга қараб, турли мазҳабларга бўлиниб кетган.

Буддавийликда бир неча мазҳаблар пайдо бўлган. Булардан энг йириги I - асрда ундан ажралиб чиққан ҳинойна ("кичик арава", тор йўл маъносида) Шри Ланка, Бирма каби мамлакатларда кенг тарқалган;

махояна ("катга арава", кенг йўл маъносида) Тибет, Хитой, Япония, Монголияда ҳамда Олтой ва Узоқ Шарқда яшовчи баъзи халқлар ўртасида кенг тарқалган.

Буддавийликка хос мазҳаблардан бири Тибет ва Монголияда ҳам тарқалган бўлиб, у ламаизм деган ном билан юритилади. Буддавийликнинг бу мазҳаби маҳалиий халқлар ўртасида қадимдан мавжуд бўлган диний тасаввур ва урф-одатларни ўзлаштирган. Ламаизмда буддавишкка хос тасаввурлар билан бир қаторда, Будданинг яна қайтиб келиши ва ер юзида адолатли ҳокимият ўрнатиши тўғрисидаги ривоятга кенг ўрин берилган. Ламаизмни кўчманчи, қалоқ, саводсиз халқ ҳаётига мослаштиришга уриниш мавжуд; ундаги ибодат қилнш тартиби ҳам анча соддалаштирилган

Ҳиндистонда кулдорлик тартиблари барҳам топиши билан буддавийлик брахманизмга тобора яқинлашиб борган; кейинчалик ҳиндуизмга қўшилиб кетган. XI-XII асрларда буддавийлик Ҳиндистонда ўз таъсирини деярли бутунлай йўқотган.

Буддавийлик таълимотини тартибга солиш мақсадида 1871 йилда Бирмада буддавишларнинг махсус ибодатхонасида Трипитаканинг турли таржималари ва вариантларини таққослаш натижасида ягона тексти ишлаб чиқилган эди. Янги текст мазмуни 729 та мармар плитага тушурилган эди. Бу ёзувлар сақланган ибодатхона дунё буддистларининг муқаддас жойига айлантирилган.

Буддавийлик руҳонийлари халқаро микёсда унинг мавқеини кучайтиришга ҳаракат қилмоқдалар. Шу мақсадда буддавийликнинг турли ташкилотларини бирлаштирмоқдалар, буддистларнинг халқаро конференциялари, съездларини мунтазам ўтказмоқдалар.

Буддавийликнинг бир неча халқаро ташкилотлари мавжуд. Шулардан энг йириги Жаҳон буддистлари қардошлигидир. У 1950 йили тузилган. 1956 йили отахон буддистларининг бу дин пайдо бўлганлигининг 2500 йиллиги нишонланди.

Марказий Осиёда бир неча юз мингдан иборат корейс миллатига мансуб кишилар яшайди. Уларнинг оилавий-маиший аъъаналари, миллий удумларининг айрим таркибий қисмлари маҳояна (шимолий) кўринишдага буддавийлик таъсирида шаклланган. Хозирги вақтда бу минтақада, айниқса Ўзбекистонда корейс буддистларни христианлик таъсирига олишга қаратилган ҳаракаглар авж олмоқда.

Адабиётлар:

1. Буддизм. Справочник.-М.: Республика, 1992.
2. Жабборо Исо. Жабборов Санжар. Жаҳон динлари тарихи.-Т.: Ўзбекстон, 2002.
3. Дервиш Р.А. Левтева Г., Мусалаева А. Памятники истории,

религии и культура в Узбекистане.-Т.: 1994

4. Васильев Л.С. История религии Востока.3-изд. перевод и доп.-М.:
Книжный дом, Университет, 1998

1. Христианликнинг таълимотининг Ўзбекистонга тарқалиши.
2. Христианлик йўналишлари (католицизм, православия, протестантизм), ахлоқий ҳаётдаги ўрни.

Христианлик жаҳон динларидан бири бўлиб, эраиз 1-асрининг 2-ярмида Рим империясининг шарқий вилоятларида кўп ҳудудлик динлари ўрнига куллар ва мазлум элатларнинг дини сифатида яқка ҳудудлик (монотеистик) тарзда шаклланган. Христианлик Фаластин ва Ўрта Ер денгизи яҳудийлари динлари доирасида вужудга келган; ўнлаб йиллардан кейин эса бошқа, асосан географик жиҳатдан қаралганда Рим империяси билан боғлиқ ёки унинг сиёсий ва маданий таъсирида бўлган халқлар орасида тарқалган. Янги ва энг янги тарих даврларида у мустамлакачилик сиёсати ва миссионерлик натижасида Европадан ташқарига ҳам тарқалган. Христианлик Европа, Америка, Австралия ҳамда қисман Африка ва Осиё қитъаларига тарқалиб дунё халқларининг теярли учдан бирини (2 миллиардини) ташкил этади.

Христианлик вужудга келишини Библиянинг хабар беришича, Иисус Христос фаолияти билан боғлаб тушутирилади.

Христианликнинг вужудга келишида шарқ динларининг ҳам таъсири бўлган. Жумладан, мисрликларнинг Осирис ва Исида, эронликларнинг Митра, яҳудийликнинг Мусо ҳақидаги ривоятлари, охират тўғрисида хикоя қилувчи ҳар хил ривоятлар ҳам христианлик таълимотига киритилган.

Христианликдаги одам-худо тўғрисидаги тушунчани ишлаб чиқишда ягона империяга бирлашган Рим императорларининг яқка Ҳудудлик тўғрисидаги ички сиёсати ҳам катта таъсир кўрсатган. Шу мақсадда императорларга ва Рим шаҳри худоларига сиғиниш юзага келган.

Лекин шаклланаётган христиан мафқураси асосида биринчи галда иудаизм монотеизмининг "Қадимги аҳднома" китобига кирган барча "муқаддас ғоялар", яъни Ерни Худо яратганлиги, ўсимлик ва ҳайвонот дунссининг вужудга келиши, инсоннинг яратилиши, унинг тили, ахлоқи, ҳукуки, охират роҳатлари ҳақидаги ғоялар катга рол ўйнаган.

1947 йили Ўлик денгиз қирғоғидаги кумрон яқинида қадимги қўл ёзмалар топилган эди. Булар ҳукмрон жамоанинг диний таълимотлари - иудаизм ва христианлик ўртасидаги оралик бутунни ташкил қилганлигани кўрсатмоқда.

Шундай қилиб, христианлик Рим империясида яшаган кўпчилик элатларнинг динлари, ривоятлари, урф-одатлари асосида ташкил топган. Бу дин дастлаб куллар, эзилган камбағалларнинг талабларини,

"холоскорлик" ғояларини ўзига сингдирган дин сифатида вужудга келган. Кейинчалик унинг ижтимоий, диний структураси ўзгариши билан хукмрон табақалар кўлида мазлум халкларни эксплуатация қилишнинг ғоявий қуролига айланган.

Ўша даврда жамиятда юзага келган кулмрон доиралар билан мазлум халклар ўртасидаги зиддиятни юмшатишга хизмат қилиши мумкин бўлган христианликдаги диний ғояларни ҳисобга олган император Константин 324 йили бу динни давлат дини деб эълон қилган. 325 йилда унинг кўрсатмаси билан Никей саборида христианларнинг 1 - йиғини бўлиб ўтган. Унда епископлар ва илохйётчилар христианликнинг асосий ақидаларини тасдиқлаб, черков ташкилотини такомиллашган ҳолга келтирганлар.

Шундан буён, даврлар ўтиши билан христианлик бугун Европа, Шимолий ва Жанубий Америка, Африка, Австралия китъаларига ёйилган. Кейинчалик Марказий Осиё республикалари худудларига ҳам қисман етиб келган жаҳон динидир.

Христианлик динининг таълимоти. Христианликнинг муқаддас диний ёзуви - Библиянинг иккинчи қисми - "Янги ахднома" бўлиб, у эрамининг I-II асрларида грек тилида яратилган.

Библиянинг христианлик найдо бўлмасдан бирмунча олдин яратилгад 1 - қисми "Қадимий ахднома" деб аталиб, у иудаизмнинг муқаддас ёзуви ҳисобланади. Библиянинг иккинчи қисми - "Янги ахднома" деб аталиб, у христианликнинг муқаддас ёзуви деб ҳисобланади.

"Янги ахднома" 27 китоб (боб) дан ташкил топган. Унинг таркибига 4 та "Инжил" (Евангилие, яъни Хушхабар), ҳаворийларнинг (Исо шогардлари, христианликнинг дастлабки тартиботлари) амаллари, 21 рисола ва Иоаннинг "Вақийномаси" киритилган.

Христианлик бошқа жаҳон динлари каби мутлак, абадий, ўзгармас қароматни, билимни, бениҳоя қудратнинг эгаси бўлган якка худо ҳақидаги ғояни асослайди. У уч кўринишдаги якка худони ўзида мужассамлаштирганлик ақидасини яратган. Уч қуринишдаги худо ҳақидаги таълимотга биноан, худонинг ички ҳаёти сабаби ўз-ўзидан мавжуд бўлган учликдаги уч асос ёки "муқаддас учлик" бўлган - ота-худо, ўғил-худо ва муқаддас руҳнинг ўзаро муносабатидир. Уғил Исо баён қилинган таржимаи ҳолига кўра ота-худодан, муқаддас руҳ ҳам ота-худодан яратилган (проваслав йўналиши таълимоти), (католицизмда эса ота-худо ва ўғил-худо ҳам худодан туғилган).

Худонинг мужассамланиши ёки Исонинг икки моҳияти - одам моҳияти, худо моҳияти ҳақида, "Гуноҳни ювиш", яъни Исонинг ўзини ихтиёрий тарзда қурбон қилиши" ҳақидаги таълимот билан мустаҳкамланган. Христианлик муқаддас руҳ - ота худо, бола худо ва

мукаддас рух - уч юзли худо тўғрисидаги таълимоти, тарғиботи, ташкилотчилиги, жаннат ва дўзах, охират яъни дунёнинг охири борлиги, Исонинг қайта тирилиши какидаги ва бошқа акидаларни ўз ичига олади.

Христианлик давлат дини деб эълон қилингандан сўнг, 325 йили император Константин бошчилигида Никей шаҳрида христианларнинг I жаҳон йиғилиши бўлган. Йиғилиш христиан динининг қонун-қоидаларини ишлаб чиққан ва худони уч шахснинг (ота худо, ўғил худо) рух худо, бирликда ифодаланишидир деб уқтирган. 381 йили христианларнинг Константинополда бўлиб ўтган II жаҳон йиғилишида чўқиниш ва тирилиш ҳақидаги янги ақида қабул қилинган.

Ота худо табиат, одам ва фаришталарни яратган, деб ҳисобланади. Исо ўғил худо ҳисобланган. Худонинг гавдаланиши акидасига кўра, Исо худוליғича қолган ҳолда Мария исмли қиздан туғилган одам ҳам бўлиб қолган. Бутга парчинланган худо Исо тортган азоблари ва ўлими билан ўзини одамларнинг гуноҳлари учун ота худога қурбон қилган ва шу билан гуноҳини ювган. Ушбу ақидага кўра, Исо одамзодга гуноҳлардан халос бўлиш йўлини кўрсатиб берган. Исонинг тирилиши акидаси келгусида ҳамма одамлар тирилишининг гарови, деб эълон қилинган. У тирилгандан сўнг осмонга - ота худо ҳузурига чиққанлиги, яъни осмонга чиқиб тушиши (исломда меърож) акидаси бу дунёдаги ҳаёт охиратдаги мангуликка нисбатан ҳеч нарсага арзимамайди, деб уқтиради.

Христианликда нймон қалнмаси "ягона, мукаддас собор ва опостол чсркови" га ишонишни, чўқинтириш зарурлигини тан олишни, қиёматда ўликларнинг тирилишига, шундан сўнг савоб эгаларига мангу роҳат-фароғат кўриш, гуноҳкорларга доимий азоб-укубат тортиш даври келншига ишонишни буюради.

Диний ғоялар таркиб топиши билан бир қаторда христиан ибодат маросимлари ҳам шаклланиб борган. Христиан маросимчилигининг энг муҳим элементлари сирли ибодат (таинстволар) деб юритилади. Булар қаторига чўқинтириш (сувга шўнғитиб олиш), миропомазание (чўқинтирилган кимсага хушбўй катрон-миропа суртилгач, "мукаддас рух" нинг ҳузур-ҳаловати унга ўтиши); евхаристия ёки причишение (нон ва винони Исонинг танаси ва қони деб тасавнур этган ҳолда истеъмол қилиш), тавба қилиш (диндорнинг руҳоний воситасида худодан кечирим сўраши ва ўз гуноҳларини унга айтиб бериши), никоҳ, руҳонийликка фотиҳа бериш, соборлаштириш, яъни беморни мукаддаслаштирилган зайтун мойи - елега бўяш қабилар қиради.

Христианликнинг бош ибодати литургия (обедня, месса) бўлиб, у ҳар хил афсунгарликлар, музыка чалиш, ашула айтиш, "мукаддас" ёзувларни ўқиш, қад букиб таъзим бажо келтириш, шам ва чирокларни ёндириш, хушбўй нарсаларни чекиш билан қўшиб олиб бориладиган

диний амаллардан иборат.

"Мукаддас учлик" нинг хар бирни, Биби Марямни улуғлаш "худога хуш келган авлиёларга", худо ярлакаганларга ҳам сиғинишни келтириб чиқарган. Христианликда бугга чуқиниш ҳам муҳим ўринни эгаллайди. Унда пасха (Исонинг тирилиши), тариха (ёки пятидесятница), рождество (Исонинг тугилиши) ва бошқа байрамларга катта ўрин берилган.

Христианликдаги йўналишлар. Христианлик шаклланиб турли мамлакатларга ёйилиши, ижтимоий ҳаётда юзага келган сиёсий, иқтисодий, маданий, маънавий силжишларга ҳам дуч кела бошлаган. Бошқа жаҳон динлари каби унда ҳам турли йўналишлар, мазҳаблар, секталарга бўлиниш жараёни содир бўлган.

Энг биринчи ажралиш христианликда IV-V асрларда рўй берган, яъни Исо масиҳни¹³ талқин қилишда фарқданадиган иккита диний-ақидавий йўналишлар - монофизилар ва несторианлар юзага келган.

Кўпчилик христианлар Исои масиҳни ҳам худо, ҳам одам табиатига эга деб билса, Константинополь архимандрати Евтахия таълимотининг тарафдорлари бўлган монофизилар у фақатгина худо моҳиятининг бирлигидан иборат деб ҳисоблаганлар.

Константинополь патриархи Нестор қарашлари тарафдори бўлган несторианлар эса у худо инсонлар ҳаёти каби яшаши учун вужудга келган одамдир, деб тарғиб қилдилар.

Эфес соборида (431 йил) несторианчиликка бидъат деб қаралиб, унинг тарафдорларини таъқиб қилиш бошланган. Натижада оммавий ҳаракатлар бошланишига сабаб бўлган.

Ҳозирги кунда монофизитликка Яқин шарқдаги Якобитчилар, Жанубий Ҳиндистон ва Эфиопия христиан аҳолисининг 96 фоизи амал қилади.

471 йилдан эътиборан юкорида қайд этилган черковлар қадимги Шарқ черковлари деб атала бошланган. Несторианлар, энг аввал, Оссурийлар орасида тарқалган. Буларнинг диний жамоалари ҳозирда ҳам Сурияда, Ироқда, Эронда, Ҳиндистонда бор.

1054 йилга келиб христианликнинг православ ва католик черковига бўлиниши расман тан олинган. Бу бўлиниш Рим империясининг Шарқий ва ғарбий қисмлари орасидаги феодал муносабатларнинг тафовутларини ўзида акс эттирган; Рим папаси билан Константинополь патриархи ўртасидаги барча христиан черковлари устидан яқка ҳокимлик ўрнатиш учун шиддатли курашлар билан боглик бўлган. Христианликнинг алоҳида ва мустақил ғарбий тармоғи Рим католик черкови, яъни умумий, жаҳон Рим черкови деб атала бошлаган.

¹³ Исо номига қўйилган «Масиҳ» сўзи Қадимий яҳудий тили — ивритдаги мешнах сўзидан олинган бўлиб, «силанган» ёки «сийланган» маъноларини билдиради.

Дунёвий ҳокимиятга тобе бўлган Шаркий христианлик грек-кефилик (грекча - бутун дунё) ёки изчил. Собитқадам (ортодоксал) христианлик деб атала бошланган. Православие ва католицизм ерларида умумийлик ҳам, бир-биридан фаркланадиган жиҳатлари ҳам бор.

XVI асрдаги реформация жараёнида феодализм ва капитализмга карши кенг кулоч ёзган ҳаракатлар Европадаги буржуа революциялариинг эиг биринчи ифодалари эди. Католицизмдан бир неча Европа черковлари ажралиб чиқиши патижасида христиаилиқда протестантлик ҳаракатлари вужудга келган. Бунинг доирасида лютеранлик, анабаптизм, англиканлик ва кальнинизм черкошшри шаклланган. Ҳар бир черковнинг асосий маросимлари жиҳатидан ўзларига хос бўлган томонларга эга бўлиши билан бир қаторда, булар ҳам ўз навбатида бир неча йўналишлар, мазҳаблар ва оқимларга бўлинди.

Ҳозирги замон христианлигида турли йўншши ва оқимлар орасидаги келишмовчиликларнинг камайтирилиши бугунги кун учун хосдир. Бунга 1948 йилда ташкил топган Жаҳон черковлари кенгашининг фаолиятлари ва экуменик христианлар кумақлашмоқда.

Католицизм - бу христианликда энг кўп тарқалган йўналишдир. У Европа, Осиё, Африка ва Латин Америкаси мамлакатларида тарқалган бўлиб, мухлислари тахминан 800 млн. кишини ташкил қилади.

Католицизм таълимотида жаннат ва дўзахлар оралиғидаги дуне, гуноҳкорларнинг руҳи, жопи ҳақидаги, Исои масиҳни бениҳоя қурматлаш, унинг танаси ва жоними кўкларга кўтариш соҳаларидаги диний ақидалар мавжуд.

Католицизмда Библияни шархлаш ҳукуки фақатгина руҳонийларга бсрилади; чунки улар уйланмаслик ҳақндаги диний талабга амал қиладилар. Диний ибодатлар дабдабали ва саҳналаштирилган кўринишга эга; диний ўқиш, дуо, илтижолар лотин тилида олиб борилади. Православиедаги каби католицизмда ҳам фаришта, илоҳий куч, чиримайдигам марҳум жасадларига снғиниш одатлари сакданиб қолган.

Католицизм бошқа йўналишлардан фаркли ўлароқ марказлашган тизимга эга. Ватикан ана шундай марказ сифатида (майдони 44 гектар) 1924 йилдан бошлаб Папа Пий XI нинг Муссолини ҳукумати билан тузган битимига мувофиқ мустақил теократик давлат ҳисобланади. Рим Папаси черковнинг яқка раҳбари бўлиб, у Исо Масиҳнинг ердаги ноиби ҳисобланади. 1870 йили эътиқод ва ахлоқ масалаларида унинг бснуксонлиги ҳақидаги ақида қабул қилинди. 1978 йилда собиқ Польша кардинали Король Войтила 264-Рим папаси этиб тайинланди ва у ҳозирга қадар Иоанн Павел II номи билан бу вазифани бажармоқда.

Сон жиҳатдан унчалик катта бўлмаган католик жамоалари

Марказий Осиёнинг айрим худудларида ҳам мавжуд. Тошкентда 1990 йилда католик маркази тузилган, унинг қошида жумҳуриятимизнинг бошқа худудларидан рўйхатдан ўтган католик диний жамоалари ҳам ўз фаолиятларини олиб бормоқдалар.

Христианликнинг Шарқий тармоғи бўлмиш православиенинг риножланиши жараёнида 15 мустақил (автокефал) черковлари: Коистантинополь, Александрия, Антиохия, куддус, Рус, Грузия, Серб, Румин, Болгар, Кипр, Эллада, Албания, Польша, Чехословакия, Америка черковлари шаклланган.

Ўзининг аҳамиятига кўра православ дунёсида бешинчи бўлган, лекин мухлислари сони жиҳатидан биринчи бўлган рус православ черкови X-XI асрларда вужудга келган. Унинг пайдо бўлиши эндигина шаклланаётган фсодал муносабатларни ҳимоя қилиш учун, янги ғояга муҳтож бўлган Киев давлатиининг ижтимоий-сиёсий эҳтиёжларини қондириш учун керак эди. Руснинг христианлашуви дарров амалга ошган ижтимоий жараён бўлмай, бир неча аср давом этган зиддиятли тарихий ҳодиса эди.

Православиенинг Марказий Осиё аҳолиси орасига кириб келиши ХУ1-XIX асрларга тўғри келади. Аввал савдо-сотик, кейин бу минтақа халқларини мустамлакага айлантиришдан иборат бўлган ҳарбий ҳаракатлар жараёнида у кириб келган. 1870 йили Покровск монастири қошида миссионерлик жамияти ташкил қилинган. Жамият аъзолари маҳаллий миллатларга мансуб аҳоли орасида, гарчи жиддий натижаларга эга бўлмаган бўлса ҳам, христианлик билан боғлиқ катта тарғибот ишларини олиб борганлар. Шу мақсадда 1844 йили "Каромат кўрсатувчи Николайнинг хаёт йўли" номли рисолини кирғиз тилига таржима қилдилар ва чоп этдилар, махсус диний мактаблар очилди. 1872 йили Рус православ черковига қарашли Туркистон (кейинчалик Тошкент, Ўрта Осиё) епархиал бошқармалари очилди.

Православ черкови ҳозирги кунда жамиятимизнинг юксалиши билан боғлиқ тадбирларни қўллаб-қувватламоқда, айниқса диндорларни ахлокий ва ватанпарварлик руҳида тарбиялаш борасидаги ўзининг режаларини ишлаб чиқмоқда. Бунда инсон шахсининг кадр-қимматини улуғлайдиган, оила асосини мустаҳкамлайдиган ва меҳнатга, бутун жамиятга нисбатан софдил ва виждонлилик руҳида бўлган муносабатларни қарор топтириш назарда тутилган. Черковнинг ички тартибини қайта қуришни амалга оширишга, черков ҳаётини янгилашга, руҳонийлар орасида учрайдиган муҳофазақорлик ва сусткашликларни бартараф қилишларга ҳам катта эътибор берилмоқда. 1988 йилда бўлиб ўтган рус православ черковининг минг йиллик санасини тантанавор, улуғвор нишонланиши, рус православ черковининг халқаро обрўсини кўтарилиб боришига таъсир этди. Муҳим санани нишонлаш билан

боғлиқ бўлган тантаналар, байрамлар ва бошқа турли-туман тадбирлар руҳонийлар учун ўзларининг фақатгина илоҳиётчилик, черковнинг ички ҳаёти ва тартиби билан боғланиб қолмади; балки жаҳонда, хусусан Осиё минтақаларида тинчлик учун кураш, ирқий камситишларга барҳам бериш, табиатни муҳофаза қилиш, соғлиқни сақдаш, демократик жараёнларни ривожлантириш, жамиятда адолатли ҳаётни қарор топтириш билан боғлиқ кўпгина масалаларни муҳокама қилиш учун фойдаландилар. Улуғ байрам кунлари диний эътиқод ва маросимчилик масалаларини ҳал қилишга ҳам қаратилди.

Тошкент ва Ўрта Осиё епархиал бошқармаси (унга 22 диний жамоа бўйсунди) ҳам мустақил жумҳуриятларда виждон эркинлиги талабларига риоя қиладиган тадбирлар ўтказмоқда, халқлар ўртасида осойишталик қарор топтириш учун ҳаракат қилмоқда.

Православ черкови кўп миллатли минтақада миллатлараро ва ҳар хил йўналишдаги динлар орасидаги муносабатларга диндорларни ахлоқий жиҳатдан тарбиялашга ва жамиятни маънавий жиҳатдан соғломлаштириш учун кўмаклашишларга алоҳида эътибор бермоқда. Шунингдек у илоҳиётчиликка оид бўлган қарашлар системасининг айрим элементларида православиедаги бошқа, шу қаторда ислом билан бир-бирига туташ бўлган умумий алоқаларни изламоқдалар; фан намояндалари ва жамоатчилик вакиллари билан алоқаларни ривожлантирмоқдалар. Улар православлар билан мусулмонлар диний бошқармалари ўртасидаги мулоқотларни ривожлантиришга қаратилган кўпгина йирик тантанали анжуманлар қақирилишининг ташаббусқори бўлмоқдалар.

Бундан ташқари рус православие черкови хайрия шаклидаги фаолиятларга, чунончи, ҳалок бўлган жангчиларга ёдгорликлар ўрнатиш, урушда жабр кўрган байналмилалчи жангчилар соғлиқларини тиклаш, тинчлик ва болалар учун мўлжалланган жамғармаларини кўпайтириш ва шу қабиларга катта эътибор бермоқдалар.

Православиенинг ижтимоий, сиёсий қарашларини ва диндорларнинг диний онгаари билан боғлиқ ҳамма ўзгаришлар уларнинг дунёқараш мавқеларини мажбуран ўзгартиришларига оlib бормади. Зеро, русга христианлик кириб келишининг минг йиллигини тантанали тарзда байрам қилишининг ўзи жамоатчиликнинг кенг доиралари орасида муайян таассурот қолдирди.

Протестантлик - бу ҳам христианликдаги яна бир йўналиш бўлиб, католицизм ва православиедан фарқли ўларок, диний қарашлар жиҳатидан ҳам, черковлар орасидаги муносабатлар жиҳатидан ҳам бир хил бўлмаган йўналишларни фақатгина келиб чиқиши жиҳатидан бир-бирлари билан, XVI асрдаги янгиланиш ҳаракати билан боғлиқ бўлган кўпгина диний жамоалар, черковлар, мазҳабларни юзага келтирилган.

Протестантлик умумхристианлик асослари ва қарашларини эътироф этиш билан бир қаторда, у гуноҳдан халос бўлишнинг янги усулларини илгари сурди. Исо Масихнинг кишилар гуноҳини ювишга қаратилган ўзини-ўзи қурбон қилишига ишонч, динга ишонувчи барча кишиларнинг руҳоний бўлиши мумкинлигига ишонч, Библиянинг олий нуфузига ишонч орқали халос бўлиш ана шулар жумласига киради. Шундай қилиб протестантлик художўйликнинг асосий талабини динда одамнинг ташқи кўринишидан ички ҳаётига олиб ўтди ва уни ихтиёрий диний ишонч билан боғлади. Протестантчилик Библияга сизганишнинг ўзига хос шаклини қарор топтирди. Бу билан протестант ислохотчилари дастлабки христианликнинг олий мақсадларини, диндорларни ахлоқий жиҳатдан тарбиялашга ва жамиятни маънавий жиҳатдан соғломлаштириш учун кўмаклашишларга алоҳида эътибор бермоқца. Шунингдек, у илоҳиетчиликка оид бўлган қарашлар системасининг айрим элементларида православиедаги бошқа, шу қаторда ислом билан бир-бирига туташ бўлган умумий алоқаларни изламоқдалар; фан намояндалари ва жамоатчилик вакиллари билан алоқаларни ривожлантирмоқдалар. Улар православлар билан мусулмонлар диний бошқармалари ўртасидаги мулоқотларни ривожлантиришга қаратилган кўпгина йирик тантанали анжуманлар чақирилишининг ташаббускори бўлмоқдалар.

Протестантлик диний маросимларнинг кўпчилигини бекор қилган (фақатгина лютераншқда нон ва вино билан чўкинтиришлар сақданиб к.олган). Ўлганларга бағишлаб дуо ўқиш, азиз-авлиёдарга сиғиниш, улар шарафига турли-туман байрамлар ўтказиш, муқаддас мурдаларга, санамларга топинишлар бекор қилинган. Ибодат уйлари ортикча безаклардан, меҳроб, санам, ҳайкаллардан холи қилинган; моностирлар ва монахликдан ҳам воз кечилган, руҳонийларнинг уйланмаслик шарти бекор қилинган. Библия миллий тилларга таржима қилинди, уни шархлаш ҳар бир художўйнинг энг муҳим бурчи бўлиб қолди.

Лютеранлик, анабаптизм, англиканлик, калвинизм, цвингчилик протестантликнинг илк шакллари бўлган. Кейинчалик "сўнгги протестантлик" умумий номи билан маълум бўлган бир қанча диний оқимлар, ташқшютлар пайдо бўлган.

Марказий Осиёда ҳам протестантлик мухлислари учрайди. Лютеран жамоалари аъзолари Қирғизистонда, қозоғистонда ва Тожикистоннинг Жанубий томонларида, Туркменистонда, Ўзбекистонда, чунончи Сирдарё, Фарғона вилоятларида яшайдилар. Булар асосан немис миллатига мансуб бўлган диндорлардир. Тошкентдаги лютеранларга, диний тоат-ибодатларини бажаришлари учун, умумий диний эҳтиёжларини қондириш учун улар ихтиёрига 30-йилларда қурилган Қирха берилган. Душанбада ана шундай диний

мақсад учун диндорларнинг маблағлари ҳисобига ва кенг жамоатчиликнинг, жумладан хорижий мамлакатдагиларнинг иштирокида янги Қирха қурилган. Бу жамоада диний ҳаёт билан боғлиқ чўқинтириш, мархумга жаноза ўқиш, балоғат ешига етганларни диндорлар сафига кўшиш ва никоҳ ўқитиш маросимлари ўтказилади. Диний байрамлар мунтазам нишонланади, диний тарғиботлар, ваъзлар ўқилади, диний мулоқотлар ташкил қилинади.

Марказий Осиёда бошқа протестант йўналишлари ҳам мавжуд бўлиб, улар баптистлар, адвентистлар, неговистлар, пятидесятниклар, менонитлар деб аталади. Бу секталар ҳозирги шароитдаги тарихан ўзгаришлар таъсирини ўзида муайян тарзда ифода этган диний жамоалар ва гуруҳлардан иборат. Улар келиб чиқишига кўра қуйидаги вазиятларга, эски рус сектантчилик шакллариغا, протестантчилик ҳаракатига, православиядаги эскича маросимчилик ва бошқа йўналишларга, яъни 1917 йилдан олдинги черковлар орасида зиддиятлар кучайган шароитларга бориб тақалади.

Эски анъанавий рус сектантчилигага Россиядаги крепостной шароитларига, унинг ғоявий ҳимоячиси бўлган ҳукмрон православ черковига, чоризмга нисбатан кенг деҳқонлар оммасининг ижтимоий норозиликларини ўзида ифода этувчи диний ҳаракатлар асосида XVII аср охири ва XVIII аср бошларида вужудга келган духобарлар, молоконлар, христоверлар, субботниклар, екопчилар, неговист-ильинчилар ва бошқалар киради. Улар сектантчиликнинг биринчи тоифасини ташкил қилади.

Анъанавий рус сектантчилигининг мухлислари уларни чор ҳукумати ва православ черкови таъқиб этиши натижасида Ставрополь ўлкасига (кейинчалик у ердан Канадага), Сибирга, Кавказ ортига, Марказий Осиёга) кўчиб кетганлар. Марказий Осиёда христиан сектантчилигининг пайдо бўлиши ва тарқалиши бу ерларни Россия чоризми босиб олиши ва пул-товар муносабатларининг ривожланиши билан узвий боғланган. Ҳозирги кунларда қозоғистон, Ўзбекистон, қирғизистон, Туркменистон ҳудудларида сон жиҳатдан унча кўп бўлмаган молокан, духобар, христовер мавжуд. Тошкентдаги молокан биродарлари жамоаси ва Жиззахдаги жимтурмас (пригун) молоканлар жамоалари республикадаги энг катта жамоалар ҳисобланадилар. Молоканларнинг катта бўлмаган гуруҳлари Самарқанд, Хоразм, Фарғона вилоятларида ҳам бор.

Сектантчиликнинг иккинчи тоифасига Ғарб мамлакатларида капитализм тараққиётининг турли босқичларида вужудга келган ва Россия империяси ҳудудида, жумладан, Туркистонда ҳам буржуа муносабатлари шаклланиш жараёнида ва фаол миссионерлик ҳаракатлари натижасида қарор топган сектантчилик кирди. Ўз

мухлисларининг сони жиҳатидан энг каттаси - баптистлар (юнон. сув билан чўқинтириш) бирлашмасидир. Ўзбекистондаги христиан секталарининг 65 фоиздан кўпроғини баптистлар ташкил қилади. Диний таълимот ва маросимчилик бораснда баптизм анъанавий протестантчилик асосларига таянади ва ўзининг янги асосларини ҳам яратади; чунончи, улар фақатгина балоғат ёшига етганларни янгитдан чўқинтиришади ва ўз сафларига кўшадилар. Бу маросимни табиий сув ҳавзаларида бажарадилар. Чўқинтириш, нон ва винони татиб кўриш каби сирли маросим сифатида эмас, балки рамзий маросимлар, ҳаракатлар сифатида қабул қилинади. Ибодат уйларини жиҳозлашда христианликнинг рамзий белгилари ишлатилмайди; ибодатларнинг ўзи Библияни ўқишлар ва шархлашдан иборат бўлиб, тарғиботлар ва ашула айтишлар билан кўшиб олиб борилади.

1944 йили собиқ СССР даги баптистлар жамоалари инжилчи-христианлар билан бирлашганлар. 1945-1947 йилларда бу бирлашма иттифоқига пятидесятниклар жамоаси, 1963 йили эса меннонитлар жамоалари ҳам қўшилдилар. Инжилчи-христиан-баптист жамоалари собиқ СССР да Инжилчи-христиан баптистлар кенгаши томонидан бошқарилиб турилди. (Бу 1990 йилда инжилчи-христиан баптистларнинг иттифоқи деган ном олди). 60-йилларда буларга қарши бўлган марказ ташкил топди; инжилчи-христиан баптистлар черковининг кенгаши деган ном олди. Узоқ йиллардан буён бу марказ норасмий равишда фаолият кўрсатиб келмокда.

Ўзбекистонда баптизм XIX асрнинг охирларидан бери мавжуд бўлиб, унинг Тошкентдаги жамоалари, шу жумладан, "Еттинчи кун" адвентистлари Ислоҳчи-адвентист, пятидесятниклар, менончилик, инжилчи-христиан баптистлар кенгаши, иегова шохидлари каби протестантчи жамоалари ҳам мавжуд.

Протестантлик бошқармаларининг Марказий Осиё раҳбарияти ўз диний фаолиятларини янада фаоллаштирадиган воситаларни мунтазам тарзда изламокда; жамоаларнинг тузилишларини мустаҳкамлайдиган жиддий тадбирлар билан шуғулланмокда; тарғибот-ташвиқот ишларига алоҳида эътибор бериб, диний ғояларни, ибодатларни ҳозирги шароитга мослаштириб, замонавийлаштирмокда. Бу ҳол Марказий Осиё протестантлик йўналишларидаги жамоалар ва уларнинг мухлислари сони жиҳатдан бирмунча кўпайишига, диндорлар орасидаги муайян бошбошдоқлик қайфиятлари юзага келишига ҳам сабаб бўлмокда.

Ҳозирги кунда Марказий Осиёдаги протестантлик бирлашмалари янги мустақил республикаларда демократик ўзгаришларга мувофиқлашишга интиляптилар; ислоҳот жараёнларининг ривожланиш тўлқинларида тарғибот ишларини фаоллаштирмокдалар; диндорларнинг ижтимоий жараёнлардаги фаол иштирокларининг ўзларига маъқул

бўлган шакллари белгиламоқдалар.

Маълумки, динлар ва диндорлар орасидаги ўзаро ҳамфикрлик ва мулоқотлар жамият тараккий этган сари ривожланиб боради. Динлар орасидаги мулоқотлар, ҳозирги даврнинг асосий хусусиятларидан бири бўлиб, халқаро аҳамиятга эга бўлган масалага айланмоқда. Ўрта Осиё диндорлари орасидага алоқалар, муносабатларнинг янада чуқурлашуви улар раҳбарияти ва оддий диндорларнинг энг долзарб маънавий-ахлоқий муаммоларини, табиатни асраш ва уни муҳофаза қилиш, болалар ва қариялар ҳақда ғамхўрлик, тинчликни сақлаш ва хайрия ишлари, жамиятнинг демократик жараёнларига ва унинг ижтимоий, сиёсий жиҳатлардан ривожланишига қўмаклашишлар билан боғлиқ масалаларни ҳал қилишга қаратилган ҳамкорликлар асосида ривожланмоқда.

Христианликнинг Шарққа томон тарқалиши, Ўзбекистонда христиан черковининг тутган ўрни. XI асрнинг охирида христианликнинг Шарққа томон ҳаракати ва тарқалиши оммавий тус олди. Бу динни маҳаллий аҳоли орасида тарқатувчилар Шарқнинг айрим вилоятларига илгарироқ кириб боргаилар. 280 йилдаёқ Талос (Мерке) да христиан черковлари қурилган бўлиб, Самарқандда (301 йилдан), Марвда (334 йилдан), Ҳиротда (430 йилдан), Хоразмда, Марида ва Марказий Осиёнинг бошқа шаҳарларида епископлик, кафедра, миссиялар, кейинчалик Самарқандда, Марвда (430 йиллар), Ҳиротда (558 йиллар) 6-12 епископликдан иборат диний ҳудудий жамоалар, бирлашмалар бўлган. Хуросонликлар ва суғдиёналиклар буддистлар, зардуштийлар, монийлар билан бир қаторда христианлар ҳам бўлган. Улар қорахитойлар ва сосонийларга қарам ерларда таъқиб қилинганлар.

Ўрта Осиё ҳудудида ислом тарқатилган даврларда бу дин билан христианлик ўртасидаги келишмовчиликлар кескинлаша бошлаган. Бироқ, X асргача Самарқанд, Хоразм, Тошкент вилоятларқца христианларнинг манзилгоҳлари бўлган. Ҳагго Беруний яшаган даврда ҳам (973-1050) Марвда православ митрополияси бўлган.

Ана шу даврларда христианлик Кавказда ҳам тарқала бошлаган; Арманистон (301 йил) ва Грузияда (318 йили) давлат динига айланган. Кавказ Албанияси ҳудудида эса (ҳозирга Озарбайжон ва Жанубий Доғистон ҳудуди) IV-VIII асрларда ҳукмрон дин ҳисобланган.

Ўша даврдаги кўпдан-кўп ва бир-бирига қарши қурашаётган динлар орасидага Шарқнинг ҳукмронлари томонидан энг кўп ҳомийлик кўрсатилган дин христианликнинг шарқий йўналиши бўлмиш несторианлик бўлган. Халиф саройларида несторианлик патриархларига бутун шарқ христианлигининг ҳомийси сифатида қаралган, патриархнинг қароргоҳи эса Константинополдан Бағдодга кўчирилган.

Несторианлар христианликни Туркистонда, амургача бўлган Шимолий ва ғарбий Хитойда тарғиб қилганлар. Несторианликнинг Марказий Осиёдаги таянчи ва исломга қарши қурашдаги маркази 1257 йилдан сўнггина ўз фаолиятини тўхтатган Самарқанд митрополияси бўлган.

Ҳозирги мустақил Ўзбекистонда 130 дан зиёд миллат ва элат яшайди. Булар орасидаги диндорлар 17 конфессияга, яъни диний уюшмага эътиқод қилади. Булар доирасида исломдан сўнг 2-ўринни хонистианликнинг православие оқими эгаллайди. Унинг бир неча черкови ва марказий уюшмаси, чунончи баптист, иеговист, адвентист каби секталари бор.

Ўзбекистон Республикаси Конституцияси ва унга асосланиб ишлаб чиқилган виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида янги таҳрирда эълон қилинган қонунга асосан республикадаги барча диний уюшмалар эркин, ошқора, тенг ҳуқуқли тарзда фаолият кўрсатмоқдалар. Бу ҳуқуқ ва эркинликлар қонун бўйича қафолатланган.

Республикадаги барча конфессиялар орасида тотувлик ҳамжихатлилик мавжуд бўлиб, халқимизни тарбиялашга, тинч ва хавфсизликни сақлашга христианлик жамоалари ҳам салмоқди ҳисса қўшмоқдалар.

Такрорлаш учун саволлар:

1. Буддизм таълимоти қачон, қаерда пайдо бўлган?
2. Буддавийликнинг қандай йўналишлари бор?
3. Христианлик қачон ва қаерда пайдо бўлган?
4. Ўзбекистон ҳудудига христианлик дини қачон кириб келган.
5. Ҳозирги замон христиан секталари ҳақида нима биласиз?

Адабиётлар:

1. Буддизм. Сировочник. – М.: Республика, 1992.
2. Васильев Л.С. История религии Востока. 3-изд. – М.: 1998.
3. Из истории древних культур Средней Азии. Христианство.- Т.:1994.
4. Исо Жабборов, Рухий олам: жаҳолат ва қамолот. -Т.: Ўзбекистон, 1998.
3. Дервиш Р.А., Левтева Г., Мусапаева А. Памятники истории, религии и культуры в Узбекистане. - Т.: 1994.
4. Основы религиоведения. Под редакцией И.Н. Яблокова.Изд. второе.-М.: 1998.
5. Фрезер Д.Д. Золотая ветвь.-М.: Политиздат, 1986.
6. Фрезер Д.Д. Фолклор в Ветховом завете.-М.: Политиздат, 1985.

Режа:

1. Ислом дини пайдо бўлган ижтимоий-иқтисодий шарт ва шароитлар. Муҳаммад пайғамбар ҳаётлари.
2. Ислом: Макка ва Мадина даври.
3. Ислом таълимотининг халқлар маданиятидаги ўрни.

Ислом дини пайдо бўлган ижтимоий-иқтисодий шарт ва шароитлар. Муҳаммад пайғамбар ҳаётлари.

Ислом дини дунёда кенг тарқалган монотеистик динлардан биридир. Африка китъасидаги Марокаш, Жазоир, Тунис, Ливия, Миср, Сомали мамлакатларининг халқлари, Ҳабашистон, Ғарбий Суданда яшовчиларнинг бир қисми, Осиё китъасидаги Арабистон ярим ороли, Иордания, Сурия, Ироқ, Эрон, Туркия, Афғонистон, Хитой ҳамда Филиппин аҳолисининг бир қисми, Европа қисмида бўлса, Болқон ярим оролида яшайдиган халқларнинг бир қисми динга эътиқод қилади. Аҳолининг кўпчилиги мутлоқ мусулмонлардан иборат бўлган 10 та мамлакат, ҳатто аҳолисининг ярмини мусулмонлар ташкил этган баъзилари ҳам (Миср, Малайзия) 49 % и ўзларини мусулмон деб атайдилар. Яъни уларнинг баъзиларида (Мавритания, Эрон, Покистон, Қамар ороллари) мамлакатларининг номига ислом сўзи қўшиб айтилади. Расмий статистика бўйича, бир неча мамлакатларда аҳолининг деярли барчаси мусулмонлардан иборат 28 та мамлакатда ислом расман давлат дини сифатида тан олинган. Ер юзи аҳолисининг қарийб 1,5 миллиарди исломга эътиқод қилади.

Шунингдек, ислом Марказий Осиё, Кавказ орти ва Шимолий Кавказ, Волга бўйи, Ғарбий Сибир ва бошқа ҳудудларда яшовчи аҳоли орасида тарқалган. Ҳозирда исломга эътиқод қилувчиларнинг сони ошиб бормоқда. Айниқса эътиқод ҳақидаги янги қонуннинг қабул қилиниши, вақтли матбуот саҳифаларида, радио эштитиришларда ва ойнаи жаҳон кўрсатувларида дин мавзуидаги чиқишларнинг кўпайиши, бу ҳақида махсус газета ва журналларнинг кенг тарқалганлиги исломга бўлган эътиборни ошириб юборди.

Ислом жаҳондаги айниқса Осиё ва Африка китъаси маданиятининг умумий қиёфасида муҳим из қолдирган. Бунга энг аввало бу ҳудудларда араб тили ва араб ёзувининг кенг тарқалганлиги ислом мафқураси заминида ишлаб чиқилган муайян турмуш тарзининг ҳуқумронлиги мусулмонлар ижтимоий ҳаётининг турли соҳалари шариат томонидан идора этилишига имкон берди. Шунга қарамай маҳаллий маданий анъаналар йўқолмай, яъни ислом йўналишида ривожланган ва кўпинча қадимий мусулмон анъаналари сифатида қабул қилинган. Мусулмонлар маданий мероси миллий озодлик ҳаракати ва

ривожланаётган мамлакатларнинг мустакиллик учун кураши жараёнида асосий масалалардан бирига айланди ва ижобий аҳамият касб этди. Ислоннинг пайдо бўлишини таҳлил этиш даврнинг хусусиятлари, араб қабилалари ўртасида ҳукмрон бўлган ижтимоий-иқтисодий муносабатларни ва уларнинг диний-ғоявий ҳаёти билан қисқача танишиб чиқишни тақозо этади. Арабистон ярим ороли ноқулай иқлим шароитига эга бўлган кум саҳролардан ва тоғлардан иборат бўлиб, унинг аҳолиси V-VI асрларда кўчманчи чорвачилик билан шуғулланар эди.

Ярим оролнинг чексиз саҳроларида яшовчи кўчманчи чорвачилик билан шуғулланувчи араб қабилалари-бундан ҳам оғир шароитда яшар эдилар. Улар тараққиёт жиҳатидан анча орқада қолган, ҳали уруғчилик қабилачилик тузилишида эдилар. Ярим оролнинг ғарбий қисмида Қизил денгиз қирғоқлари бўйлаб чўзилган ва қадимдан Ҳижоз деб номланган жойлар бу даврларда бирмунча иқтисодий жиҳатдан ривожланган бўлиб асосан жанубдан шимолга ўтган қадимий қарвон йўли билан боғлиқ эди. Тарихий манбалардаги маълумотларга қараганда VI аср Ямандан шимолга Сурия, Миср, Фаластинга олиб борадиган қарвон йўли фақат бу давлатларнинг ўзларига эмас, балки жанубда Яман орқали Ҳабашистон ва Ҳиндистон, шимолда Сурия орқали Миср, Византия ва Эронни ҳам бир-бири билан боғлайдиган ўз даври учун йирик ва иқтисодий аҳамиятга эга бўлган савдо йўли эди. Ҳижоздаги айрим аҳоли яшайдиган манзиллар, йўл устида жойлашган Макка, Мадина, Тойиф шаҳарлари II асрда анча ривожланган. Булар шунингдек, кўчманчи араб қабилаларининг савдо муносабатларига жалб этувчи марказлар сифатида ҳам хизмат қилар эдилар.

Макка диний марказ ва савдо маркази сифатида араб қабилалари орасида эътиборлиси эди. Макка марказида жойлашган Каъба исломда энг «муқаддас» ҳисобланади ва «Аллоҳнинг уйи» (Байтуллоҳ) саждагоҳ ҳисобланган ва ҳозир ҳам шундай. Ундаги қоратош (Ҳажар ал-асвод) ва уч юз отмиш санам араб қабилалари эътикод манбаига айланган. Зиёратга келиш ойлари муқаддас ҳисобланиб, бу вақтлар ичида қабилаларда уруш ва жанжаллар тўхтатилар эди.

V-VI асрларда Маккада Қурайш номли араб қабиласи ҳукмрон бўлиб, қурайшларнинг юқори табақалари савдо-сотик билан анча бойиб кетган, бу ерда пул муаммолари, судхўрлик кенг ривожланган. Шунингдек қул савдоси ва қулларнинг меҳнатидан фойдаланиш ҳам анча кенгайган эди. Бу даврларда Яманни қўлга киритиш учун Византия ва Эрон ўртасидаги кураш авж олган эди.

Яман сосонийлар ҳукмронлигига ўтган даврлар (572-628) Эрон кўрфази орқали Ҳиндистонга борадиган йўл ривожлана бошлади ва шу муносабат билан Ҳижоз орқали ўтган йўл инкирозга учрайди. Бу ҳол

фақат Ҳижоз шаҳарларигагина эмас, балки барча араб қабилалари ҳаётига ҳам жиддий таъсир кўрсатди ва умуман Арабистон бўйича ижтимоий-иқтисодий таназзулнинг бошланишига сабаб бўлди.

Бундай вазиятдан чиқиш учун Арабистон шаҳарлари ва қабилалари ўртасида мавжуд бўлган тарқоқлик ва келишмовчиликларга хотима бериб, барча араб қабилаларини бир давлатга бирлаштириш, уларнинг тарқоқ бўлган иқтисодий ва ҳарбий имкониятларини ягона кучга айлантириш зарур эди.

Ижтимоий ҳаёт тақозоси натижасида вужудга келган араб қабилалари ўртасидаги марказлашишга интилиш ҳаракатлари араб жамиятида VI аср охири VII аср бошларида юз берган жиддий тарихий воқеалар асосида ётар эди. Бу интилишни ўзида акс эттирган мафкура ислом дини вужудга келади ва марказлаштирилган араб ҳалифалигининг кенгайиши жараёнида бу дин кучли ғоявий қурол сифатида хизмат қилади.

Арабчада «муслим» «ўзини Аллоҳга топширган» деган маънони беради. Қуръон вужудга келмасдан илгари, ислом оғзаки тарғиб қилинган даврда бу сўз «Аллоҳ ихтиёрига топшириш» мазмунини берган. Кейинчалик «исломни қабул қилиш», «итоат этиш» мазмунини касб этган. «Мусулмон», «муслим»нинг бир оз ўзгартирилган шаклидир. Аёлларнинг муслима деб тавсифланганларнинг сабабини шундан ҳам билса бўлади.

Диний назарияда ислом Аллоҳ юборган сўнгги мужассам дин эканлиги, Қуръон Аллоҳнинг нозил қилган каломи бўлиб, Муҳаммад пайғамбарга ваҳй тарзида тушган, тиловат ибодат ҳисобланган. Илк ваҳй-диний таълимотга кўра рамазон ойининг йигирма еттинчи кунига ўтар кечаси, милодий ҳисоб билан 610 йилнинг 31 июлидан 1 августига ўтар кечаси бошланган ва 23 йил давом этган. Ваҳй туша бошлаган тун «лайлатул қадр» деб атала бошлаган. Бу ҳодиса Қуръоннинг 97-«ал-Қадр» сурасида ифодаланган. Муҳаммад (с.а.в.) пайғамбар тарғиботларини бошлаган дастлабки йилларда жуда оз киши у зотнинг изидан борган. Шу билан бирга қурайшийларнинг уммавийлар хонадонига мансуб бўлган ва Макка сиёсий ҳокимият тепасида турган зодагонлар ўша даврдаёқ унинг тарғиботига қаршилик кўрсата бошлаганлар. Маккада аҳвол жиддийлашгач, Муҳаммад (с.а.в.) Макка ҳукмдорлари билан рақобатлашиб келган қабилаларнинг вакиллари билан музокаралар олиб борган ва 622 йили уларнинг ёрдамида Мадинага ҳижрат қилинган.

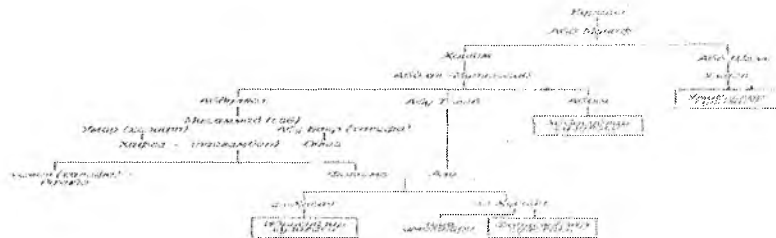
Илк исломни вужудга келаётган қулдорлик тузуми мафкураси, деб баҳолаш тарихий ва илмий жиҳатдан тўғридир. Бироқ ислом тарихидаги айрим масалалар, воқеаларни, хусусан, ҳижранинг сабабларини изоҳлаб бериш учун булар етарли эмас. Чунки, тарихий манбаларга қараганда,

Макка зодагонларининг ўзлари биринчи навбатда кулдорлар эдилар. Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.) саҳобалари, ансорлар эса, аксинча, қисман савдогарлар ва ўртаҳол кишилардан, кўпчилик қисми камбағал табакаларнинг вакилларидан иборат эди.

Мисрлик мунажжимларнинг ҳисобича ислом динида пайғамбар ҳисобланган Муҳаммад (с.а.в.) 571 йил 21 апрелда Маккада курайш қабиласининг Ҳошимийлар авлодидан бўлган Абдуллоҳ ва Омина хонадонида туғилди. Муҳаммад (с.а.в.) ёшлигида етим қолган, аввал бобоси Абу Муталлиб сўнг амакиси Абу Толиб қўлида тарбияланади. Балоғатга етгач савдогорлар орасида хизмат қилиб, 24 ёшида бева бой аёл-Ҳадичага уйлангач, унинг маблағлари билан мустақил савдогорлик қила бошлаб, жуда кўп давлатларга борган. Муҳаммад (с.а.в.) 610 йили қиркка кирганда Маккада якка худога эътикод қилиш тўғрисида тарғибот юргизган.

У тарғибот бошлаган дастлабки йилларда, нисбатан жуда оз киши (Ҳадича, Абу Бакир, Талҳа, Зубайр, Усмон ва қариндошлари, айрим савдогорлар) бу тарғибот изидан борганлар. Шунинг билан бирга ўша даврдаёқ курайшларнинг уммавийлар хонадонига мансуб бўлган ва Маккада сиёсий ҳокимият тепасида турган бадавлат задогонлар бу тарғиботга жиддий қаршилик кўрсата бошлаган. Мамлакатда аҳвол жиддийлашганлигини кўриб Муҳаммад (с.а.в.) Мадинадаги Аус ва Ҳазраж номли қабилаларнинг вакиллари билан музокара олиб бориб Мадинага кўчиб кетган.

622 йили юз берган бу кўчиш (арабча «ҳижрат»)дан мусулмонларнинг ҳижрий йил ҳисоби бошланади. Маккадан кўчиб борганлар ислом тарихида «Муҳожирлар» (кўчиб келганлар), Мадиналик қабилалардан исломни қабул қилганлар эса «ансорлар»

(ёрдамчилар) деб ном олган¹⁴.

¹⁴ Ислom энциклопедияси. «Ўзбекистон миллий энциклопедияси» Давлат илмий нашриёти, 2004, -Б. 173

Ислом: Макка ва Мадина даври. Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в) Уларнинг хошимийлар хонадонидан эканлиги, Маккада ҳукмрон бўлган бадавлат зодагонлар-уммавийлар хонадонига мансублиги, бу икки хонадон ўртасида бирмунча вақтлардан буён сиёсий ва иқтисодий рақобат ҳукм сурганлиги тарихий манбалардан яхши маълум. Бундай шароитда Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.) хошимийлар хонадонининг илгари обрўсини тиклаш учун ҳаракат қилган. Шунинг учун ҳам Макка зодагонлари билан Муҳаммад ўртасидаги қарама-қаршиликни, биринчи навбатда, бадавлат қурайш қабиласи хонадонларининг ички рақобати, улар ўртасидаги хонадон обрўи ва ислом тарғиботи учун курашнинг намоён бўлиши, деб тавсифлаш мумкин.

Макка зодагонлари манфаатига зид тарғибот олиб борган Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.)ни таъкиб этиш кучайган. Айниқса, ўзи мажусий бўлса-да, унга ҳомийлик қилган амакиси Абу Толибнинг вафотидан кейин Муҳаммад пайғамбарнинг ҳаёти хавф остида қолган. У ўзига содиқ барча кишилар билан Ҳижознинг шимолида жойлашган, унинг даврида «Мадина» яъни шаҳар деб қайта номланган Ясриб шаҳрига кўчиб кетишга мажбур бўлган. Куръон оятларининг мазмунига қараганда, бу кўчиш анча вақт давом этган. Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.) орқасидан одамлар бирмунча вақт давомида гуруҳ - гуруҳ бўлиб келиб турганлар.

Мадина шаҳрида Муҳаммад тарғиботини қўллаб-қувватлаган ва унга эргашган муҳожир ва ансорлардан иборат мусулмонлар жамоаси (Умма) вужудга келган. Бу жамоага Мадина арабларининг аъзо бўлиб кириши ҳижрийдан кейинги йилларда давом этган. Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.) катта кучга айланган жамоага раҳбарлик қилар экан, ўз тарафдорларига расул-Аллоҳнинг элчиси, одамларга илоҳий йўл-йўриқ ва қонунларни етказувчи пайғамбар бўлиб танила бошлаган.

Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.) бошчилигидаги Мадина шаҳри араблари маккаликларни ҳам исломга бўйсундириш, бу икки шаҳар ўртасидаги келишмовчиликка чек қўйишни асосий мақсадларидан бири қилиб қўйган эдилар. Шу муносабат билан 624 йилда Бадр қудуқлари олдида, 625 йилда Ухуд тоғи этагида жанглар бўлган.

Маккаликлар 626 йилда мадиналикларга узил-кесил зарба бериш мақсадида Мадина жамоасига қарши йирик сафарга отланишган. Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.) Мадинани узоқ камал шароитига тайёрлаган, шаҳар атрофига чуқур ҳандаклар қазилган ва у ерларга камончи ўкчилар жойлаштирилган. Аммо Мадинани камал қилиш узоққа бормаган, чунки босқинчиларнинг кўпгина отлари ҳандакларга тушиб кетган, қишнинг совуғи, изғирин шамолига қамалчилар бардош беролмадилар, аксинча, уларнинг ўзлари ўртасида низо чиқа бошлаган. Мадина қамалининг бекор қилиниши, Мадина жамоасини янада

жипслаштирган, унга янгидан-янги бадавлат қабилалар келиб қўшилган. Натижада мусулмонлар жамоаси тез кенгайиб ва кучайиб борган, у ерда қабилалар бирин-кетин ислом динини қабул қила бошлаганлар. Мадинадаги мусулмонлар жамоаси қисқа вақт ичида кичик, лекин кучли давлатга айлана борган. Муҳожир ва ансорлар орасидан бир гуруҳи Муҳаммад пайғамбарга яқин турар, унинг маслаҳатчилари ҳисобланар эди. Булар ислом тарихида «саҳобалар» ёки «асҳоблар» деб ном олган.

628 йили мусулмонлар жамоаси учун айниқса муҳим бўлган бир воқеа юз берган. Пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.) ҳали ҳам Каъбани муқаддас деб эътироф этишни намойиш қилиш мақсадида бир гуруҳ мусулмонлар билан бирга, барча қабилалар ҳажга борадиган мавсумда Маккага жўнаган. Аммо унинг келишидан шубҳага тушган уммавийлар Маккадан анча нарида-Худайбия водийсида уни тўхтатган. Музокаралар бошланиб, ўртада шартнома тузилган. Шартномага асосан мадиналикларга келаси йилдан бошлаб ҳажга келишга ижозат берилган. Шартнома тузилган вақтда Муҳаммад ва унинг ҳамроҳлари орқага қайтиб кетишини, маккаликлар эса, ўз навбатида, келаси йилдан бошлаб мадиналикларнинг ҳажга келиши учун шароит яратиб беришни ўз зиммаларига олганлар. Шундай қилиб, «Худайбия сулҳи» деб ном олган бу ҳужжатда Макка зодагонлари Мадина мусулмонлар жамоасини мустақил давлат сифатида биринчи марта эътироф этишга мажбур бўлганлар.

Бундан кейинги давр мобайнида Мадина давлати янада кучайган, атрофдаги араб қабилаларига қарши юришлар қилиниб, уларнинг кўпчилиги бўйсундирилган. Бу давлатнинг мавқеи Маккага нисбатан жиддий равишда кучая борган. Натижада Макка зодагонлари Муҳаммад пайғамбар билан келишиш йўлларини излай бошлаганлар.

629 йил охирларида маккаликлар раҳбари Абу Суфён махфий равишда Мадинага келган ва Муҳаммад пайғамбар билан музокара олиб бориб, агар у Макканинг диний марказ бўлиб қолишига рози бўлса, шаҳарни мусулмонларга жангсиз топширишга рози эканлигини билдирган. Муҳаммад пайғамбар бунга рози бўлган ва ўртада ҳуфёна шартнома тузилган.

630 йил баҳорида Мадина қўшинлари Маккага яқинлашганлар ва ҳеч қандай қаршиликсиз шаҳарга кириб борганлар. Зодагонлар Муҳаммад пайғамбарни пешвоз чиқиб кутиб олганлар. Шу вақтдан бошлаб у билан Макка ҳукмронлари ўртасидаги рақобат ва қарама-қаршиликлар тугаган. Улар Муҳаммад пайғамбарнинг яқин ёрдамчиларига айланиб, мусулмонлар давлатида юксак лавозимларни эгаллай бошлаганлар.

Муҳаммад пайғамбар ҳижрий 11-йилнинг рабби-ул-аввал (632 йил

июн) ойида Мадинада 63 ёшда вафот этган. Бу даврда анчагина мустаҳкам мусулмон давлати вужудга келган; у Яманда Сино яриморолигача, Қизилденгиз соҳилларидан марказий қум саҳролари-Саҳрои Кабиргача чўзилган катта ҳудудни ўз ичига олган эди. Муҳаммад вафотидан кейин ўринбосарлари-халифалар давлатни бошқара бошлаганлар. Шу муносабат билан мусулмонлар давлати ўзининг бундан кейинги тарихида «Араб халифалиги» деб ном олган. Муҳаммад вафот этган биринчи кунларданок мусулмонлар жамоасининг йўлбошчилари ўртасида ҳокимият учун кураш ва ўзаро ихтилофлар бошланган. Бу курашда муҳожирлар гуруҳи ғолиб чиққан ва Муҳаммаднинг илк Сафдошларидан бири Абу Бакр халифа деб эълон қилинган.

Абу Бакр (р.а.) ҳукмронлигининг (632-634 йиллар) дастлабки йиллариданок бир қатор араб қабилалари ўртасидаги келишмовчиликни тартибга солиш учун ҳаракат бошланган. Бундан ташқари, айрим жойларда ўзини пайғамбар деб эълон қилган маҳаллий тарғиботчилар раҳбарлиги остида исломга қарши диний-ғоявий мустақиллик учун кураш бошланган. Византиянинг кучсиз қўшинлари жиддий қаршилик кўрсатишга ожизлик қилганлар. Халифа Умар замонида истилолар янада кучайган; 634 йили Басра, 640 йили Қуддуси Шариф олинган ва Фаластин, Сурия ерлари тўла равишда халифалик қўлига ўтган. Шу вақтнинг ўзида Месопотамия ва Эронга ҳам юришлар бошланган. 637 йили араб қўшинлари Сосонийлар пойтахти Ктесифонга бостириб кирганлар, 644-645 йиллар Ҳиндистон чегараларига яқинлашганлар. 639 йилда Мисрга қарши ҳужум бошланган, шимолий ва шимолий-шарқий томонга юриш бошланган араб қўшинлари 640 йилда Арманистонни босиб олганлар, 647 йилгача араблар Шимолий Африка кирғоқларини Тунисгача босиб олганлар.

Улардан кейинги халифалар-Усмон (644-656) ва Али (656-661) замонларида ҳам истилолар давом этган. Кавказ ва Марказий Осиё томонига нисбатан ҳарбий юришлар кучайган. Қисқа вақт ичида Грузия, Озарбайжон, Эроннинг шимолий қисми, Хуросон, Марв ерлари араблар қўли остига ўтган ва халифалик қўшинлари Амударё соҳилларига чиққан. Шундай қилиб, 30 йилдан озроқ муддат ичида араб халифалиги юқорида эслатилган юртларни, ўша замондаги энг катта империя бўлган Византияга қарашли катта территорияни ҳам босиб олган, сосонийлар империясини томомила йикитган.

Натижада Амударё соҳилларидан Шимолий Африкагача, Тбилисдан ва Дарбанддан Яман ҳамда Уммонгача чўзилган янги империя вужудга келган. Осонлик билан эришилган ғалабаларнинг асосий сабаби уларга жиддий қаршилик кўрсатадиган кучнинг йўқлигида, борларининг ҳам тарқоқлигида эди. Қадимий империялар-

Византия ва Эрон ўзаро урушлар туфайли ҳолдан тойган эди. Шимолий Ҳиндистон, Марказий Осиё ва Кавказда ҳам йирик давлатлар йўқ эди; майда феодал давлатлар ўзаро урушлар натижасида кучсизланган ва таркок ҳолда эди. Шунинг учун ҳам араб қўшинлари нисбатан қисқа давр ичида ана шундай катта ҳудудларни босиб олишга муваффақ бўлган эдилар.

Ислом таълимотининг халқлар маданиятидаги ўрни. 630 йили Мадина қўшинлари Маккани қаршиликсиз эгалладилар. Уммавийлар билан рақобат тугаб, улар Муҳаммад пайғамбарнинг яқин ёрдамчиларига айланадилар. Ислом Арабистон ярим оролининг асосий ҳукмрон динига айланади. Шундай қилиб, Муҳаммад (с.а.в.) ислом байроғи остида араб қабилаларини бирлаштириб ягона марказлашган мамлакатни ташкил этади.

Муҳаммад (с.а.в.) вафотидан кейинги даврларга келиб анчагина мустақамланган мусулмонлар давлати вужудга келган ва бу давлат Яманда Сино ярим оролигача, Қизил денгиз соҳилларидан марказий қум саҳроларигача чўзилган катта ҳудудни ўз ичига олади. Пайғамбар вафотидан кейин халифалар (ёрдмчилар) давлатни бошқарадилар ва шу муносабат билан мусулмонлар давлати ўзининг бундан кейинги тарихига «араб халифалиги» деб ном беради. Муҳаммад (с.а.в.) вафот этгандан кейинги биринчи кунлардаёқ мусулмонлар жамоаси йўлбошчилари ҳокимият учун кураш бошладилар. Бу курашда муҳожирлар гуруҳи ғолиб чиқади ва халифалик давлатини чориёрлар бошқаради. Абу Бакр ҳукмронлигининг дастлабки йилларида бир қатор араб қабилалари ўртасида Мадина ҳукмронлигига қарши ўз мустақиллиги учун ҳаракат бошланади. Бу воқеалар диний манбалар «ар-ридда» деб ном олган. Ислом тарихида Мадина ҳукмронлигига қарши бош кўтарган қабилалар ҳаракати «исломдан чиқиш», «диний қайтиш» деб таърифланган. Диндан қайтган кишилар қаттиқ таъкиб қилинган.

Кейинги халифалар замонларида ҳам истилолар давом этади. Кавказ ва Турон томониغا юриш кучаяди. Қисқа вақт ичида Грузин, Озарбайжон, Эроннинг шимолий қисми, Хуросан, Мавр ерлари араб қўл остига ўтади ва халифа қўшинлари Амударё соҳилларига чиқади.

Бунинг натижасида Амударё соҳилларида Шимолий Африкагача Тбилиси ва Дарбанддан Яман ва Усмонгача чўзилган империя вужудга келади. Қисқа вақт ичида араб қўшинларининг бундай енгил ғалаба қозонишининг сабаби нимада деган савол туғилиши табиий. Араб қўшинларининг яхши ташкил қилинган ёки юқори ҳарбий техникага эга бўлган деб айтиш тўғри бўлмайди, чунки бу қўшинлар бадавийлар ва бошқа ҳар хил қабилалардан тузилган бўлиб, ўз замонида маълум бўлган ҳарбий санъат ва техника даражасидан ҳам анча орқада турар

эди. Осонлик билан эришган ғалабаларнинг асосий сабаби бу даврда араб кўшинларига жиддий қаршилиқ кўрсатадиган кучнинг йўқлиги эди.

Ўрта Осиё халқлари ҳаётига исломнинг кириб келиши билан калом, яъни ислом фалсафасини ва диний талабларни бажаришда араб тили устиворлиги ўрнатилган. Сўнгра фан, адабиёт, фалсафа ва маданиятнинг турларига ҳам араб тили таъсири кучли бўлган. Аммо маҳаллий халқлар исломдан анча олдинроқ ўз она тилларида ёзувни, маърифату-маданиятини, илм-фанни ривожлантиришга муваффақ бўлганлар. Бу жараён кейинчалик исломнинг таъсирида янада ривожлантирилган. Масалан, кишиларнинг турмуш тарзи ислом талабига мослаша борган, урф-одат ва маросимлар диний тус олган, ёшларга билим бериш учун кўплаб мадрасалар, қироатхоналар ташкил этилган.

Демак, Ўрта Осиё халқлари ҳаётида илм-маърифат ва маданиятнинг ривожланишида исломнинг ижобий рол ўйнаганини эътироф этишимиз лозим. Ўрта асрларда шаклланиб ижод этган саводли киши, олим, шоир, маърифатпарвар мутафаккирларнинг ҳаёти ва фаолиятида исломнинг ижобий роли бор десак хато қилмаймиз.

Ислом Ўрта Осиё халқлари турмуш тарзига, маданиятига турли қирраларада ўз таъсирини кўрсатган. Масалан, меъморчилик ёдгорликлари - мадраса, масжид, макбара ва бошқа исломий обидаларни куришда, илм-фан, маданият ва маърифатни тарғиб қилишда айниқса мусулмонларни юксак ахлоқий руҳда тарбиялаш ўз ифодасини топган. Ганчлардан турли шакллар ясаб ёпиштириш кабилар ҳам халқ ижодий кадриятига мансубдир.

Исломда, энг аввало, дин асослари-«аркон-ад-дин» ҳисобланувчи беш асосий амалий ва маросимчилик рукн талабларини бажаришни талаб этилган. Ҳозир ҳам шундай. Булар, биринчи, калимаи шаҳодатни билиш; иккинчидан, ҳар куни беш вақт намоз ўқиш, учинчидан ҳар йили рамазон ойида бир ой рўза тутиш; тўртинчидан, йилига бир марта шахсий молидан закот бериш; бешинчидан, имкон бўлса, умрида бир марта ҳаж қилишдан иборат. Исломга хос маросимлар ва одатлар мана шу беш рукн билан чамбарчас боғлиқдир. Исломнинг бу амалий ва маросимчилик талаблари халқлар турмуш тарзига киритилиб, ўзига хос маънавий маданиятнинг турига, анъанага айлантилган.

Таянч сўзлар:

1. Уруғчилик	6. Ансорлар
2. Қабилачилик	7. Сосонийлар
3. Байтуллоҳ	8. Хорижийлар
4. Ҳажар ал-асвод	9. Модернизм
5. Мухожирлар	10. Традиционизм

Такрорлаш учун саволлар:

1. Ислом қачон ва қандай шароитда шаклланди?
2. Янги дин даъвати қачон бошланган?
3. Муҳаммад пайғамбар ҳаёти ҳақида нима биласиз?
4. Макка ва Мадина ҳақида нима биласиз?
5. Ислом ҳалифалик давлатини Муҳаммад пайғамбардан сўнг кимлар бошқарган?
6. Макка ва Мадина ўртасида қандай жанглар содир бўлган?

Адабиётлар:

1. Ислом. Энциклопедия.-Т.: 2004.
2. Хасанов А. Макка ва Мадина тарихи.-Т.: 1992.
3. Большаков О.Г. История Халифата. Ислам в Аравии (570-633)-М.: 1989.
4. Фалсафа. Қомусий луғат.-Т.: 2004.
5. Мўминов А. ва бошқалар. Диншунослик.-Т.: «Меҳнат», 2004
6. Абдусамедов А. Динлар тарихи.-Т.: 2004.
7. Хусниддинов З.М., Абдусатторов А.А. Ислом динидаги оқимлар: хорижийлик ва шиалик. Тошкент ислом университети, 2003.

8-МАВЗУ: ИСЛОМДАГИ ОҚИМЛАР ВА МАЗҲАБЛАР, ЗАМОНАВИЙ КЎРИНИШДАГИ ОҚИМЛАР

Режа:

1. Ислом йўналишларининг халқ маънавиятидаги ўрни.
2. Суннийлик мазҳаблари ва маънавият.
3. Шиалик: секта, мазҳаблар ва маънавият.

Ислом йўналишларининг халқ маънавиятидаги ўрни.

Арабистон ярим оролида VII асрда вужудга келган ислом дини кўшни мамлакатларга ҳам тез тарқала бошлади. Ислом таълимотини тарғибот қилишдан ташқари, унинг ақидавий ва маросимчилик талабларини турли йўллар билан халқлар онгига сингдиришга ҳаракат қилинди. Бу ҳолат халқлар тарихида ислом истилоси деб аталади.

Ислом таълимотининг қабул қилган халқлар, жумладан Марказий Осиё халқлари ҳаётидаги унинг ижобий йўналиши шунда бўлдики, маҳаллий халқларнинг урф-одатлари, анъаналари бу диндаги бағрикенглик туфайли мослашиб боришга имконият туғилди. Бу ўз навбатида халқлар маънавиятининг ривожланишига, ислом маданиятининг кенг ёйилишига олиб келди.

Арабистон ярим ороли ва кўшни мамлакатлар халқларининг ягона халифалик давлатига бирлаштирган ислом дини бу тизимнинг мафкураси сифатида қисқа вақт давом этди. Турли давлатлар ва хилма-хил миллатлардан ташкил топган йирик халифалик империяси тизими ичида ижтимоий-иқтисодий, давлатни бошқариш, хусусан диний масалаларда диний уламолар, давлат арбоблари ўртасида мунозаралар бошланиб, ислом таълимотининг талқин қилиш билан боғлиқ йўналишлар дастлабки йилларданок юзага келди.

Маълумки, жаҳондаги барча йирик динлар ўз тараққиётининг муайян босқичида турли йўналиш ва оқимларга бўлинган. Чунки мазкур дин тарқалган худудлардаги ижтимоий-иқтисодий ва сиёсий курашнинг кучайиши муайян динга эътиқод қилувчи турли халқларнинг ижтимоий манфаатлари ва маданий даражалари турличалигидадир.

Исломда ҳам унинг тарихий тараққиётида бундай бўлинишлар бўлган. VII асрнинг иккинчи ярмидаёқ даставвал хорижийлар (Ал-хавориж, хаража-диндан чиқмоқ мазмунида) йўналиши шаклланган, сўнгра яна икки йирик оқим-суннийлик ва шиаликка ажралган. Юзаки қараганда, исломга эътиқод қилувчилар орасидаги ихтилоф фақат диний масалалар туфайли туғилганидек туюлди. Аслида эса бундай эмас. Тарихдан маълумки, исломнинг шаклланиши, мустақил динга айланиш даври узлуксиз давом этган жангу жадаллар билан ўтган. Зеро, Пайғамбар (с.а.в.) Муҳаммад давридан бошлаб Али даврига (661 йилга)

кадар ва ундан сўнг ислом Арабистондан тортиб, Шимолда Озарбайжонгача, Шарқда Мовароуннаҳрга қадар, Жанубда Араб денгизига, Ғарбда эса Триполитанияга қадар ёйилган. Араб истилочилари Мовароуннаҳр (араблар Ўрта Осиёни шундай атама билан-«дарё ортидаги ерлар» деб атаганлар)ни босиб олишни VII асрнинг 70-йиллардан бошлаб фақат VIII асрнинг бошларига келганлагина тўлиқ тугаллашга муваффақ бўлганлар. Чунки, маҳаллий халқлар араб истилочиларига каттиқ қаршилик кўрсатганлар. Бу жараёни тасдиқловчи Муқанна, Сумбад Муг, /урак, Дивашти бошчилигидаги йирик халқ қўзғалонлари тарихдан маълум. Бошқа мамлакат ва халқлар ҳаётига исломни киритиш ва босқинчиларга қарши қўзғалонлар кейинги асрларда ҳам давом этган.

Ислом IX-X асрларда Татаристон, X-XII асрларда Бошқирдистонга киритилган; Қозоғистон ва Қирғизистонда эса бу жараён XIX асрда ҳам давом этган. Диннинг бундай кенг миқёсда ёйилишида ишонтириш, маърифат, тарғибот йўллари асосий омиллардан бўлган.

Марказий Осиё халқлари ҳаётига ислом йўналишларини (асосан суннийлик) тарғибот ёки араб истилоси орқали киритилиши билан бир вақтда ислом маданияти, маънавиятини маҳаллий халқлар ўртасида кенг ёйилиши кузатилади. Бу ҳудудда суннийликнинг ҳанафий мазҳаби қонун-қоидаларини маҳаллий халқлар ҳаётига синдириш суннийликнинг бошқа мазҳабларга нисбатан тезроқ амалга ошди. Имом Аъзам асос солган ҳанафий мазҳаби бошқа мазҳабларга нисбатан, биринчидан, диний бағрикенглик (яъни бошқа мавжуд динлар ва уларнинг урф-одатлари ҳам давом этиш имконияти); иккинчидан, мўътадил мазҳаблиги (яъни маҳаллий халқлар, миллатларнинг хусусиятларига мос келиши, унинг талабларини оддий одамларга мос келиши); учинчидан, бу мазҳабга эътиқод қилувчиларнинг ортиб бориши ва ҳозирги вақтда мусулмонларнинг кўпчилиги ҳанафий мазҳабига эътиқод қилиши билан ажралиб туради.

Ислом эволюциясида вужудга келган йўналишларнинг муҳим жиҳатларидан бири халқлар маънавиятини шакллантиришга йўналтирган қонун-қоидалар ва диний эътиқод талабларидир. Ислом динини қабул қилган ҳар бир мусулмон учун диний маросимчилик талабларини бажаришдан ташқари ҳаётда ҳалол, пок, виждонли бўлиш, ҳалол ва харомнинг фарқига бориш, бошқаларнинг мулкига қўз олайтирмаслик; оила қуриш билан ўз фарзандларини ислом таълимоти, талаби руҳида тарбиялаш, ҳалол меҳнат қилиш билан кун кечириш каби ахлоқий нормалар мужассам бўлиши талаб қилинади. Шунингдек, бу таълимотда давлат, жамият ота-она, ватанга муҳаббат инсонпарварлик, адолат, ҳалолик мезонлари халқлар маънавияти шаклланишининг асосини ташкил қилган. Бундай даъватлар ислом эволюциясининг қайси

даврида бўлмасин ўзининг тарбиявий аҳамиятини йўқотмаган аксинча ислом динига эътиқод қилганлар маънавиятини шакллантиришга ўз хиссасини қўшиб келган. Унинг бу жиҳати, ҳозирги фуқаролик жамият шакллантирилаётган мамлакатимизда, жамиятда маънавий-ахлоқий муҳитни соғломлаштиришга қўшаётган хиссаси ижобий баҳоланиб муҳим тарбиявий-ахлоқий аҳамият касб этмоқда.

Жаҳон динлари ичида энг кенжаси бўлган ислом дини тез орада жуда кўп халқлар ва миллатлар ҳаётига кириб бориб, уларнинг турмуш тарзидан муносиб ўрин олишидан ташқари кўпгина шарқдаги давлатларнинг бошқариш мафқурасига айланди. VIII-IX асрларда ислом эволюциясида турли йўналишлар, мазҳаблар вужудга келишига қарамай ислом таълимоти (унинг асосий манбалари Қуръони карим ва ҳадиси шариф)га кишиларнинг ҳаётида, хусусан уларнинг маънавий-ахлоқий дунёқарашларининг шакллантиришда муҳим аҳамият касб этди.

Ислом динининг умуман таълимоти ва маънавий-ахлоқий жиҳатидаги таъсири масалаларини ўрганишга қизиқиш шарқ халқларидан ташқари Европа ва Америка олимларининг ислом пайдо бўлган дастлабки асрлардаёқ вужудга келган бўлса, бу феноменни фан сифатида ўрганиш анча кейин бошланган. Масалан, Европа, Америка ва Россияда ислом, унинг тарихи ва манбаларини ўрганиш XIX асрнинг 2-ярмида бошланган. Лекин ислом тарихи, таълимоти, муқаддас ёзувларини таҳлил, тадқиқ қилиш Россияда айниқса, Ўзбекистон, Қозоғистон, Тожикистон, Шимолий Кавказда кенг қўламда анча олдин амалга оширилган. Бу иш энди янада кенгроқ миқёсларда олиб борилмоқда.

Европалик олимлар исломшунослик фанини яратиш, ислом тарихи ва манбаларини ўрганиш йўлида кўп хизмат қилганлар. Жумладан, М.Мюллер, Э.Тейлор, К.Тиле, Ш.Дела Соссе, Ж.Фрейзер ва бошқалар. Уларнинг хулосаларида айрим чекинишлар бўлишига қарамай, улар бу фаннинг ривожланишига муҳим ҳисса қўшганлар.

Рус шарқшунослигида ҳам ислом тарихи, диний манбаларни тадқиқ қилиш соҳасида баракали ишлар олиб борилган В.Р.Розен асос солган машхур «Рус академик шарқшунослиги»нинг вакиллари Н.А.Медников, Л.Э.Шмидт, А.Е.Кримский, В.В.Бартольд, И.Ю.Крачковский, Е.Э.Бертельс, А.А.Семенов ва бошқалар исломшунослик соҳасида кимматли асарлар яратилган. Бу асарлар ҳозир ҳам исломшунослик олимлар учун бой манба бўлиб хизмат қилмоқда.

Исломнинг пайдо бўлиши ва унинг таълимотини илмий нуқтаи назардан ўрганиш масаласи XX асрнинг 30-йилларига келиб жиддий равишда ўртага қўйилди. Бу шарқшунослик ва умуман тарих фанининг тикланиш даври эди. Асрлар давомида тарих фани ва шарқшунослик

эришган ютуқлар ва юзага келтирган хулосаларни илмий нуктаи назаридан қайта кўриб чиқиш ва баҳолашдек жуда масъулиятли ва мураккаб муаммо ҳали ҳам тўла ечилгани йўқ. Бундай шароитда ҳар бир муҳим илмий масала бўйича хилма-хил фикрларнинг мавжуд бўлиши табиий эди. Ислоннинг пайдо бўлиши йўналишлари, мазҳаблари ва таълимоти юзасидан ҳам жуда кўп фикр ва мулоҳазалар ўртага ташланган ҳамда муҳокама қилиниб, муайян ечимини топган. Қўлланманинг ушбу қисмида ана шу фикр-мулоҳазаларнинг объектив, нисбатан асосли, аксарият ислоншунослар тан олган нуктаи назарларидан фойдаланилган. И.Каримов асарларида бу дин ҳақида, унинг маънавий-ахлоқий жиҳатлари хусусида олга сурилган фикр-мулоҳаза ва дастурлар асос қилиб олинган.

Жамият ҳаётининг барча соҳаларида бўлгани сингари маънавий, жумладан ахлоқий нуқсонлар ҳукм сураётган ҳозирги даврда ислоннинг меҳр-шафқат, мурувват, саҳоват, одамийлик, ҳалоллик хусусидаги панд насихатларидан умуминсоний кадриятлар сифатида фойдаланиш ғоят ўринлидир. Зеро, ҳаётимизнинг маънавий жабҳалари қайта қурилаётган ҳозирги даврда ислоннинг регулятив функциясининг аҳамияти тобора ортиб бормоқда. Хусусан Ўзбекисон мусулмонлари идораси турли хилдаги ҳайри-эҳсон, саҳоват жамғармаларини ташкил этиб, ҳожатмандларнинг дардига малҳам бўлмоқда. Шўролар даврида вайрон ҳолатига келган маданий ёдгорликларни ва тарихий обидаларимизнинг давлат маблағлари ва умумхалқ ҳашари йўли билан таъмирлаш ишларини олиб бормоқда.

Ислон, унинг дунёвий вазифаларини ҳам бажарадиган руҳонийлари асрлар мобайнида жамиятнинг ижтимоий ҳаёти, фан, маданий, маорифини ўз назорати остида ушлаб, тарихий анъаналар, инсонларнинг турмуш тарзига катта таъсир ўтказиб келган. Яна у ислонга эътиқод қилувчи турли миллат ва эллатларга хос ижтимоий табақалар вакилларининг Аллоҳ олдидаги тенглигини тан олган ва уларни ягона худонинг бандалари сифатида тенглаштирган. Бу диний таълимотларнинг умумийлигини мустаҳкамлаган ҳолда ижтимоий муносабатларнинг мавжуд тизимини сақлаш функциясидир.

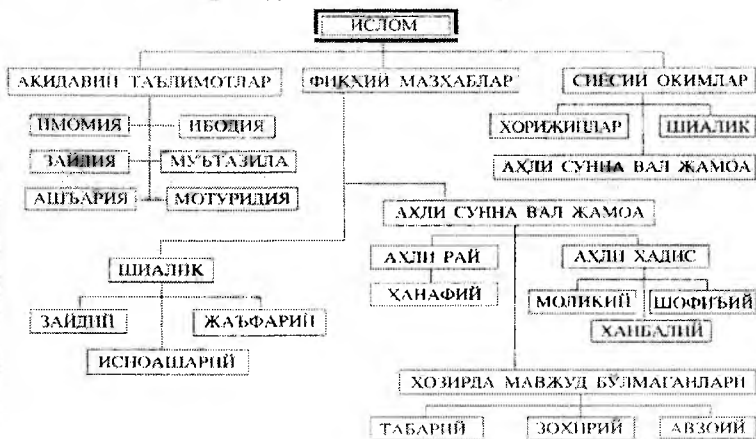
Ҳокимиятни бошқаришда диндан восита сифатида фойдаланиш қадимда ҳам бўлган. Масалан, дастлабки халифаликларда ҳали сиёсий, ҳарбий ва диний ҳокимият халифаларнинг қўлларида бўлган; Бухоро амирлиги, Хива ва Қўқон хонликларида ҳам ҳокимият араб халифалиги ёхуд Туркия султонининг гўёки ўринбосарлари бўлган амир ва хонлар қўлида эди. Ўрта Осиёлик амирлар ва хонлар сиёсий, ҳуқуқий, диний ва иқтисодий ҳаётни ўзларича бошқариб борганлар. Халқ оммасига улар ўзларини худонинг ердаги сояси, деб ташвиқот қилиб, ҳокимиятни мукаддаслаштирганлар. «Амир сояи худо хасб» деган ибора шунда

пайдо бўлган.

Исломнинг ҳаётга жорий этилишида унинг ихтиёрида бўлган маориф ва мусулмон ҳукуки шариатда катта рол ўйнаган. У ўз ихтиёридаги барча воситалар ёрдамида ҳукмрон тузумни мустаҳкамлашга уринган. Ягона тилда ёзилган муқаддас ёзувларда айтилган фикрлар асосида, ягона тилда таот-ибодат ишларини олиб бориш барча мусулмонларни бирлаштирган. Барча динларнинг арбоблари ўз динларини бирдан-бир тўғри дин деб тарғиб этганлар.

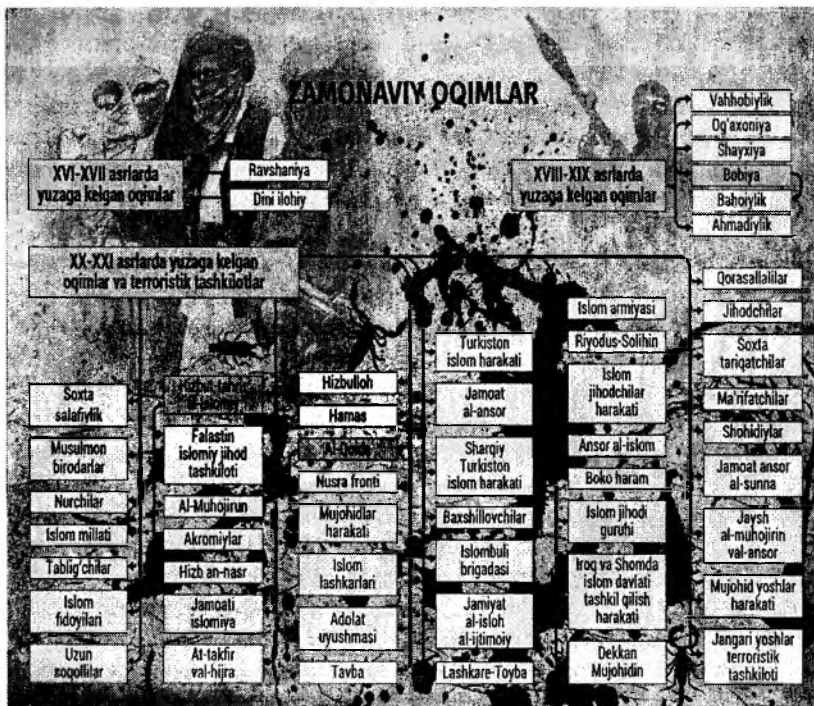
Демак, қадимги даврларда бўлгани сингари ҳозир ҳам барча динлар бир-бири билан боғлиқ бўлган бир қанча функцияларни бажариб келмоқдалар¹⁵.

ИСЛОМДАГИ АСОСИЙ БЎЛИНИШЛАР

¹⁵ Ислом энциклопедияси. «Ўзбекистон миллий энциклопедияси» Давлат илмий нашриёти, 2004, -Б. 114.

Суннийлик мазҳаблари ва маънавият. Суннийлик-бу исломда изчил, собиткадам йўналиш ҳисобланади. Муслмонларнинг жуда кўпчилиги қисми-92,5 фоизи суннийликка эътиқод қилади. Қолган 7,5 фоизини шиалар, ибодийлар ва хорижийлар ташкил қиладилар. Сунна

арабча одат, анъана, ҳатти-ҳаракат тарзи деган маъноларни билдиради. Суннийлик деган сўз арабча «Сунна»-«муқаддас ривоят», яъни Муҳаммад тўғрисидаги ривоятлар ва унинг ҳадислари тўплами деган тушунчадан олинган. Яна Сунна фарздан фарқли равишда бажарилиши ихтиёрий бўлган кўрсатмалар, амалларидир.

Суннийлар уммавийлар сулоласидан бўлган халифаларнинг олий ҳокимиятга бўлган ҳуқуқини тан олганлар. Суннийликда Сунна Қуръондан кейинги асосий муқаддас манба, ҳадислар тўплами деб қаралади. У VII аср ўрталарида шакллана бошлаган. Унда халифаликдаги синфий муносабатлар, ижтимоий зиддиятлар, ислом мафкуриси атрофидаги кураш ўз ифодасини топган. Уни тўплаш, шарҳлаш ва нашр қилишда ватандошларимиз Исмоил Бухорий, Имом ат-Термизий асосий рол ўйнаганлар.

Суннийлик қисман Эрон, Жанубий Ироқ, Яман, Марказий Осиё, Кавказ, Волга бўйи, Сибирь, Ўрол, Кичик Осиё, Миср ва Шимолий

Африка, Индонезия, Малайзияда кенг тарқалган. Унинг муқаддас шаҳарлари Макка ва Мадинадир. Унда тўртта шариат мактаби-ханафийлар, моликийлар, шофиийлар, ханбалийлар мазҳаблари бор.

1. **Ханафия** (Имоми Аъзам) мазҳаби. Бунга Абу Ҳанифа тахаллуси Имоми Аъзам-буёқ имом-(699-767) асос солган. У энг йирик ҳуқуқшунослардан бири бўлиб, шариат ҳуқуқини тартибга солган, қиёсни татбиқ этган, истиҳсон тартиб усулини (манбалар асосида чиқариш мумкин бўлган хулоса ёки ҳукмлардан мусулмонлар жамоаси учун мақбулроғини қабул қилиб) ишлаб чиққан, маҳаллий халқ ҳуқуқ-қоидаларини-одатни шариат билан келтириб қўлланишни жорий этган ҳуқуқшуносликдан оқилона фойдаланиш унсурларини киритган.

Истиҳсон (араб.-яхшилаш, маъқуллаш) шариатнинг чалқаш, мураккаб масалаларига қиёсини қўлланишнинг йўли билан мусулмон жамоаси ёки давлати учун мумкин қадар яхшироқ, фойдалироқ, маъқулроғини қўллаш тарзи ҳисобланади. Бу икки ёки ундан ортиқроқ имконияти мавжуд бўлган мантикий хулосалардан фойдалироғи, маъқулларини ажратиб олишдир.

Ханафийлар маҳаллий зодагон ва ҳукмдорлар қабул қилган низом ва қонунлар, маҳаллий урф-одатларга таянган одатий анъаналар ҳамда маҳаллий элатларнинг урф-одати асосида келиб чиққан одат мақомига кенг таянишлари исломнинг кўчманчилари орасида ҳам тез тарқалишга олиб келган. Чунки булар ўзларининг ибтидоий урф-одатларини ҳисобга олган исломни, хусусан ханафия мазҳабини ўзларига маъқул топганлар. Абу Ҳанафия фикҳнинг асосчиси ва улўсифат илоҳиёт мутахассиси бўлган. «Агар диний эътиқод Зухроғача йироклашиб кетса ҳам, уни имом Абу Ҳанифа ерга қайтариб келади»¹, дейишарди. Унинг «Ал-Фикҳ ал-Акбар» асари бошқа мазҳаб мухлислари орасида ҳам машҳур бўлган. Олимнинг ёзишича, у ҳуқуқий масалалаларга оид 500 мингдан ортиқ мисоллар яратган ва диний ибодат ҳамда ҳуқуқ масалаларига оид 64 фатво нашр этган. Абу Ҳанифа зўр такводор киши бўлиб, зоҳидликда яшаган. У ҳақда махсус ривоятлар яратилган.

Мужтаҳид имом Шофиий айтганидек, агар Имом Аъзам бирор нарсани олтин деб аташни хоҳласа, уни исбот этиш учун унинг маҳорати ҳам, истеъдоди ҳам етарди. Умуман ханафия бошқа шариат мазҳабларига қараганда христиан ва яҳудийларга нисбатан мўътадиллик нуқтаи назарида турган.

Ханафия мазҳаби қонунлари Абу Юсуф Ёқуб (ваф. 795), аш-Шайбоний (ваф. 804), Қодирий (ваф. 1036) асарларида ҳам ишлаб чиқилган. Ҳамюртимиз Марғиноний ар-Риштон (ваф. 1157)нинг фикҳга оид асарларидан энг машҳури «Ҳидоя фи-л-фурур-Шариат соҳалари

¹ Керимов Г.М. Шариат и его социальная сущность. — М., Наука, 1978. — С. 15.

бўйича қўлланма» ҳанафий мазҳаблари томонидан қонунлар мажмуаси (кодекс) сифатида фойдаланилган. Марғинонийнинг «Ҳидоя»си форс, инглиз ва рус тилларига таржима қилинган бўлиб, ҳозир ҳам Шарқ мамлакатларида (Ҳиндистон, Туркия ва б.) ҳанафий мазҳаби шариат соҳасидаги асосий қўлланма ҳисобланади.

Ҳанафий мазҳаби суннийлик йўналишига мансуб бўлган мусулмонларнинг 47 фоизини ўз ичига олади. Ҳозир ҳам республика тупроғидаги суннийларнинг оила, никоҳ, талоқ ва бошқа масалаларида шу мазҳабга таянадилар.

2. Шофиъий мазҳаби. Унинг асосчиси имом аш-Шофиъий (767-820) кучли илоҳиётчи фақиҳлардан бири бўлган; Маккада яшаган, Яманда қозилик қилган. Али авлодлари билан яқинлашганлиги учун 803 йилда қамокқа олинган. Авф этилганидан сўнг Мисрга келиб, Моликнинг шогирди сифатида фаолият бошлаган. 810 йилдан Боғдодда ўз таълимотини тарғиб қилган. Унинг «Китоб ал-умм» тўплами ислом ҳуқуқини анъанавий тартиб-қоидалар билан боғлашга қаратилган, фикх асосларига тўла тавсиф бериб, ижмоъдан фойдаланишга алоҳида эътибор қилинган.

Шофиъия мазҳабининг усули ҳанафий ва моликия усуллариининг ўзаро муросасига тарафдорлик қилишга уринган бўлса ҳамки, асосан моликияга мойил эди. Улар қиёсининг қўлланишида муайян чегарага йўл қўярдилар. Истиҳсон усули кўп хулосавий имкониятларни яратиш ва у шахсий (ғаразли) фикрларга асосланган ҳукмларга олиб боришдан ҳадиксирардилар. Шунинг учун улар қиёсга таяниб истиҳсоҳ-муайян ҳолатнинг қўлланишига мувофиқ равшан исботини берувчи, фикх қоидасини ишлаб чиққанлар. Масалан, сафарда бўлган шахснинг ўлик ёки тириклигини билмасдан унинг мол-мулкига меросхўрлик эғалик қилишлари мумкинми, деган саволга шофиъийлар рад жавобини берардилар. Бунга сабаб мерос эғасининг ўлими ҳақида исботловчи далилнинг йўқлигидир. Сурия ва Мисрда шаклланган бу мазҳаб ҳозирги вақтда Индонезия, Шарқий Африканинг баъзи мамлакатларида, жанубий араб султонликлари мусулмонлари орасида тарқалган бўлиб, суннийликдаги мусулмонларнинг 27 фоизини ташкил этади.

3. Моликия мактаби. Асосчиси Молик ибн Онас (713-795) «Асҳоб ал-Ҳадис» (Ҳадис тарафдорлари) оқимининг йирик намояндаси бўлиб, Муҳаммад давридаги диний ҳуқуқ тартибини ёқлаб чиққан. Ўзининг «Ал-Муваত্তоъ» (Оммавий, Барчага тушунарли) асарида Куръон ва Суннани ақлга асосланган ҳолда талқин қилишга қарши чиққан. У муҳофазакор илоҳиётчи фақиҳлардан бири эди. Бу мазҳаб тарафдорлари ўзларининг номўътадиллиги билан ажралиб турарди. Улар ҳанафийларга нисбатан қиёсни қўллашда анча чек қўйишарди. Аммо ўзларининг истислоҳ қоидалари билан ҳанафийнинг истиҳсонига яқин

турардилар. Ҳозирги даврда Моликия мазҳаби Тунис, Жазоир, Марокаш, Ливия ва бошқа мамлакатларда тарқалган бўлиб, суннийликдаги мусулмонларнинг 17 фоизини ташкил этади.

4. **Ҳанбалия** мазҳаби асосчиси имом Аҳмад ибн Ҳанбал ибн Хилол ибн Асад аз-Зухайлий ал-Шайбоний 780 йили Боғдодда туғилиб, шу ерда 855 йил вафот этган. Ҳадис тўплаш ниятида Сурия, Ҳижоз Яман, Куфа ва Басрага кўп саёҳат қилган ва 40 мингдан ортиқ ҳадисни жам этган ояти жилдлик «Муснад ал-Имом Аҳмад» (Имом Аҳмадни таянчи) асарини яратган. У мустаҳкам эътиқодли суннийлик нуқтаи назаридан халифа Маъмун даврида давлат дини бўлмиш муътазийликка қарши курашгани учун бир неча бор қамалган ва жазоланган. Унинг ҳуқуқ тартиботи ўта торлиги, диний масалаларда Куръон ва Суннага қаттиқ риоя қилишлиги, эркин фикр юритиш ва талкин этишга, ҳар қандай янгиликка қаршилиги, шариат тартиб-қоидаларига риоя этишда қатъий мутаассиблиги билан ажралиб турарди.

Ҳанбалия мазҳаби тарафдорлари авваллари фақатгина Куръон ва Суннагагина таяниб, шаърий ҳукмлар чиқарсалар, кейинроқ қиёс ва ижмони қўлланишда ҳам улар танҳо Муҳаммаднинг сафдошлари бўлмиш саҳобаларнинг ҳамжиҳатлигидан келиб чиққан ҳукмларнигина инобатга олар эдилар. Бунда улар тобеъийларнинг ҳам, улардан кейинги эътиборли диний арбобларнинг ҳам фикрларини тан олмас эдилар. Куръон ва ҳадислардан эса ҳеч қандай далил тополмаган тақдирда ноилож қиёсга мурожаат этардилар. Бу мазҳаб диний масалаларда ҳеч қандай эркин фикрни тан олмай, шариат қонун ва маросимларини ижро этишда ўта жиддийлик кўрсатувчи, диннинг ўтакетган фидойилари эдилар. Уларнинг расмиятчилиги, ўтакетган мутаассиблиги, жонли тарихий ҳақиқатдан узоқ турган қарашлари, ижтимоий ҳаёт ва турмуш тарзидаги ҳар қандай янгиликларга зид эканлиги сабабли-бу мазҳаб XII асрларгача кенг тарқалмаган. X асрда Эронда, XI-XV асрларда Сурия ва Фаластинда Ҳанбалиянинг издошлари бўлган.

XVIII асрга келиб, ибн Ҳанбал таълимоти ҳозирги Саудия Арабистондаги ваҳобийларнинг шаклланишига асос солган. У ерда Ҳанбалиянинг илк исломга хос қонунлари ҳозир ҳам амалда.

Ислом тарихида ва ҳозирги пайтда ҳам юқорида зикр қилинган мазҳаб суннийлар орасида тенг ҳуқуқли ҳисобланган ва улардан бирортаси ҳам дин асосларига зид ҳисобланмаган. Қоҳирадаги ал-Азҳор дорилфунунида ислом фикри тўрт мазҳаб бўйича ўрганилади. Ҳанбалия мазҳаби суннийликдаги энг кичкина, яъни 1,5 фоизни ташкил этувчи мусулмонлар бўлсаларда, улар «соф» ислом учун курашиш байроги остида, XVIII асрдан то ҳозиргача турли мамлакатларда ваҳҳобийлик ҳаракати орқали катта зарар келтирмоқдалар.

Бундан кўриниб турибдики, ислом ҳуқуқи вақтига, ўринга,

шароитга қараб муайян хилдаги ўзгаришларга учраган, ҳар хил шарҳларга дучор бўлган.

Юқоридаги мазҳабларнинг фаолиятида факатгина соф ҳуқуқий масалалар билан чекланмаганликлари туфайли булар шариат қонунларининг кенг тарқалишига олиб келган. Улар қонунчилик тартиб-қоидалари мажмуига нафақат ҳуқуқий масалаларни, балки диний маросимчилик, савдо ва солиқ, хулқ-атвор масалаларини ҳам киритганлар. Ислом ҳуқуқшунослари шариат қозиларидан бошқа судловчи ташкилотлар бўлмаганидан, мусулмон ҳуқуқшунослари барча ҳуқуқий ва диний масалаларни ўзлари ҳал этардилар.

Кейинчалик ислом худудида ривожланган давлатларнинг мустақил тараққиёти жараёнида уларнинг манфаатларини қўриқловчи турли-туман дунёвий қонунлар вужудга кела бошлаган. Қуръонда турли-туман жоиз ва тақиқларнинг бир туркуми мавжуд. Улар кейинчалик кенгайтирган ва бу элементлардан қонунлар мажмуи ёки ислом ҳуқуқи таркиб топган. Амалда шариатнинг асосий йўналиши ҳаётнинг турли масалаларига диний нуқтаи назардан баҳо беришдир. Соф юридик қарашлар унга кейинчалик киритилган.

Шиалик: секта, мазҳаблар ва маънавият.

Шиалик. Гуруҳ, партия, тарафдорлари деган маъноларни берадиган арабча «шиа» сўзидан келиб чиққан. Шиалик ўз аҳамияти ва тарафдорлари сонига кўра исломдаги иккинчи йўналишдир. У VII асрнинг иккинчи ярмида мусулмонларнинг махсус ва сиёсий гуруҳи сифатида юзага келган. У чорёрларнинг тўртинчиси Али тарафдорларини бирлаштирган. У жуда кўп секталарга бўлиниб кетган. Булар орасида исмоилийлар ҳозир 35 миллионга яқин тарафдорга эга бўлиб, оғахонлар бошчилигида ҳозир ҳам ислом доирасида катта рол ўйнамоқда.

Шиалар Арабистонда пайдо бўлган теократик давлат-халифаликдаги олий ҳокимият учун олиб борилган кескин кураш жараёнида келиб чиққан. Халифаликнинг барча бош лавозимлари 644 йилдан бошлаб қурайш қабиласига мансуб бўлган халифа Усмон бошлиқ маккалик оқсуяқлар-муҳожирлар қўлига ўтган.

Исломда жабр-зулм қораланса-да, барибир, улар исломга бўйсундирилган бошқа халқлардан ташқари мусулмон арабларнинг ўзларини ҳам каттиқ эксплуатация қилишаверади. Бундан норози бўлган араблар Халифа Усмонга қарши кўзгалон кўтариб, уни Мадинада ўлдиришган. Халифалик лавозимига Али кўтарилган. Бирок, у ўз ҳокимиятини қурайш оқсуяқларидан ҳимоя қилишга мажбур эди. Али тарафдорлари у пайғамбарнинг амакиваччаси ва куёви бўлганлиги учун мусулмонларнинг бошлиғи бўлиши керак, унинг вафотидан кейин эса бу лавозим унинг авлодларига мерос бўлиб ўтиши керак, деб

чикишган. Бирок тахт учун курашда Сурия ҳокими Муовия бошлик курайш зодагонлари ғолиб чиққан. Али тириклик чоғидаёқ Муовия халифа деб эълон қилинган.

Шиалар Алидан бошқа барча сунний халифаларнинг узурпаторлар, яъни сиёсий ҳокимиятни зўравонлик билан қўлган олган кишилар деб ҳисоблайдилар. Булар Алининг авлоди бўлган 12 имомдан иборат ўз сулолаларини уларга қарши қўйганлар. Улар Алини, унинг ўғиллари-Ҳасан ва Ҳусайнни ҳамда уларнинг авлодларини шаҳид, деб ҳисоблашган.

Ислом тарқалган мамлакатлардаги иқтисодий ва сиёсий ўзгаришлар натижасида турли даврларда мусулмонларнинг ҳар хил гуруҳлари, айниқса кўпроқ секталар пайдо бўла бошлаган. Булар сунний ва шиа йўналишларидан ажралиб чиққан бўлиб, мусулмон секталари дейилади. Буларнинг исломдаги ҳанафия, ҳанбалия, шофиъия, моликия каби мазҳаблар билан аралаштирмаслик керак.

Ислом секталари мусулмонларнинг диний уюшмалари бўлиб, уларнинг сони жуда кўп, ислом мамлакатларининг деярли ҳаммасида мавжуд. Чунончи, аҳмадий, алавий, ибодий, идрисий, кодирий, муридий, рашидий, тижоний, ҳамолий, шодилий ва бошқалар суннийлар йўналишидан ажралиб чиққан секталардир. Хорижий, исмоилий, зайдий, низорий, ионаашарий, друз, баҳоний ва бошқа мазҳаблар эса шиалар оқимидан ажралиб чиққан. Уларнинг кўплари тарқаб кетган. Ислом секталаридан баъзиларига қисқача тўхталамиз.

Зайдилар. Феодал низолар заминида VIII аср ўрталарида шиа мусулмонлари сафидан яна бир гуруҳ ажралиб чиқиб, мустақил зайдилар сектасини ташкил этган. Бу секта – Алининг эвараси, Ҳусайннинг набираси 740 йили Куфада уммавийлар сулоласидан бўлган халифа Хишомга қарши халқ қўзғалонига бошчилик қилган Зайд ибн Али номи билан аталган ва шиаларнинг учинчи имоми Зайд халифа қўшинлари билан бўлган жангда ўз тарафдорлари билан бирга ҳалок бўлган.

Зайдилар 864 йили Эроннинг шимолида ўз давлатларини тузишган. 901 йили эса улар Яманда давлат ҳокимиятини қўлга олишган. Бу давлат 300 йилча яшаган. Зайдилар диний таълимотнинг шаклланишига ишонишни, Қуръон «азалдан» мавжудлигини, ирода эркинлиги мавжудлигини, диний эътиқодни амалий ҳаракат билан мустаҳкамлаш зарурлигини тан олганлар. Улар кўпгина шиа маросимларига амал қилишган, бироқ ўз турмуш тарзига кўра суннийларга ҳам яқин турган.

Исмоилийлар. Бу мазҳаб тарафдорлари шиалар орасида энг кўпчиликти ташкил этган. Исмоилий мазҳаби VIII асрнинг 2-ярмида Боғдод халифалигида пайдо бўлган ва имом Жафар Содикнинг катта

Ўгли Исмоил номи билан аталган. Исмоилийлар диний таълимотида бутун оламни яратган «дунёвий ақл» ва «дунёвий рух»га эътиқод этиш асосий ўринни эгаллаган. Уларнинг таълимотида неоплатончилар фалсафаси ва буддавийликнинг катта таъсири сезиларди. Исмоилийлар турли даврларда халқларга турли пайғамбарларнинг юборилиши-«дунёвий ақл»нинг ерда намоён бўлишидир деб ҳисоблашарди. Улар еттита пайғамбарни-Одам Ато, Нух, Иброҳим, Исмоил, Мусо, Исо ва Муҳаммад (с.а.в.)ни тан олишади. Уларнинг фикрича, имомлар пайғамбарларнинг ворислари ҳисобланади. XI асрдан бошлаб исмоилийлар синфий зиддиятларнинг кучайиши натижасида турли қисмларга бўлиниб кетган. Ҳозирги пайтда исмоилийлар Ўрта Шарқ мамлакатларида, Ҳиндистон, Уганда, Кения, Танзания, Тожикистоннинг Тоғли Бадахшон вилоятида мавжуд.

Друзлар. Ўз таълимотига кўра, бу секта исмоилийлардан ажралиб чиққан. Друзлар ваҳдониятга-Аллоҳнинг ягоналигига эътиқод этадилар ва 998-1021 йилларда ҳукмронлик қилган фотимийлар халифаси ҳакимни халоскор сифатида ерга иккинчи марта келади, деб ҳисоблайдилар. Улар ўзларининг «муқаддас» ёзувларига эга. Уларда диний маросимлар унчалик ривож топмаган, шу сабабли масжиди ҳам йўқ. Барча секталар каби, друзлар ҳам шариатни, шиа имомларини тан оладилар.

Карматий мазҳаби. Карматийлар ҳам исмоилийлардан ажралиб чиққан шаҳобчалардан бири бўлиб, IX аср охирида Ироқда ўз фаолиятини бошлагандан сўнг Сурия ва Яманга тарқалган. Кўчманчи бадавийлар, деҳқонлар ва хунармандлардан ташкил топган бу мазҳаб ислом таълимотини Аллоҳга ва пайғамбар Муҳаммадга эътиқод қилишдан ташқари бошқа нарса ва буюмларга сизгинишни қоралаганлар. Шу ғояни ўз тарафдорларига сингдирган қараматийлар мусулмонлар зиёратгоҳи Каъбадаги Қора тош зиёратини, унга сизгинишни, бидъат, бутпарастлик деб ҳисоблаб, X асрнинг бошларида (930 йили) ҳаж вақтида Маккага бостириб кириб, бир неча минг ҳожиларни ва Макка шаҳри аҳолисини қатл этиб, асрга олганлар. Шаҳарни ва Каъбани вайрон қилиб, қора тошни иккига бўлиб, ўз давлатлари Баҳрайнга олиб кетганлар.

Қораматийларнинг бундай ҳаракатларини аксарият мусулмонлар жамоаси қоралаган. Макка ва Шаҳарни таъмирлаш ишлари амалга оширилиб 20 йилдан сўнг қора тошни қараматийлардан катта тўлов эвазига қайтариб олганлар.

Жаъфарий мазҳаби. Бу мазҳаб шиалик йўналишидаги имомат йўналишига (яъни 12 имомга эътиқод қилиш) кирувчи асосий мазҳаблардан биридир. Шиалиқдаги 6-имом Жаъфар ас-Сидикни Исмоилийлар фикҳ тизимини асосчиси деб тан оладилар. Ислом

тарихидан маълумки, фикҳга оид бу тизим IX-X асрларда бир қатор илоҳиётчилар томонидан яратилган. Бунда имом Жаъфарнинг иштироки бор ёки йўқлигини белгиловчи далил қолмаган. Чунки, ундан ҳеч қандай ёзма асар қолмаган. Аммо шиаликдаги диний-ҳуқуқийликка оид таълимот жаъфария номи билан аталади.

Жаъфария мазҳаби ўрта асрларда Эронда ҳукмрон диний-ҳуқуқ тизимини ташкил этган. Бу мазҳаб ҳозирда ҳам Эрон ва Ироқда шиалар ўртасида ўз таъсирини йўқотмаган.

Ислом пайдо бўлган даврдан бошлаб, унинг турли минтақаларга тарқалиш жараёни, хусусан диний таълимотни талқин қилиш билан боғлиқ давлатни идора қилиш масалалари, ҳокимиятни эгаллаш ҳаракати ҳамда халифалик даврларда вужудга келган ички зиддиятлар натижасида исломда йўналишлар ва бир қанча мазҳабларни шаклланишига олиб келди. Аммо бу йўналиш ва мазҳаблар қайси минтақаларда мавжудлигидан қатъий назар ислом манбалари бўлмиш Қуръони карим ва ҳадис шарифга амал қилган. Бундай эътиқодга эга бўлган ҳар бир мусулмон қалбида у Аллоҳнинг бандаси эканлигини ҳис қилиб турган, гуноҳ ишларига қўл урушдан ўзини тийган, тоат-ибодат орқали ўз маънавий-ахлоқий қиёфасини шакллантиришга ҳаракат қилган.

Исломдаги йўналишлар ва мазҳабларнинг шаклланиши жараёнида вужудга келган диний эътиқод ва ижтимоий-иқтисодий масалаларга оид зиддиятлар туфайли содир бўлган қурбонлар, талон-тарожлар, исломнинг тарихий жараёни бўлиб, вақт ўтиши билан уларнинг кўпчилигига ўз таъсир кучини йўқота борган, асосан мусулмонлар томонидан эътироф этилган йўналишлар, мазҳаблар ҳозирги Шарқда ҳам Марказий Осиё минтақасида ҳам сақланиб қолган. Уларнинг аксарияти ислом таълимотига амал қилиб, асрлар оша мусулмон халқлари ҳаётида ижобий рол ўйнаб, унинг айниқса маънавий-ахлоқий қадриятлари бу динга эътиқод қилувчи киши қалбига эзгулик уруғини сочмоқда.

Таянч сўзлар:

1. Суннийлик	6. Ҳанбалия
2. Шиалик	7. ал-Азҳар
3. Ҳанафия	8. Мазҳаб
4. Шофиъия	9. Секта
5. Моликия	

Такрорлаш учун саволлар:

1. Исломдаги бағрикенглик (толерантлик) нима?
2. Исломда қандай йўналишлар бор?

3. Исломдаги диний-ҳуқуқий мазҳаблар қайси?
4. Ислом таълимотининг маънавий-ахлоқий жиҳати нимада?
5. Исломда ҳокимият бошқариш усули қандай бўлган?
6. Ўзбекистонда суннийликнинг қайси мазҳаби кенг тарқалган?
7. Шиалик мазҳаблари қайсилар?

Адабиётлар:

1. Каримов И.А. «Ислом зиёси-ўзбегим сиймоси»да.-Тошкент Ислом университети. 2005.
2. Закрулло А. «Ғоялар кураши»-Тошкент Мовароуннаҳр, 2000.
3. Қодиров З. Имом Аъзам ҳаёт йўли ва фикх усуллари.-Т.: Мовароуннаҳр, 1999.
4. Ҳасанов А. Макка ва Мадина тарихи.-Т.: 1992.

9-МАВЗУ. ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ КОНСТИТУЦИЯСИДА ВИЖДОН ЭРКИНЛИГИ. ВИЖДОН ЭРКИНЛИГИ ВА ДИНИЙ ТАШКИЛОТЛАР ТЎҒРИСИДА ҚОНУН.

РЕЖА:

1. Виждон эркинлиги.
2. Ўзбекистон Республикаси Конституциясида виждон эркинлиги масаласи.

«Ҳамма учун виждон эркинлиги кафолатланади. Ҳар бир инсон хоҳлаган динга эътиқод қилиши ёки ҳеч қайси динга эътиқод қилмаслик ҳуқуқига эга. Диний қарашларни мажбуран сингдиришга йўл қўйилмайди».

Ўзбекистон Республикаси Конституциясининг 31-моддаси

Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар масаласи ижтимоий ҳаётда ҳар доим муҳим ва мураккаб масала бўлиб келган. Бинобарин, унинг замирида шахснинг ҳуқуқи, демократия, адолатпарварлик ва инсонпарварлик каби катта ижтимоий, сиёсий, ҳуқуқий ва ахлоқий тушунчалар ётади. Виждон эркинлиги кишиларнинг руҳий оламига, унинг соғлом ва баркамоллигига бевосита таъсир кўрсатади. Шу боис бу масаланинг ижтимоий ҳаётдаги ўрни ва бажарадиган вазифалари ғоят муҳим. Бирлашган Миллатлар Ташкилотининг уставидан тортиб барча халқаро ҳужжат ва шартномаларда, ҳамма мамлакатларнинг конституция ва қонунларида виждон эркинлиги ўз ифодасини топган. 1948 йилда қабул қилинган инсон ҳуқуқлари умумий Декларациясига мувофиқ ҳар бир инсон фикрлаш, виждон ва дин эркинлиги ҳуқуқига эга. Бу ҳуқуқ ўз дини ёки эътиқодини ўзгартириш эркинлигини, ўз дини ёки эътиқодига ўзича, шунингдек, бошқалар билан биргаликда амал қилиш кафолатини, ибодат қилишда ва диний маросимларда яқка тартибда ёки одамлар орасида бирга қатнашиш эркинлигини ўз ичига олади.

Бундан ташқари бу масала яна бир мураккаб ҳодиса – турли дунёқараш, эътиқодда бўлган кишилар ўртасидаги, давлат билан дин, диний ташкилотлар билан давлат ўртасидаги муносабатларнинг амалда ҳуқуқий таъминланишини ҳам назарда тутаяди. Зеро, одамлар доим турли дунёқараш ва эътиқод билан яшаганлар ва яшайдилар. Ҳар кимнинг ўз ички дунёси, ўз эътиқоди бўлади.

Виждон эркинлиги қандайдир бир мавҳум тушунча эмас, у маълум

ижтимоий вазиятда албатта намоён бўлади. Шунинг учун уни конкрет тарихий, ижтимоий шароитсиз, объектив ва субъектив омилларсиз тасаввур қилиш қийин. Бундан ташқари «виждон эркинлиги» тушунчасини илмий талқин қилишда миллий, мафкуравий ва маданий омилларни ҳам албатта назарда тутиш керак.

Шу жиҳатдан 1992 йилда қабул қилинган Ўзбекистон Республикаси Конституциясининг 31-моддасида ҳар бир фуқаро учун виждон эркинлиги ҳуқуқининг кафолатланиши табиий ҳолдир. Яна бир муҳим томони – кейинги йилларда давлат билан диний ташкилотлар ўртасидаги ўзаро муносабатларда салмоқли ўзгаришлар содир бўлмоқда. Диннинг жамиятдаги ўрни тикланмоқда. Диний уюшма ва ташкилотларнинг фаолият кўрсатишларига имконият яратилмоқда. Қатор тарихий обидалар диний ташкилотлар ихтиёрига ўтказилди, янги масжидлар очилмоқда. Диний ташкилотларнинг халқаро алоқалари кун сайин кенгайиб бормоқда.

Мустақиллик йилларида виждон эркинлиги принципларини тиклаш ва унга оғишмай амал қилиш давр, кундалик ҳаёт талаби ва заруриятига айланиб қолди. 1991 йилда Ўзбекистон Республикаси Олий Мажлиси «Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида»ги Қонунни қабул қилди. 1998 йилда бу қонуннинг янги таҳрири қабул қилиниб, 15 май куни матбуотда эълон қилинди ва шу кундан эътиборан кучга кирди.

Мазкур қонун 23 моддадан иборат. Унинг 1-моддасида ушбу қонуннинг мақсади нималардан иборат эканлиги очик ва равшан баён этилган: «Ушбу қонуннинг мақсади ҳар бир шахснинг виждон эркинлиги ва диний эътиқод ҳуқуқини, динга муносабатидан қатъи назар, фуқароларнинг тенглигини таъминлаш, шунингдек, диний ташкилотларнинг фаолияти билан боғлиқ муносабатларни тартибга солиб туришдан иборат».

Қонуннинг 3-моддаси виждон эркинлиги ҳуқуқи ҳақида бўлиб, унда ҳар бир фуқаро динга муносабатини ўзи мустақил аниқлаши, у ҳар қандай динга эътиқод қилиш ёки ҳеч қандай динга эътиқод қилмаслик ҳуқуқига эга эканлиги ва бу ҳуқуқ эса Ўзбекистон Республикасининг Конституцияси томонидан кафолатланажаги таъкидланди.

4-моддада фуқароларнинг динга муносабатларидан қатъи назар, тенг ҳуқуқлилиги ҳақида сўз боради. Расмий ҳужжатларда фуқаронинг динга муносабати кўрсатилишига йўл қўйилмаслиги таъкидланади.

Виждон эркинлиги ҳақидаги Қонуннинг 5-моддасида Ўзбекистон Республикасида дин ва диний ташкилотлар давлатдан ажратилганлиги кўрсатилган. Бу дегани давлат диний масалалар билан шўғулланмайди, диний ташкилот ва диний бошқарма ишларига аралашмайди. Дин ва диний ташкилотлар ҳам давлат ишларига аралашмаслиги лозим. Лекин

диний ташкилотлар жамоат ишларида иштирок этиш ҳуқуқига эгалар.

Шунингдек, мазкур моддада давлат турли диний конфессиялар ўртасидаги тинчлик ва тотувликни қўллаб-қувватлаши, конфессиялар ўртасида адоватни авж олдиришга, хусусан, бир диний конфессиядаги диндорни бошқасига киритишга қаратилган хатти-ҳаракатларга, миссионерликка йўл қўймаслиги таъкидланган.

Диний ташкилотларга Ўзбекистон Республикасида диний характерга эга бўлган партиялар тузиш, республикадан ташқаридаги диний партияларнинг бўлим ёки филиалларини очиш ман этилади.

Диндан давлатга ва Конституцияга қарши тарғибот олиб боришда, душманлик, нафрат, миллатлараро адоват уйғотиш, ахлоқий негизларни ва фуқаровий тотувликни бузишда, бўҳтон, вазиятни бекарорлаштирувчи уйдирмалар тарқатишда, аҳоли ўртасида ваҳима чиқаришда ҳамда давлатга, жамият ва шахсга қарши қаратилган бошқа хатти-ҳаракатларда фойдаланишга йўл қўйилмайди. Терроризм, наркобизнес ва уюшган жиноятчиликка кўмаклашадиган, шунингдек, бошқа ғаразли мақсадларни кўзловчи диний ташкилотлар, оқимлар, секталар ва бошқаларнинг бундай фаолиятлари тақиқланади.

Фуқаролар динга бўлган муносабатларидан қатъи назар, таълимнинг хилма-хил турлари ва даражаларини эгаллаши мумкин. Қонуннинг 9-моддасида кўрсатилишича, диний ташкилотларнинг марказий бошқарув органлари руҳонийларни ва ўзларига зарур бўлган диний ходимларни тайёрлаш учун диний ўқув юртлари тузишга ҳақли. Диний ўқув юртлари Ўзбекистон Республикаси Адлия вазирлигида рўйхатдан ўтказилиб, тегишли лицензия олганидан кейин фаолият кўрсатиш ҳуқуқига эга бўлади.

Олий ва ўрта диний ўқув юртларида таълим олиш учун фуқаролар Ўзбекистон Республикасининг «Таълим тўғрисида»ги Қонунига мувофиқ умумий мажбурий ўрта таълим олганидан кейин қабул қилинади.

Диний таълим берувчилар махсус диний маълумоти бор кишилар бўлиб, болаларни ўқитиш учун диний бошқарманинг ёки марказнинг рухсатномасига эга бўлиши керак. Хусусий диний таълим беришга йўл қўйилмайди. Бу қонун-қоидаларни бузганлар қонун олдида жавобгардирлар.

Диний ташкилотлар диний таълим олиш учун фуқароларни чет элга юборишлари ва чет эл фуқароларини таълим олиш учун қабул қилишлари мумкин.

Диний ташкилот – бу маълум динга ишонувчилар ва уларнинг жамоаларининг уюшмасидир (масжид, черков, синагога, диний ўқув юртлари ва ҳ.к.). Уни ташкил этиш учун унга бир хил эътиқодга эга бўлган камида 100 киши аъзо бўлиши керак. Ўзбекистон

Республикасининг ҳар қандай фуқароси 18 ёшга тўлганидан кейин маълум диний жамиятга аъзо бўлиши мумкин.

Диний ташкилотлар ўз мулкларига эга бўладилар. Бинолар, дин билан боғлиқ буюмлар, ишлаб чиқариш ва хайрия ишларига мўлжалланган иншоотлар, пул маблағлари ҳамда диний ташкилотлар фаолиятини таъминлаш учун зарур бўлган бошқа мол-мулк диний ташкилотларнинг мулки ҳисобланади. Диний ташкилотларга тушадиган молиявий ва мулкий хайриялардан, шунингдек, фуқаролардан тушган маблағлардан давлат солиғи ундирилмайди.

Ибодат, диний расм-русум ва маросимлар ўтказиш маҳаллий ҳокимият томонидан тақиқланмайди. Қонуннинг 3-моддасида кўрсатилишича, динга эътиқод қилиш ёки ўзга эътиқодлар эркинлиги миллий хавфсизликни ва жамоат тартибини, бошқа фуқароларнинг ҳаёти, саломатлиги, ахлоқи, ҳуқуқи ва эркинлигини таъминлаш учун зарур бўлган даражадагина чекланиши мумкин.

Диний ташкилотлар фуқароларни ишга олишга ҳақлидирлар. Улар давлат, жамоат корхоналари ва ташкилотларининг ишчи-хизматчилари билан баравар солиқ тўлайдилар, ижтимоий таъминланиш ва суғурта қилиш хизматларидан фойдаланадилар. Умумий асосда нафақа олиш ҳуқуқига эгалар. Конституцияда ҳурфикрлилик, виждон ва диний эътиқод эркинлиги масалаларига катта эътибор берилган. Унда диннинг тарбиявий аҳамиятига янада кўпроқ эътибор берилиши лозимлиги кўрсатилган. Ўзбекистон Республикасида ижтимоий ҳаёт сиёсий институтлар, мафкуралар ва фикрларнинг хилма-хиллиги асосида ривожланади. Унинг ҳудудида 15 та диний конфессия вакиллари истиқомат қиладилар. Юқоридаги қонунда келтирилганидек, улар Конституция олдида ҳуқуқ ва мажбурият юзасидан тенгдирлар. Конституциянинг 12-моддасида таъкидланишича, ҳеч қандай мафкура давлат мафкураси сифатида ўрнатилиши мумкин эмас. Шунга кўра ҳеч қандай конфессия бошқаларидан устун деб қаралиши ёки уларга ўз таъсирини ўтказишга интилиши мумкин эмас.

Қонуннинг охириги 23-моддасида «Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида»ги Қонунни бузган кишилар қонун олдида жавоб беришлари кўрсатилган.

РЕЖА:

1. Диний экстремизи тушунчаси.
2. Диний фундаментализмнинг салбий жиҳатлари.

Диний экстремизм – муайян диний конфессия ва ташкилотлардаги ашаддий мутаассиб, фанатик унсурларнинг фаолияти мафкураси. Фанатизм ўз ақидасининг шак-шубҳасиз тўғрилигига ишониб, бошқа фирка ва мазҳабларни бутунлай рад этган ҳолда уларни тан олмаслик, балки уларни диний асосларни бузишда айблаб, уларга қарши уруш очишга чақирадиган омиллардандир. Диний фанатизм диний экстремизм ва терроризмга замин тайёрлайди.

Фундаментализм – маълум дин вужудга келган илк даврига қайтиш ва бу йўл билан замонанинг барча муаммоларини ҳал қилиш мумкин деган фикрни илгари сурувчиларнинг йўналиши. Диний фундаментализм – ақиданинг ўзгармаслигини ҳимоя қиладиган, ваҳй ва мўъжизаларнинг муқаддас китоблардаги баёнининг ҳарфий талқини тарафдори, уларнинг ҳар қандай мажозий талқинига муросасиз, сўзма-сўз талқинга асосланган эътиқодни ақлга таянган мантиқий далиллардан устун қўядиган, муайян диний эътиқод шаклланишининг бошланғич даврида белгиланган барча йўл-йўриқларни қатъий ва оғишмай бажарилишини талаб қиладиган диний оқимларни ифодалашда қўлланиладиган истилоҳдир.

Фундаментализм ибораси илк бор I Жаҳон уруши арафасида вужудга келган протестантизмдаги ортодоксал оқимларни ифодалаш учун ишлатилган. Бу оқим 1910 йилдан кейин шу ном билан атала бошлаган. Фундаменталистлар христианликнинг анъанавий ақидаларига, айниқса, Библиянинг мутлақ мукамаллигига ишонишни мустаҳкамлашни, уни сўзма-сўз шархлашга қатъий риоя қилишни талаб қилдилар. Бу оқим кейинчалик Америкада кенг тарқалиб, 1919 йили Филадельфияда Жаҳон христиан фундаменталистлари ассоциациясига асос солинди.

Асримизнинг 70-йилларидан бошлаб эса бу сўз исломга нисбатан қўлланила бошланди. Ислом фундаментализми замонавий исломдаги уч йўналишдан биридир (қолган иккитаси – традиционализм ва модернизм). Ислом фундаментализмининг асосий ғояси – «соф ислом» принципларига қайтиш, мақсади «исломий тараққиёт» йўлини жорий этишдир.

XX асрнинг 80-90-йилларида бутун дунёда диний омилнинг фаоллашуви собиқ советлардан кейинги маконда ҳам ўз аксини топди. Бу давр жамият тараққиётида, бир жиҳатдан, диний эътиқоднинг ижтимоий-маданий ҳаётдаги табиий мавқеи тикланаётган, иккинчи томондан, мазкур асосда айрим мафкуравий зиддиятлар туғилиши вақти бўлди.

Асосий қонуниimizда яна шу нарса қатъий қилиб белгилаб қўйилганки, конституциявий тузумни зўрлик билан ўзгартиришни мақсад қилиб қўювчи,

Республиканинг суверенитети, яхлитлиги ва хавфсизлигига, фуқароларнинг конституциявий ҳуқуқ ва эркинликларига қарши чиқувчи, урушни, ижтимоий, миллий, ирқий ва диний адоватни тарғиб қилувчи, халқнинг соғлиғи ва маънавиятига тажовуз қилувчи, шунингдек, ҳарбийлаштирилган бирлашмаларнинг, миллий ва диний руҳдаги сиёсий партияларнинг ҳамда жамоат бирлашмаларининг тузилиши ва фаолияти тақиқланади (57-модда).

Ўрта Осиёдаги республикалар ўз мустақиллигига эришиши ва унинг мустаҳкамланиши даврида «ислом омили», «ислом уйғониши», «қайта исломлашиш», «ислом феномени» каби иборалар тобора кўпроқ ишлатилиб, бу ҳол уларнинг бекиёс фаоллашувини ўзида акс эттирди. Бунга сабаб собиқ совет давлатининг мафқуравий тасаввурлари ва қадриятларининг емирилиб, муайян вақт давомида ҳосил бўлган маънавий бўшлиқни тўлдириш эҳтиёжи бўлди. Коммунистик мафқуранинг маънавий жиҳатдан қашшоқ бўлиб, ўзига хос мутаассиблиги ва муайян миллатлар манфаатларига қарши қаратилганлиги шўро ҳокимиятидан кейин бу ҳудудда диний фундаментализм учун қулай шароит туғдирди.

Собиқ Иттифокдаги ҳукмрон партиянинг намояндалари диний жамоаларни халқларнинг ақл-идрокини эгаллаш учун курашда ўзларининг рақиби деб ҳисоблаши диннинг чекиниши ва ҳатто унинг муайян маънодаги муҳолиф кучга айланишига олиб келди. Диннинг доимий таъкиб остида бўлиб келгани, ислом динининг энг салоҳиятли уламоларнинг қатағон қилиниши, минглаб масжид ва мадрасаларнинг бузиб ташланиши диний таассубни йўқотишга эмас, балки унинг илдизларини озиклантирувчи хатарли омилларнинг кучайишига олиб келди. Миллатлар орасида ўзликни англаш туйғуси, этник жиҳатдан насл-насабини излашга интилиш кучайди.

Ўзбекистонга нисбатан ислом фундаментализмининг таҳдиди ақидапарастликни ёйиш, бу йўл билан мусулмонларни ислоҳотчи давлатга ишончини йўқотишга уринишда ўзини намоён этмоқда. Бундай гуруҳлар мустаҳкамланиб бораётган умуммиллий бирдамлик ва ҳамжиҳатлик, миллатлар ва фуқаролараро тотувликка раҳна солишга ҳаракат қилмоқдалар. Демократия ва дунёвий давлат тушунчаларини, эътиқод эркинлигига асосланган кўп конфессияли дунёвий жамиятни обрўсизлантиришга йўналтирилган саъй-ҳаракатларни амалга оширмоқдалар.

Президентимиз таъкидлаганидек, «энг аввало, жамият, гуруҳ, алоҳида шахс маънавий ҳаётининг муайян соҳаси бўлган дин умуминсоний ахлоқ меъёрларини ўзига сингдириб олган, уларни жонлантирган, ҳамма учун мажбурий хулқ-атвор қоидаларига айлантирган.

Бинобарин дин одамларда ишонч ҳиссини мустаҳкамлаган. Уларни поклаб, юксалтирган. Ҳаёт синовлари, муаммо ва қийинчиликларни енгиб ўтишларида куч бағишлаган. Умуминсоний ва маънавий қадриятларни сақлаб қолиш ҳамда авлоддан авлодга етказишга ёрдамга келган.

Диннинг юксак ролини эътироф этиш билан бирга диний дунёқараш тафаккурнинг, инсоннинг ўзини ўраб турган дунёга ўзи каби одамларга муносабатининг ягона усули бўлмаганлигини ҳам таъкидлаш мумкин. Дунёвий фикр, дунёвий турмуш тарзи ҳам у билан ёнма-ён, у билан тенг

яшаш ҳукукига эга бўлган ҳолда ривожланиб келган».

Кейинги йилларда миллий ва диний қадриятларнинг тикланишига катта эътибор берилиши бу нарса ҳукуматимизнинг устувор сиёсатга айланди. Кўплаб диний байрамлар оммавий нишонланмоқда, телевидение ва матбуот томонидан халқ эҳтиёжиди бўлган диний масалалар тез-тез ёритила бошланди. Фуқаролар ўртасида диний илм ва анъаналарга ўрганиш қизиқиш кучайди. Бироқ бундан фойдаланган баъзи шахслар ўз манфаатлари йўлида чет эллик юртимизга сукулиб кирмоқчи бўлган экстремистик оқимлар «даъватчи»ларига айландилар. Улар хорижликлар томонидан истаганларича маблағ ва диний адабиётлар билан таъминландилар. Бу ҳаракатлар тезда ўз натижасини берди. Фарғона водийси ва Тошкент шаҳрида авж олган «вахҳобийчилик» ҳаракати, жумҳуриятимизнинг деярли барча шаҳар ва кишлоқларига етиб боришга улгурган «Ҳизб ат-тахрир ал-исломий» каби гуруҳларнинг кейинги йилларда Ватанимизнинг турли жойларида уюштирган фитна-фасод ҳаракатлари шундан дарак беради.

Модомики, биз ёшларимизни, Президентиз айтганидек Имом Бухорийлар, Нақшбандийлар ва Йасавийлар таълимоти асосида тарбиялар эканмиз, биз уларни турли ислом ниқоби остидаги ғаразли гуруҳлар билан буюк аждодларимиз амал қилган ва бизларга ҳам тавсия этган мусаффо ислом ўртасини ажрата оладиган даражада билимли қилишимиз зарур бўлади.

Ваҳҳобийлик. Ваҳҳобийлик XVIII асрда Арабистон ярим оролида вужудга келган диний-сиёсий оқимдир. Унинг асосчиси Муҳаммад ибн Абд ал-Ваҳҳоб 1703 йили Арабистон ярим ороли Нажд ўлкасининг ал-‘Уйайна деган жойида таваллуд топган. Бу даврда унинг отаси Абд ал-Ваҳҳоб ибн Сулаймон мустақил маҳаллий амир ҳокимиятида қозилик лавозимида хизмат қилар эди. Муҳаммад ёшлигидан диний илмларни ўз отаси раҳбарлигида ўргана бошлади. У анъанага кўра Куръонни ёд олди, тафсир ва ҳадис илмлари билан таниша бошлади. Бир неча бор Миср, Сурия, Курдистон, Ироқ, Эрон мамлакатларида бўлиб, кўпинча уламолар суҳбатида ўзининг жанжалкашлиги ва мутаассиблиги билан ажралиб турган. У ўз тарғиботчилик фаолиятини 1730 йилларда бошлаб, биринчи мақсади ўзига муносиб хомий топиш бўлди.

1745 йили Муҳаммад ибн Абд ал-Ваҳҳоб ад-Диръйя водийсига унинг амири Муҳаммад ибн Саъуд таклифига биноан кўчиб ўтди. Бу билан Муҳаммад ибн Саъуд ўз ҳокимиятини кучайтиришда ваҳҳобийликдек мафкуравий қуролга эга бўлди. Ваҳҳобийлар ўзлари хоҳлаган жамоани *куфрда* ёки *ширкда* айблашлари ва унга қарши *жиход* эълон қилишлари мумкин эди. Ибн Саъуд эса бу *жиходни* амалга ошириб, ўз ҳокимияти чегараларини кенгайтиришни бошлади. Муҳаммад ибн Абд ал-Ваҳҳоб 1792 йили вафот этди. Ибн Сауд ва унинг сулоласи ваҳҳобийлик байроғи остида олиб борган урушлари 1932 йилда Саудия Арабистони давлатининг тузилиши билан якунланди.

Ваҳҳобийлик таълимоти диний масалаларда дин фундаменти, яъни Пайғамбар даври воқеийликларига қайтишни талаб этди. Улар барча

мухолифларини *бидъатчиликда*, яъни динга янгилик киритганликда айбладилар, ўзларининг сиёсий душманларини эса мушрикликда айблаб, уларга қарши *жиҳод* олиб боришга *фатво* бердилар. Ахлокий масалаларда назарий жиҳатдан, гарчи шахсий камтарлик, мол-мулкка ҳирс қўймаслик, дунёвий ҳаётда тоат-ибодатга аксарият вақтни сарфлашни тарғиб қилсаларда, лекин амалда сарой ахлининг босқинчилик урушлари қўшни қабилалар мол-мулкларини талаш оқибатида гап билан амал ўртасида зиддият пайдо бўлди.

Ваҳхобийлик ҳаракатлари Усмонийлар империяси (1453-1924) ҳудудларида вужудга келганлиги ва империя билан бу ҳаракат ўртасида бир неча қонли тўқнашувлар юз берганлиги туфайли бу оқимда турк исломига қарши бўлган кучли кайфият ўз аксини топди. Империянинг марказий ҳудудларида ханафийлик мазҳаби мутлақ ҳукмрон мавқега эга бўлганлиги учун мазкур мактаб қондалари қаттиқ танкид қилинди.

Шунингдек, ваҳхобийлик ҳаракати мафқурасининг марказида аввалига Арабистон ерларини бирлаштириш орқали, кейинчалик бутун ислом дунёсида ислом давлатини шакллантириш ғояси ҳам мавжуд эди. Улар бу мақсад йўлида ҳар қандай қурбонликларга тайёр эдилар.

Ваҳхобийларнинг чет элларда қўлаб ташкилотлари бўлиб, улар фаол ҳаракат олиб борадилар. Уларнинг қўпчилиги яширин сиёсий фаолият олиб боради. Иш услублари – диний ҳиссиётлари кучли бўлган фуқароларни жамиятларга тортиб, уларни қайта тарбиялаш, сўнг улардан ташвиқот ва ижтимоий тартиббузарлик, экстремистик ҳаракатларда фойдаланиш. Бу ишларга, айниқса, ёшларни, болаларни, ҳаёт тарзидан норози бўлган шахсларни жалб қиладилар. Хайрия фондлари орқали майиб-мажруҳларга, етим-есирларга ёрдам, диний таълим бериш, турли диний адабиётларни тарқатиш каби йўллар билан кенг тарғибот ишларини олиб борадилар. Кишиларга фанатизм, мурасасизлик, ўзгалар фикрлари ва манфаатларига ҳурматсизлик руҳини сингдиришга уринадилар.

Ал-Ихвон ал-муслимун. XIX аср дастлабки йилларидан ислом дини тарқалган мамлакатлар иқтисодий, ижтимоий, сиёсий ҳаётида катта тарихий ўзгаришлар юз бера бошлади. Бу ўзгараётган янги шароитларга диний-фалсафий, ҳуқуқий нормаларнинг XIX аср ярмидан бошланган мослашуви фанда «исломий ислохотлар» номини олди. Лекин бу жараён ҳаддан ташқари чўзилиб кетди ва қўп соҳаларда зиддиятли ҳолларни келтириб чиқарди. Улар орасида панисломизм ва мусулмон жамоаларининг бошқа конфессиялардан ажратиш ғоясини айтишимиз мумкин. Панисломизм ғоясини биринчи бўлиб илгари сурган Жамолиддин ал-Афғоний (1839-1897) ҳисобланади. У диний-сиёсий арбоб бўлиб, 1884 йили Парижда Мухаммад Абдух (1849-1905) билан биргаликда «ал-Урват ал-вусқо» журналинини нашр этди ва унда панисламизм ғояларини тарғиб қила бошлади. Ал-Афғонийнинг ғояларини кейинчалик «Мусулмон биродарлар» (*ал-Ихвон ал-муслимун*) радикал шаклларида ривожлантирилди.

Ал-Ихвон ал-муслимун – 1928 йили Мисрнинг Исмоилия шаҳрида Мисрлик шайх Ҳасан ал-Банно томонидан ташкил этилган диний-сиёсий

ташкилот. Ҳасан ал-Банно Жамолиддин ал-Афғоний, Муҳаммад Абдух, Рашид Ризо асарларидан таъсирланиб, панисломизм ғоясида *жиҳод*, *исломий миллатчилик*, *исломий давлат* таълимотларини ишлаб чиқди. Ал-Ихвон ал-муслимун бу таълимотлар асосида ислом дини тарқалган мамлакатларда Қуръон ва шариатда ифодаланган қоидаларга тўлиқ риоя қилувчи, «исломий адолат» принциплари ўрнатилган жамият қуриш учун сиёсий курашни бошлаб юборди.

Ал-Ихвон ал-муслимун ўз тарихида бир неча босқичларни босиб ўтди. 1928-1936 йиллардаги даврни хайрия ва маърифатчилик босқичи деб атаса бўлади. Кейинчалик у кураш услуби сифатида террорни қўллаш даражасига етган сиёсий ташкилот сифатида майдонга чиқди. Кўплаб давлатларда унинг фаолияти тақиқланди. Кейинги даврда ал-Ихвон ал-муслимун орасида бўлиниш юз бериб, улар 3 йўналишга ажралиб кетди:

1) «муътадиллар» – Ҳасан ал-Банно ва Саййид Кутб тарафдорлари;
2) «ислом демократлари» – «ислом социализми» таълимоти тарафдорлари;

3) «ат-Такфир ва-л-ҳижра», «ал-Жиҳод», «Ҳизб ат-тахрир ал-исломий» каби террор услубини қўловчи ташкилотлар.

Ҳизб ат-тахрир. Ҳизб ат-тахрир 1952 йили Қуддус шаҳрида фаластинлик илоҳиётчи Такий ад-дин ан-Набахоний (1909-1979) томонидан асос солинган диний-сиёсий партия. У Ҳайфада туғилиб ўсган, Қоҳирадаги «ал-Азҳар» университетида таълим олган.

Партиянинг асосий мақсади – аввал араб давлатлари микёсида, кейин ислом дунёси микёсида ва ниҳоят жаҳон микёсида халифалик шаклидаги ислом давлатини тузиш. Уларнинг асосий даъвоси – Мустафо Камол Отатурк томонидан 1924 йили усмоний халифа иккинчи Абд ал-Мажид (1922-1924) халифаликдан ғайриконуний четлатилгани бўлди. Давлат диний-исломий қонунлар асосида халифа томонидан идора этилиши лозим. Партия дастури 187 банддан иборат бўлиб, асосий мақсади – ҳокимиятга эришиш. Бундаги асосий йўл – исломий фикрловчи шахсларни шакллантириш. Уларга исломий таълим-тарбия бериш икки босқичдан иборат: 1) у билан ислом таълимотини ўргатиш йўлида маданий-маърифий ишлар олиб бориш; 2) сиёсий фаолиятга тортиш.

Мақсадга эришиш учун кураш уч босқичдан иборат:

-Ғоявий-фикрий кураш;

-жамиятда ғоявий инқилобни амалга ошириш;

-ҳокимиятга фақатгина умма-жамоанинг тўлиқ розилигидан сўнг келиш.

Ҳизб ат-тахрир тарафдорлари кўпгина мусулмон давлатлари, жумладан, Тунис, Ирок, Жазоир, Судан, Яман ва бошқаларда ўз фаолиятларини яширин олиб бормокдалар. Унинг ҳозирги кундаги раҳбари Абд ал-Қадим аз-Заллумдир.

Ҳизб ат-тахрир тузилиш жиҳатидан пирамида шаклидадир. Ҳар бир гуруҳ (*ҳалқа*) алоҳида-алоҳида бўлиб, 5-6 кишидан иборат. Гуруҳларнинг ўқув ишига *муширф* раҳбарлик қилади. Ундан ташқари гуруҳда яна бир раҳбар – *амир* бўлиб, у *муширфга* машғулотларни ўтказишда бевосита ёрдам

кўрсатади. *Муширф* бир вақтнинг ўзида бир неча гуруҳда таълим ишларини олиб бориши мумкин. Ўқиш давомида тингловчилар диний мавзудаги машғулотлар билан бирга сиёсий, жумладан, мусулмон давлатларида содир бўлаётган воқеаларни диққат билан ўрганадилар.

Ўзбекистон ҳудудида 1992 йилдан бошлаб партиянинг бошланғич бўлинмалари ташкил этила бошлаган. Партия сафига кирувчилар ўз партиялари ҳақидаги маълумотларни ҳеч қачон ошкор этмасликка ўз *муширфи* буюрган вазифаларни сўзсиз бажаришга Қуръон билан қасам ичадилар. Партия мутасаддилари ўз тарафдорларини кўпроқ зиёлилар, илмий ходимлар, талаба ёшлар орасидан кидирадилар.

Етарли таълим олган шахслар кейинчалик ўзлари мустақил гуруҳ тузишлари лозим. Таҳрирчиларнинг таълими босқичма-босқич олиб борилади. Биринчи босқичда «Исломи низоми» ва «Иzzат ва шараф сари» китоблари бўйича ўқитилади, «ал-Ваъй» журналидаги маълумотлар муҳокама қилинади. Кейинги босқичларда «Демократия – куфр низоми», «Сиёсий онг», «Халифаликнинг тугатилиши», «Ҳизб ат-таҳрир тушунчалари», «Исломи даъватни ёйиш вазифалари ва сифатлари» каби китоблари ўқитилади. Бу адабиётлар партия манфаатларини кўзлаб, Қуръон оятлари ва ҳадисларни нотўғри талкин қилиб, диндорлар онгига таъсир қилиш мўлжалланган. Ушбу нашрлар диндорларни сиёсийлаштирилган исломга тарғиб этиб, уларни фуқаровий бўйсунмасликка ва муомаладаги умумий қоидаларни инкор этишга чакиради.

Ҳозирги замон ислом уламолари – Йўсуф Қарзовий, Саййид Муҳаммад ат-Тантовий, Носир ад-дин ал-Албонийлар Ҳизб ат-таҳрирни оҳод ҳадисларга, қабр азобига, сирот кўпригига ишонмасликлари учун уларни Аҳл ас-сунна ва-л-жамо‘а сафидан чиққан деб ҳисоблайдилар.

Акромийлар. Республикамиз ҳудудида ташкил топиб, ҳозирда фаолияти деярли тўхтатилган ноанъанавий, ҳам ислом таълимотига, ҳам конституциявий давлатчилик асосларига зид бўлган гуруҳ «Акромийлар»дир.

Акромийлар 1996-1997 йилларда Андижонда ташкил топиб, унинг номи гуруҳ асосчиси – 1963 йилда туғилган Йўлдошев Акром номи билан боғлиқ. А. Йўлдошев Ҳизб ат-таҳрирнинг етакчиси ан-Набаҳоний гоёлари асосида 12 дарсга мўлжалланган «Имонга йўл» рисоласини ёзган. Шу сабабдан акромийларни «Имончилар» деб ҳам юритилади.

Акромийлар ҳам давлат тепасига чиқиш каби ғаразли мақсадларни кўзлайдилар. Бироқ улар таҳрирчилардан фарқли ўлароқ, халифалик давлатини маҳаллий шароитдан келиб чиқиб, аввало, Андижонда, сўнг Фарғона водийсида амалга оширмоқчи бўлдилар. Акромийлар сиёсий ҳокимиятга эришишнинг 5 босқичини режалаштирганлар – «сирли», «моддий», «узвий», «майдон» ва «охират». Тўртинчи ва бешинчи босқичлар тамомила исломлаштириш даври тугагач бошланиши ва очикдан-очик ҳокимият учун кураш босқичлари бўлмоғи лозим эди.

Бу гуруҳ аъзолари, асосан, хунармандлардан иборат бўлиб, улар расмий ишхоналардан бўшаб, жамоа маъқуллаган меҳнат фаолияти билан шуғулланганлар. Зарурат туғилганда «биродарлари»га «жамоа банки»дан

моддий ёрдам берганлар. Ундан ташқари жамоа аъзоларига ташкилий равишда озиқ-овқат моллари тарқатиб турилган. Қуда-андачилик фақат «биродарлар» ўртасида амалга оширилган.

Ўтилган мавзу бўйича саволлар:

1. Фундаментализм илк бор қайси дин доирасида пайдо бўлди?
2. Диний экстремизм деганда нимани тушунаси?
3. Исломда қандай радикал оқим ва гуруҳлар мавжуд?
4. Экстремистик гуруҳларнинг мақсадлари нималардан иборат?
5. Марказий Осиё минтақасида қайси экстремистик гуруҳлар ўз қонуний фаолиятини олиб борадилар?

Адабиётлар

1. Каримов И.А. Ўзбекистон ХХІ аср бўсағасида: хавфсизликка таҳдид, барқарорлик шартлари ва таракқиёт қафолатлари. Т.: Ўзбекистон, 1997.
2. Каримов И.А. Оллоҳ қалбимизда, юрагимизда. Т., 1999.
3. Каримов И.А. Ўзбекистоннинг ўз истиклол ва таракқиёт йўли / Ўзбекистон буюк келажак сари. – Т.: «Ўзбекистон», 1998, 12-б.
4. Ўзбекистон эркинлиги қонуний асосда бўлсин / Ўзбекистон Республикаси Президенти Ислом Каримовнинг Олий мажлис ХІ сессиясида сўзлаган нутқи. Халқ сўзи, 1998, 5-май.
5. Азимов А. Ислом ва ҳозирги замон. Т., 1992.
6. Зоҳидов Қ., Маҳмуд М. Ислом маданияти демократияга зид эмас / Гулистон. 2000. 6-сон. Б. 38-39.
7. Борисов А.Б. Роль ислама во внутренней и внешней политике Египта (XX век). М.: Наука, 1991
8. Чурақов М.В. Народное движение в Магрибе под знаменем хариджизма. М.: Наука, 1990

1. Диншунослик фанининг асосий мақсади нималардан иборат?
2. Динлар нималар асосида тасниф қилинади?
3. Дин жамиятда қандай вазифани бажаради?
4. Диннинг қандай ибтидоий шакллари биласиз?
5. Фетишизм ва тотемизм диннинг қандай кўринишларини биласиз?
6. Анимизм ва шаманлик диннинг қандай кўринишлари ҳисобланади?
7. Буддавийлик динининг қандай оқим ва йўналишлари бор?
8. Яҳудийлик динининг муқаддас китоблари қайсилар?
9. Якудийлик дининг асосий таълимоти нималардан иборат?
10. Христианликнинг асосий ғояси нималардан иборат?
11. Православ черковининг таълимоти қандай?
12. Католик черковининг таълимоти қандай?
13. Диний ташкилот нима?
14. Конфуций таълимотида қайси муаммолар асосий ўрин тутуди?
15. Ламаизм буддизмнинг асосий йўналишими?
16. Насронийликнинг ўғил худо Исо масихга эътиқод қилиш билан боғлиқ асосий ақидаси қайси?
17. Протестант черкови ва секталари христианликнинг янги кўриниши сифатида?
18. Исломда кимлар тўғри халифалар деб ҳисобланади ва уларнинг ислом тарихида тутган ўрни қандай?
19. Одамларнинг худо олдида тенглиги ғояси исломда қандай характер касб этади?
20. Ҳозирги замон ислом динидаги асосий ғоявий йўналишлар қайсилар?
21. Инжил (Библиянинг) илмий танқидига ким асос солди?
22. Диний модернизм нима?
23. Виждон эркинлиги моҳияти нима?
24. Диннинг энг асосий ўзига хос хусусияти нима?
25. Диннинг гносеологик илдизлари нима?

26. Ҳиндуизм ҳиндларининг миллий дини сифатида Ҳиндистонда қандай мавқега эга?
27. Ведалар
28. Зардуштийлик дини ва унинг муқаддас китоби
29. Жаҳон динларининг қайси ғояси уларнинг турли халқлар ўртасида кенг тарқалишига олиб келди?
30. Буддизим дини қачон пайдо бўлди ва унинг асосчиси тўғрисида нима дея оласиз?
31. Русда проваславлик қачон жорий қилинди ва рус проваслави тўғрисида нималарни айтиш мумкин?
32. Қуръон суралари қандай қисмларга бўлинади?
33. Сўфийларнинг энг асосий мақсади нима?
34. Ўзбекистон Республикасининг «Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида» ги қонуни қайси йилда қабул қилинди ва унда қандай масалар кўрилган?
35. Конфуцийчиликнинг асосчиси ким, у ҳақда нималарни биласиз?
36. Буддизмда динга ишонган кишининг асосий мақсади нима?
37. Инжил (Библия) қандай қисмлардан иборат?
38. Насронийлик асосий маросимлари қайсилар?
39. Шариатнинг моҳияти нимада?
40. Исломда рамазон рўзаси неча кун тутилади?
41. Исломда қандай асосий йўналишлар бор?
42. Даҳрийликнинг фалсафий асоси нима?
43. Виждон эркинлигининг асосий қондаси нима?
44. Будда дини ахлоқининг асосий талаби нима?
45. Насронийликнинг бош таълимоти нималардан иборат?
46. Баҳойлик қачон ва қаерда пайдо бўлган?
47. Исломдаги диний ҳуқуқий мазҳаблар?
48. Марказий Осиёда тасаввуфнинг қайси тариқати ёйилган?
49. Марказий Осиёда тасаввуфнинг йирик вакиллари кимлар?
50. Диний ташкилотлар учун кадрлар қаерда тайёрланади?
51. Исломдаги энг аввалги диний сиёсий гуруҳ қайси?
52. Сўфийлик таълимотининг юзага келиши
53. Дин ва ахлоқ иймон, ибодат, гуноҳ, савоб, тақво тушунчаларини қандай шарҳлай оласиз?

54. Марказий Осиё худудидаги энг қадимги диний тасаввурлар
55. Борлик ҳақиқатини англашда илм ва иймон масалалари
56. Сидхарха, Гаутама ва Буддавийлик
57. Яхудийлик таълимоти. Яхудийликдаги муқаддас китоблар
58. Бугунги кундаги жаҳон динларининг ўзаро муносабатлари диний бағрикенглик тушунчаси.
59. Христиан динида черковга муносабат. Католицизм ва православие.
60. Муқаддас китоблар. Таврот, Забур, Инжил ва Авесто
61. Исо (а.с.) нинг ҳаёти ва фаолияти ҳақида Қуръон ва Инжилдаги маълумотлар
62. Илоҳий китоблар тарихи
63. Мўътазилия ҳаракати ва уларнинг халифаликдаги ўрни.
64. Қадимги Миср ва Юнон халқларининг эътиқодлари
65. Давлат ва дин муносабатлари. «Виждон эркинлиги» нинг асл моҳияти
66. Ислом мазҳаблари ва уларнинг фарқлари
67. Миллий динлар. Даосизм, Конфуцийлик, Ҳиндуизм ва уларнинг йўналишлари.
68. Марказий Осиёдаги илк ибодатхоналар ва саждагоҳлар
69. Оташпарастлик ва ундаги оқимлар
70. Нақшбандий ва унинг тасаввуф тариқатидаги ўрни
71. Суннийлик мазҳабида ақида масалалари.
72. Жаҳон динларида экстеремистик ва фундаменталистик оқимлар
73. Сўфийлик таълимотининг тараққиёт босқичлари
74. Марказий Осиёга исломнинг кириб келиши. Мовароуннаҳр олимларининг исломга қўшган ҳиссалари
75. Исломнинг тарақалиши ва унинг жаҳон динига айланиши. Бугунги кунда исломнинг нуфузи
76. Ваҳҳобийлик ва ҳизб ут-таҳрир ва Ихвон ал-муслимин каби оқимларнинг фаолиятлари
77. Қадим Арабистонда жоҳилия ва тавҳид эътиқоди
78. Хулафо ар-рошидин даври. Халифалик масаласида ихтилофлар

79. Муҳаммад (с.а.в) нинг пайғамбарлик фаолияти. «Умма» тушунчаси.
80. Сўфийлик манабалари
81. Диншуносликнинг вужудга келиши
82. Ҳиндистон динлари: брахманлик, Ҳиндуийлик ва буддавийлик.
83. Диннинг жамиятдаги бажарадиган функциялари ва аҳамияти
84. Дин психологияси.
85. Дин антропологияси.
86. Дин ижтимоий ҳодиса сифатида
87. Яҳудийлик Христианлик ва Ислом динлари ақидаларининг ўхшаш томонлари
88. Яссавия ва Кубровия тариқатлари ва уларнинг Ўрта Осиё тасаввуфи тарихидаги ўрни
89. Диншуносликка оид ўзбек ва рус тилидаги китоблар ва уларнинг таърифи
90. Христианликнинг англикан, баптист, адвентистлар ҳаракатлари
91. Яҳудийликдаги маросим ва байрамлар.
92. Ибтидоий жамоа давридаги диний тасаввурлар
93. Илоҳиёт фани нимани ўрганadi? Ислом илоҳиётининг хусусиятлари ҳақида тушунча беринг.
93. Аллоҳ азалий мавжуд зот. Оламчи, у азалийми? У қачон яратилган?
94. Борлиқнинг мутлақ яратувчига муҳтожлигини изоҳлаб беринг.
95. Даҳрийлик нима? Даҳрийлар яратилиши тўғрисида қандай фикрдалар? Дунё-қадим, дейдиганларнинг далиллари нималардан иборат?
96. Куфр, ширк ва нифоқ тушунчалари ҳақида сўзлаб беринг.
97. Мўъжиза, сеҳр, каромат тушунчалари ўртасидаги фарқларни гапириб беринг.
98. Ҳадис сўзининг луғавий ва имловий маънолари. Ҳадис илмининг тарихи, унинг тараққиёт босқичлари.
99. Ўрта Осиёда ҳадис илми ва унинг намоёндалари.

100. Олти сахих (ишончли) хадис тўпламларининг муаллифлари.
101. Имом ал-Бухорийнинг ҳаёт йўллари. Имом ал-Бухорий таваллудининг 1225 йиллик юбилейи ва шу муносабат билан амалга оширилган ишлар.
102. Имом ат-Термизийнинг ҳаёти ва фаолияти. Имом ат-Термизийнинг «Сунан» асари.
103. Одоб-ахлоқ ва тарбия ҳақидаги ҳадислар ва уларнинг аҳамияти.
166. Тошкентдаги Усмон мусҳафи ҳақида.
167. Мовароуннаҳрлик муфассирлар ва уларнинг илмий мероси.
168. Алихонтўра Соғунийнинг «Тарихи Мухаммадий» асари.
169. Бурҳонуддин Марғиноний ва унинг «Ҳидоя» асари.
170. Забур ҳақида нима биласиз?
 171. Қуръони карим қачон нозил бўлган, қандай жамланган, аломатларни ким қўйган?

Фойдаланилган атамалар изохи:

«Авесто»-зардуштийликнинг муқаддас китоби.

Ал-Хажар ал-асвод-(араб. «Қора тош») Каъбанинг жанубий-шарқий бурчагида ердан 1,5 м баландликда ўрнатилган муқаддас тош.

Ансорлар-араб. ёрдам берувчилар.

Арофат-араб. танимоқ, билмоқ феълидан.

Ахриман – зардуштийликнинг ёвузлик исохи.

Ахура-мазда-зардуштийликдаги энг олий яхшилик илоҳи.

Акидапарастлик-диний акидаларни асос қилиб олиб, келишлар янги ва қолбигамаълум мафкуравий тазйиклар асосида сингдириш.

«Акромийлар»-1996-1997 йилларда Андижонда ташкил топган диний гуруҳ, раҳбари Ақром Йўлдошевдир. У хизб-ут таҳрирнинг етакчиси ан-Набахоний ғоялари асосида «Иймонга йўл» рисоласини ёзган.

«Ал-Қоида»-Афғонистонда ХХ аср охириги чорагида вужудга келган радикал гуруҳлар уюшмаси.

Ал-Азхар-Қохирадаги диний ва дунёвий ўқув юртлари комплекси.

Анимизм-(лотинча-анимус-жон; руҳ демақдир) қадимги замон динларидан бири.

Араб истилоси-ислом дини пайдо бўлган даврларда араб лашкарларининг қўшни мамлакатларга динни тарғибот қилиш учун бостириб кириши шундай деб аталган.

Астрология – илми нўжум, юлдузларга қараб фол очиш билан шуғулланувчи сохта таълимот.

Ас-сахих-ишончли маънони англатади. Дунёга машхур Имом Бухорийнинг ҳадислари шундай номда-«Саҳих Бухорий» деб аталади.

Ашуро-(араб.-ўн кунлик)-шиаларда ўтказиладиган мотам маросимлари кунлари.

Ақида – (араб.-этиқод қилинадиган тушунча)-диндорлар учун мажбурий ҳисобланган, шак келтирмасдан этиқод қилиниши лозим бўлган диний талаблар.

Бадавийлар-(араб.-сахрои)-қадимда сахро ва қумли ерларда яшаган арабларни шу ном билан аташган.

Байтуллоҳ-(араб.-Аллоҳнинг уйи)-Исломда Макка шаҳридаги Каъбага берилган ном.

Ваҳй-илоҳ билан инсонларнинг пайғамбарлар орқали мулоқат йўли.

Вожиб-(араб.-мажбурият, бурч)-шариат аҳкомлари бўйича мамлакат ҳукмдори (халифа, подшо)нинг амрини бажариш мусулмонлар учун мажбур эканлигини англатади.

Варъа-(пархез) унинг уч-тил, қўз, қалб варъалари мавжуд.

Ваҳҳобийлик-исломдаги диний-сиёсий оқим.

«Вуқуфи замоний»-инсон ўзи яшаётган замон, жамиятда кечаётган ҳадислардан вақуф бўлиши.

«Вуқуфи ададий»-инсонга Аллоҳ томонидан умр, ҳаёт бир марта берилиши, уни бир дақиқасини ҳам бекорга ўтказмаслик.

«Вуқуфий қалбий»-ҳар бир солих Аллоҳ-таолони қалбида сақлаши,

яъни ички қалб билан зикр қилиб яшашлари.

Жадидчилик-(араб. «усули жадид»-янги усул)-XX асрнинг бошларида исломни ислоҳ қилишга ва илм-маърифатни ёйишга интиланган ҳаракат.

Жоҳилия-(араб. «жаҳула»-билимсизлик маъносини билдиради). Исломда «ягона Аллоҳни танимаслик» маъносини англатади. Арабларнинг исломдан олдинги ҳаёти.

Жаброил-исломда тўрт бош фариштадан бири, диний ақидага кўра хабар берувчи фаришта ҳисобланади.

«Жуз»-(араб.-жон солиғи)-дастлаб араб халифаликдаги, кейинчалик Ўрта Осиёда мусулмон бўлмаган фуқаролардан олинган жон солиғи.

«Зам-зам»-Макка шаҳрида Каъба яқинидаги булоқ. Исломда Каъбани ва «Зам-зам» булоғини зиёрат қилиш, қурбонлик қилиш амалда «Зам-зам» булоқ сувини хожилар ва мусулмонлар муқаддас ҳисоблаб, уни истеъмол қиладилар.

Зухд-варъанинг давоми ҳисобланиб, таом ва ичкиликдан, мол-дунёдан парҳез қилиш тушинилади.

Ислом маданияти-ислом дини пайдо бўлганидан кейин шаклланган ва ривожланган маданият.

Илоҳиёт – (араб.-худо тўғрисидаги таълимот) худо, унинг сифатлари белгилари ва сифатлари тўғрисидаги диний таълимот.

Ислом фалсафаси - Қуръони каримга асосланган фалсафий таълимот.

Ислом маънавияти – ислом таълимотига асосланган урф-одат, маросимчилик, анъаналар, одоб – ахлоқ нормаларидан иборат маънавий-маданий тизим.

Ижмоъ – (араб.-яқдиллик билан қабул қилинган қарор)-исломда фақиҳ ва муждаҳидларининг тўпланиб, ягона фикрга келган ҳолда ҳукм чиқариши.

«Ипак йўли» - Қадимда Шарқ ва /арбни боғлаган қарвон йўли.

Имом – (араб. – олдинда турувчи)-ислом динида мусулмонларнинг бошлиғи. Имом-хатиб деб ҳам юритилади.

Иснод - (араб.-айнан-«таянч») –ҳадисшуносликда қўлланилган тушунча, ҳар бир ҳадиснинг таркибий қисми.

Икки (кўш) ҳақиқат

Каъбатуллоҳ - (араб.-Каъба-куб)-ислом динининг энг муқаддас ибодатхонаси.

Клерикализм-мамлакатнинг сиёсий ва маданий ҳаётда черков таъсирини кучайтиришга қаратилган оқим.

Кеш-қадимда Қарши шаҳри шу ном билан аталган.

Мадраса-(араб.-дарс ўқитиладиган жой)-исломда ўрта ва олий диний ўқув юрти.

Муътазиллийлар-(араб.-ажралиб чиққанлар)-илк исломда илоҳиёт оқимларидан бирининг тарафдорлари.

Мутақаллимлар-исломда дин фалсафаси – калом тарафдорлари.

Макка-Саудия Арабистондаги шаҳар. Хижоз вилоятининг маъмурий маркази.

Мадина-(араб.-шаҳар) Мадина ан-набий-пайгамбар шаҳри.

Мухожирлар-(араб.-кўчиб келганлар)-ислом тарихида Маккада динни қабул қилиб, 622 йилда Муҳаммад билан бирга кўчиб ўтган мусулмонлар.

Модернизм-динни ҳозирги замон воқеалигига мослаштиришни ёқлаб чикувчи оқим.

Монотеизм-(қад. юнон. «моно»- «ягона», «тео»-худо) яккахудолик.

Меърож-(араб.-парвоз, кўтарилиш)-исломда Муҳамма(с.а.в.)днинг осмонга, Аллох олдига қилган парвози.

Магия-(қад. юнон. «магус», араб. «мажус») сеҳргарлик.

Мовароуннаҳр-араблар икки дарё оралиғидаги бизнинг худудни шундай деб атаганлар.

Масжид-мусулмонларнинг жамоа бўлиб, ибодат қиладиган жойи.

Мубаҳ-(араб. Умумий, ҳеч кимга таалукли бўлмаган)-шариат кагегорияси.

Манба-ҳар қандай илмий ёки диний йўналишлар, тадқиқотларнинг асоси, ашёвий-далиллар тизими.

Мусҳаф-(араб.-саҳифаларни жамланиши)-Қуръони карим саҳифаларини жамлаб китоб ҳолига келтирилиши.

«Моликия мазҳаби»-исломдаги шариат мазҳабларидан бири.

Мазҳаб-(араб. «йўл») исломдаги шариат қоидалари тизими ва йўналиши.

Мухаддис-исломда ҳадисшунослик илми билан шуғулланувчи олим.

Муснад-(араб.-асосланган, далилланган)-ҳадис тўпламларининг илк тури.

«Муватто»-Ибн Молик асарининг номи.

Муждаҳид-(араб.-интилувчи, ҳаракат қилувчи)-Ўрта асрларда исломда ижтиҳод ҳуқуқига эга бўлган.

Мандуб-(араб.-тавсия этилган) шариатда бажарилиши лозим ва савоб деб этиладиган, лекин гуноҳ бўлмаган ҳаракатлар.

Мубоҳ-(араб. Умумий ҳеч кимга таалукли бўлмаган) шариатда ижозат берилмаган хатти-ҳаракатлар.

Макруҳ-(араб. – рад этилган, қораланган) шариатда қатъиян тақиқланган, аммо номақбул ҳисобланган хатти-ҳаракатлар.

Махзура-(араб.-ман этилган нарса) мусулмонлар учун қатъий тақиқланган хатти-ҳаракатлар.

Маърифат-зиё тарқатиш

Несторианчилик Византияда 5-асрнинг бошларида христианликда вужудга келган оқим.

Оят-(араб. «белги», «мўъжиза») Қуръон сураларини ташкил этувчи қисм, «жумлалар».

Панисламизм-19 асрнинг охирида Ўрта Шарқдаги мусулмон мамлакатларида вужудга келган диний-сиёсий оқим.

Пантеизм-худо билан табиат бир деб ҳисоблайдиган диний-фалсафий таълимот.

Патриарх-қабилла ёки уруғ бошлиғи, динда катта рухоний.

Политеизм-кўп худолик (кўп худоликни тан олувчи дин)

Пайгамбар-(форс.-пайғам-хабар, бар-келтирмоқ, хабар келтирувчи) илоҳий кучлардан ваҳй (кўрсатма) олган шахслар номи.

Рукн – (араб.-асос, устун) исломда энг муҳим 5 та амалий маросимчилик талаблари рукн-аркони ад-дин деб аталади.

Расул-(араб.-элчи) исломда Расул Акрам тушунчаси бўлиб Мухаммад (с.а.в.) Худонинг ердаги элчиси ҳисобланади.

Ризо-қалбдан ҳаракат қилиш, қазо амрига таслим бўлиш.

Сутхўрлик-исломдан олдин арабларда пулни фоиз ҳисобига бериб фойдаланиш. Бу исломда қатъий қораланган ва тақиқланган.

Тариқат-шариатдаги тўрт босқичдан бири.

Тавба-суфийликда-қайтиш, яъни камолатга, ахлоқий сифатларга қайтиш.

Таваккул-барча ишларни худодан деб билиш, унга суяниш.

Фикҳ-(араб. «тушуниш») шариат қонун-қоидаларини ўрганувчи фан.

Фақиҳ-фиқҳ илмининг билимдони.

Фетишизм-(франц. «фетико»)-ясалган тумор, бут, санам деган сўзлардан олинган) моддий буюмларда ҳам ғайритабиий хусусиятлар борлигига ишониш.

Фарз-шариатда бажарилиши мажбурий бўлган амал.

Факр-қашшоқлик, бенаволик, суфийлар наздида 'улуғвор илоҳий моҳият касб этиш, бандаликни сидқидилдан бажо этиш.

Халифалик-илк исломдаги давлат тизими.

Хижоз-Макка яқинидаги шаҳарнинг номи.

Хаж-мусулмонларнинг Макка ва Мадинага сафар қилиб, исломнинг беш амалий маросимчилик амалларидан бирини адо этиш, хаж амалларини бажаришдир.

Сунна-исломда пайгамбар амаллари, урф-одат, яхши хулқ ҳақидаги ривоятлар тўплами.

Сухуф-(араб. «сухуф»-варақа).

Сура-(араб. «девор», «тўсиқ») Қуръонни ташкил этувчи қисмлар.

Суннийлик-исломдаги йўналишлардан бири.

Саҳоба-(араб. «сухбат» сўзидан олинган) Исломда пайгамбарни кўрган, у билан мулоқатда бўлган ҳар бир мусулмон «соҳобий» дейилган.

Тасаввуф-исломда вужудга келган суфийлик таълимоти ёки тасаввуф фалсафаси деб ҳам юритилади.

Теология-илоҳиёт ҳақидаги фан.

Традиционизм-анъанавийлик, одат, расм бўлиб қолган анъаналарга амал қилиш.

Тотемизм-(ҳинд. «О тотем»)-унинг уруғи). Тотемизм ибтидоий ғоят содда диний сўздан келиб чиққан.

Ҳаниф-исломдан олдинги даврда яқкахудоликни тарғибот қилувчи киши.

«Ҳанбалия мазҳаби»-исломнинг сунний йўналишидаги мазҳаблардан бири.

«Ҳанафия мазҳаби»-исломдаги сунний йўналишдаги тўрт мазҳабдан

бири.

Ҳадис-(араб. «янги; сўз») Муҳаммад пайғамбарнинг айтган сўзлари, қилган ишлари ҳақидаги ривоятлар.

Хурфикрлик-фанда ва динда эркинфикрлиликни ёқловчи оқим.

«Шофеъия мазхаби»-исломдаги суннийлик йўналишининг мазхабларидан бири.

Шиалик-(араб. «шиа»-партия) исломдаги йўналишлардан бири, Али тарафдорлари.

Шариат-исломдаги диний-ҳуқуқий қонун-қоидалар мажмуи.

Ясриб-Мадина шаҳрининг олдинги номи.

Қабила-қадимги уруғ-қабилачилик даврида одамлар гуруҳ-гуруҳ бўлиб яшаганлар, катта ва кичик қабила шаклини олганлар.

Қадриятлар-инсониятнинг тарихан юзага келтирган маънавий-маданий бойликлари қадрият ҳисобланади. Диний қадриятлар эса ҳар бир диннинг муқаддас китоблари, таълимотлари билан боғлиқ ҳолда изоҳланади.

Қуръон-(сурёний «кераин»-«муқаддас ёзув») ислом динининг муқаддас китоби.

Қиёс-исломда шариат манбаларидан бири. Ўхшаш масала орқали мантикий таққослаш йўли билан ҳукм ёки фатво чиқариш.

Фойдаланилган манбалар ва адабиётлар рўйхати:

1. Ўзбекистон Республикасининг Конституцияси. Т.: «Ўзбекистон», 2003.
2. Ўзбекистон Республикасининг «Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида»ги Қонуни (янги таҳрир). Ўзбекистонни янги қонунлари.-Т. 19, Т.: «Адолат», 1998.
3. Каримов И.А. Ўзбекистон XXI аср бўсағасида: хавфсизликка таҳдид, барқарорлик шартлари ва тараққиёт кафолатлари.-Т.: «Ўзбекистон», 1997.
4. Каримов И.А. Аллоҳ қалбимизда, юрагимизда.-Т.: 1999.
5. Каримов И.А. «Ислоҳ зиёси-ўзбегим сиймоси»да-Тошкент Ислоҳ университети, 2005.
6. Каримов И.А. Инсон, унинг ҳуқуқ ва эркинликлари ҳамда манфаатлари-энг олий кадрият. Т.: «Ўзбекистон», 2005.-48 б.
7. Каримов И.А. Ўзбек халқи ҳеч қачон, ҳеч кимга қарам бўлмайди. Т.: «Ўзбекистон», 2005.-160 б.
8. Каримов И.А. Бизнинг бош мақсадимиз-жамиятни демократлаштириш ва янгилаш, мамлакатни модернизация ва ислоҳ этишдир. Т.: «Ўзбекистон».-96 б.
9. Қуръони карим маъноларининг таржимаси. Таржима ва изоҳлар муаллифи Абдулазиз Мансур. Т.: «Тошкент ислоҳ университети» нашриёти, 2001.
10. «Авесто» китоби-тарихимиз ва маънавиятимизнинг илк ёзма манбаи мазмунидаги илмий-амалий семинар материаллари. Т.: 2000.
11. Абдусамедов А.Э. Динлар тарихи. Т.: ЎЗМУ, 2004.-208 б.
12. Азимов А. Ислоҳ ва ҳозирги замон. -Т.: 1992.
13. Ал-Бухорий, Абу Абдуллоҳ Муҳаммад ибн Исмоил Ал-Жомеъ ас-саҳиҳ (ишончли тўплам), 4 жилдлик Т.: Қомуслар бош таҳририяти, 1991-1999.
14. Ат-Термизий. Саҳиҳ ат-Термизий. А. Абдулло таржимаси. Т.: Ғ.Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1993.
15. Аҳмад Яссавий Ҳикматлари. Т.: Ғофур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1991.-256 б.
16. Беруний Абу Райҳон. Қадимги халқлардан қолган ёдгорликлар. Беруний А.Р. Танланган асарлар. I том. Т.: 1968.

17. Буюк сиймолар, алломалар: Ўрта Осиёлик машхур мутафаккирлар ва донишмандлар. К. 1. Т.: «Ўзбекистон», 1995.-101 б.
18. Диний экстремизм ва терроризмга қарши курашнинг маънавий-маърифий асослари. «Тошкент Ислом университети» нашриёти-матбаа бирлашмаси. Т.: 2005.
19. Имом ал-Бухорий. Ал-Адаб ал-муфрад. Т.: «Ўзбекистон», 1990.
20. Исҳоқов М.М. Халқ даҳосининг қадимги илдизлари ва илк куртаклари (Зардуштийлик, Зардушт ва Авесто ҳақида). «Тил ва адабиёт таълими» журнали, 2-сон, 1992.
21. Комилов Н. Тасаввуф ёки комил инсон ахлоқи. 1-китоб. Т.: Ёзувчи, 1996.-272 б.
22. Маҳмуд, Шайх Исмоил. Тошкентдаги Усмон мусхафининг тарихи. Т.: 1995.
23. Маҳмудов Т. «Авесто» ҳақида. Т.: 2000.
24. Мўминов А. ва бошқ. Диншунослик (дарслик). Т.: «Meнnat», 2004.
25. Уватов У. Буюк муҳаддислар: Имом ал-Бухорий, Имом Муслим, Имом ат-Термизий. Т.: Ўзбекистон Миллий энциклопедияси. 1998.
26. Ҳасанов А.А. Макка ва Мадина тарихи. Т.: 1992.
27. Ҳусниддинов З.М. Ислом йўналишлари, мазҳаблар, оқимлар. Т.: «Мовароуннаҳр», 2000.
28. Закурлаев А. «Ғоялар кураши». Тошкент Мовароуннаҳр, 2000.
29. Отамуродов С., Ҳусанов С., Раматов Ж. Маънавият асослари. Т.: 2002.
30. Фалсафа комусий луғат (масъул муҳаррир Қ.Назаров). Т.: 2004.
31. Абдусамедов Э.А. Диншунослик. Ўқув қўлланма. Т.: 2008

МУНДАРИЖА:

Сўз боши.....		
1-мавзу:	«Диншунослик фанига кириш	
	-Диншунослик фанининг предмети	
	-Диншунослик фанининг мақсади ва вазифалари	
	-Диннинг функциялари	
	Фаннинг амалий аҳамияти	
2-мавзу:	Диннинг ибтидоий шакллари	
	-Диннинг дастлабки кўринишлари	
	-Дин ва этномаданият тарихи	
	-Дунёқарашнинг тарихий шакллари	
3-мавзу:	Миллий динлар	
	-Қабила ва миллий динлар (Яхудийлик, Ҳиндуилик, конфуицичилик, даосизм).	
	-Дин ижтимоий онг шаклларида бири эканлиги	
4 мавзу	Зардуштийлик	
	- Зардуштийлик таълимоти ва ахлоқи	
5-мавзу:	Жаҳон динлари: буддавийлик	
	-Буддавийликнинг таълимоти, унинг Марказий Осиёга тарқалиши	
	-Буддавийликнинг Моҳаяна ва Ҳинояна йўналиши	
6-мавзу:	Жаҳон динлари: христианлик	
	-Христианликнинг таълимоти, Ўзбекистонга тарқалиши	
	-Христианлик йўналишлари (католицизм, православия, протестантизм), ахлоқий ҳаётдаги ўрни	
7-мавзу:	Жаҳон динлари: ислом. . . .	
	-Ислом дини пайдо бўлган ижтимоий-иктисодий шарт ва шароитлар. Муҳаммад пайғамбар ҳаётлари	
	-Ислом: Макка ва Мадина даври	
	-Ислом таълимотининг халқлар	

	маданиятидаги ўрни	
8-мавзу:	Исломдаги оқимлар ва мазҳабларнинг минтақа маънавиятидаги ўрни.	
	-Ислом йўналишларининг халқ маънавиятидаги ўрни	
	-Суннийлик мазҳаблари ва маънавият	
	-Шиалик: секта, мазҳаблар ва маънавият	
9-мавзу:	Ўзбекистон Республикаси Конституциясида виждон эркинлиги	
	- Виждон эркинлиги.	
	- Ўзбекистон Республикаси Конституциясида виждон эркинлиги масаласи	
10-мавзу:	Диний экстремизм ва фундаментализм.	
	-Диний экстремизм тушунчаси	
	-Диний фундаментализмнинг салбий жиҳатлари	
	Фойдаланилган атамалар изоҳи.	
	Фойдаланилган манбалар ва адабиётлар рўйхати. ...	

